

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

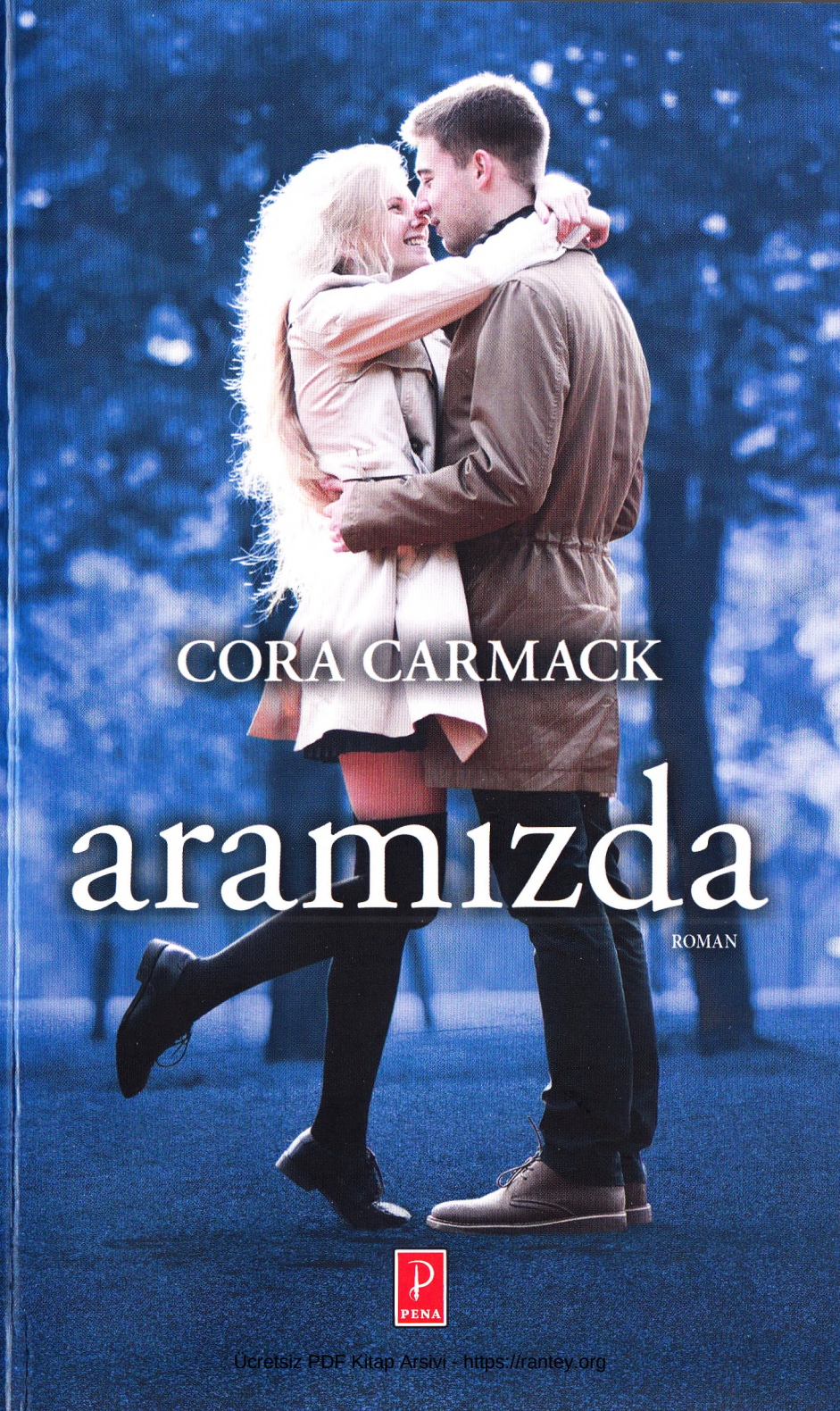
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA CARMACK

aramızda

ROMAN

© Matt Tolbert

CORA CARMACK

İlk Defa, Aslında ve Aramızda kitapları New York Times ve USA Today listelerinde üst sıralarda yer alan yazar Cora Carmack tiyatroyu, seyahat etmeyi ve kendisini güldüren şeyleri seviyor. Hikâyelerindeki karakterlerini tuhaf durumlara düşürmeyi seven yazarın yeni yetişkin kategorisindeki romantik hikâyeleriyle ilgili güncel bilgiler için coracarmack.blogspot.com adresini ziyaret edebilirsiniz. Ayrıca yazarı @CoraCarmack twitter hesabından takip edebilirsiniz.

aramızda

ÖZGÜN ADI: Finding It
HarperCollins Publishers Ltd, NY, 2013
KİTABIN ADI: Aramızda
YAZAR: Cora Carmack
ÇEVİREN: İmge Tan
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 16053

© Cora Carmack, 2013
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2015

1. Baskı: Nisan 2015, 3000 adet

ISBN: 978-605-9126-09-0

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğinin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300
Faks: +90 212 381 7648
eposta: info@penayayinlari.com
www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

CORA CARMACK

aramızda

İngilizceden Çeviren:
İmge Tan

Esrarengiz bir biçimde algıları açık ve
sezgileri güçlü seyahat arkadaşım Kristin'e.

*Bir tren istasyonunda mahsur kaldığımız
o geceyi hatırlıyor musun?
Ya da Almanya'dan Hollanda'ya gitmek için
taksi tuttuğumuzu?
Ya İspanya'da neredeyse ölümden dönerek
mahvettiğim o mikrodalga fırını?*

Tüm bunları yaşarken ve çok daha fazlasında
hep yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Herkes büyük bir macerayı hak eder, hani hayatımız boyunca geriye dönüp baktığımızda, “O zaman... işte *o zaman* gerçekten yaşıyordum,” diyeceğimiz türden bir macerayı.

Gelecek hakkında endişelenirken ya da geçmişe takılıp kalmışken maceralar yaşanmaz. Onlar sadece şimdide var olurlar. Ve her zaman, kesinlikle *her zaman* en beklenmedik zamanlarda ortaya çıkarlar, en düşük olasılığa sahip kutuda olurlar. Macera açık bir pencere, maceraperestse sürünerek o pencerenin eşiğine tırmanmaya ve oradan atlamaya istekli olan kişidir.

Annem ve babama dünyayı keşfetmek, olgunlaşmak için Avrupa’ya gideceğimi söylemiştim (babamın ikinci ya da üçüncü kelimeden sonrasını dinlemeyeceğini bildiğim için onun parasını harcayacağımı ve onu olabildiğince sinirlendirecek şeyler yapacağımı da araya sıkıştırdım). Üniversitedeki hocalarıma daha iyi bir oyuncu olabilmek için deneyim kazanacağımı söylemiştim, arkadaşlarımdaysa partiden partiye koşacağımı.

Aslında bunların hepsinden biraz yapacaktım. Ya da belki de hiçbirini yapamayacaktım.

Bazen aklımı karıştıran tuhaf bir hisse kapılıyordum, bir sivrisineğin ısrarcı vızıldamasına benzeyen bu his, bana bir şeyleri kaçırdığımı düşündürüyordu.

Sıradışı bir şeyler, *daha fazlasını* yaşamak istiyordum. Kolejden mezun olduğum için en güzel yıllarımın geride kalmış olduğuna inanmayı reddediyordum. Eğer maceralar sadece şimdide var oluyorsa benim de var olmak istediğim tek yer şimdiydi.

Sırt çantamla Doğu Avrupa çevresinde iki haftaya yakın bir süre gezdikten sonra adeta bu konuda bir uzmana dönüşmüştüm.

Şehrin karanlık sokaklarında ağır adımlarla ilerlerken stilettonun topukları arnavutkaldırım taşlarının arasına sıkışıyor. Akşamüstü tanıştığım iki Macar erkeğine sıkıca tutunmaya devam ederek grubumuzdaki diğer iki kişinin peşinden gidiyordum. Sanırım, teknik olarak hepsiyle dün gece tanışmıştım çünkü sabahın ilk saatlerindeydik.

İsimleri bir kez olsun karıştırmadan söylemeyi başaramamıştım. Üstelik henüz sarhoş bile değildim.

Yani, tamam... belki *biraz* sarhoştum.

Tamás'a István deyip duruyordum. Acaba doğrusu András mıydı? Ah neyse. Hepsi koyu renk saçları ve gözleri olan seksi tiplerdi ve şu ana kadar anladığım kadarıyla dört kelime İngilizce biliyorlardı.

Amerikalı. Güzel. İçki. Dans.

Bana kalırsa zaten tek bilmeleri gereken kelimeler de bunlardı. En azından Katalin'in adını hatırlıyordum. Onunla birkaç gün önce tanışmıştık ve o zamandan beri de neredeyse her akşam birlikte takılmıştık. İkimiz için de kazançlı bir ortaklık olmuştu bu durum. O bana Budapeşte'yi gezdirmişti, ben de eğlencemizin büyük bir kısmını babamın kredi kartından ödemiştim. Büyük olasılıkla farkına varmayacak ya da umursama-

yacaktı. Aksi olsa bile babam her zaman, “Parayla mutluluk olmayacağını söyleyen insanlar paralarını yanlış harcamışlardır,” demez miydi?

Bu hayat dersleri için teşekkürler, babacığım.

“Kelsey,” dedi Katalin, koyu ve egzotik aksanıyla. Lanet olsun, neden benim de böyle bir aksanım yok sanki? Daha gençken genizden gelen hafif bir Teksas aksanım vardı ama tiyatrodan geçirdiğim yıllarım sayesinde yok olup gitti. “Harap barlara hoş geldin,” dedi.

Harap barlar.

Nerede olduğumuzu anlamak için István'ın (ya da benim öyle seslendiğim çocuğun) saçlarını ellerimle dalgalandırmaya ara verdim. Bakımsız, yıkık dökük binalarla dolu, bomboş bir sokaktaydık. Kitabı-kapağına-bakarak-yargılamamalıydın düşüncesini doğru bulsam da bulunduğumuz ortam o karanlıkta bir zombi cehennemi gibi görünüyordu. Macarca *akılfikir* nasıl denir diye merak ediyordum.

Eski Yahudi mahallesi. Katalin *oraya* gideceğimizi söylemişti.

*Oy vey.**

Bana göre etrafta hiç de bar varmış gibi gözüküyordu. Bu harap mahalleyi iyice inceledikten sonra en azından dün gece biriyle yattım diye düşündüm. Eğer bugün burada lime lime doğranacaksam bile *en azından* son bir kez seks yapmış olacaktım. Tam anlamıyla.

Kahkaha attım. Neredeyse arkadaşlarıma aklımdan geçenleri anlatmak üzereydim ki vazgeçtim çünkü çeviri sırasında esprimin güme gideceğinden fazlasıyla emindim. Özellikle de eğer Katalin için burası bir “bar” ise onun da İngilizce’yi kavrama yeteneğini sorguladığım o anlarda esprimi anlatmak daha da zor olabilirdi.

* İbranice “Eyvahlar olsun” anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)

Üzerinde hiçbir tabela ya da adres olmayan, pis bir binayı işaret ederek, “İçki?” dedim. Sonra emin olmak adına mimik ve hareketlerimle de içmek eylemini onlara gösterdim.

Çocuklardan biri, “İgen.* İçki,” diye yanıt verdi.

Vay vay vay. Çoktan akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştım.

Katalin ve András’ı (Katalin’in takıldığı çocuğun András olduğundan yüzde yetmiş beş emindim) takip ettim. Karşısında tedirginlik içinde tüylerimin ürperdiği harabe bir binanın karartılmış giriş kapısından içeri girdiler. Seksi Macarlarımın uzun boylu olanı bir kolunu omzuma doladı. Tahmin hakkımı kullanarak, “Tamás?” dedim. Gülümserken dişleri inci gibi bembeyaz parlıyordu. Sanırım bunu bir evet olarak yorumlayabiliyordum. Uzun boylu olan Tamás’tı. Ve öldürücü bir seksiliğe sahipti. Not edildi.

Bir elini kaldırarak yüzüme düşen sarı saçlarımı geriye doğru yatırdı. Ona bakabilmek için başımı hafifçe arkaya doğru yatırdığımda heyecandan karnıma ağrılar girmeye başlamıştı. O kopkoyu gözler benimkilere dikildiğinde, güçlü ellerini tenime bastırırken ve aramızdaki boşluk tutkuyla alev alev yanarken dilin ne önemi vardı?

Hiç de önemi yoktu bana göre.

Bu gece güzel bir gece olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Binanın içine giren grubumuzu takip ettik. İçeri girer girmez binanın başka bir yerinden bize ulaşan tekno müziğin ayaklarımızın altındaki zemini titrettiğini hissettim.

İlginç.

Binanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ederek geniş bir salona geldik. Duvarları yer yer yıkılmış ve kimse de o beton parçalarını kaldırmakla uğraşmamıştı. Alanı Noel ışıkları ve fenerleri aydınlatıyordu. Barın etrafına birbiriyle uyumsuz mobilyalar gelişigüzel atılmıştı. Hatta içeride yemek masasına

* Macarca “Evet”. (ç.n.)

dönüştürülmüş eski bir araba bile vardı. Hayatımda gördüğüm en tuhaf ve en kafa karıştırıcı yeri.

“Beğendin?” diye sordu Katalin.

Tamás’a biraz daha sokularak, “*Bayıldım*,” dedim.

Beni içkilerin sudan ucuz olduğu bara doğru yönlendirdi. İki bin forintlik bir banknot uzattım. On Amerikan dolarından az bir tutara beşimize birer tek içki aldım.

İnanılmazdı. Belki de ömrümün sonuna kadar Doğu Avrupa’da kalmalıydım.

Bu fikri ciddi bir biçimde değerlendirebilirdim... ancak buranın Avrupa’ya göre bir dezavantajı vardı. Tekilayı misket limonu yerine limon dilimleriyle servis ediyorlardı ki bana göre bu çok anlamsızdı. Barmenler sürekli sanki az önce bir bardak fil teri sipariş etmişim gibi tuhaf gözlerle bana bakıyorlardı. Favori içkimin sihirli özelliklerinden haberleri yoktu tabii ki. Aksanım turist olduğumu ele vermese bile içki seçimim her zaman verirdi.

Neyse, misket limonu olsun ya da olmasın tekila her zaman favorimdir, bu yüzden şevkle uzandım bardağa.

Ondan sonra Tamás bana bir kadeh acı limonlu cin aldı. Birkaç hafta önce tanıştığım bir içkiydi bu. Dünyanın bu bölümündeki margarita eksikliğini katlanılabilir kılan bir içki türü olduğu söylenebilirdi. Bunaltıcı derecede sıcak bir Teksas gününde kana kana limonata içermiş gibi bu kadehi de yuvarladım. Gözleri faltaşı gibi açılmış halde bana bakıyordu, dudaklarımı yaladım. Bir kadeh de István ısmarladı ve onun da tatlı ekşi tadının dilimin üstünden akıp gidişini hissettim.

Tamás eliyle işaret ederek bir tane daha içmek isteyip istemediğimi sordu. Aslında bu kadar hızlı bir şekilde arka arkaya içilebilecek türden bir içki olmamasına rağmen ben kim oluyordum ki onun bu teklifini geri çevirecektim? Alkışlar eşliğinde bir kadeh daha yuvarladım.

Tanrım, insanların bana bayılmasına bayılıyorum.

Tamás ve István'ı kollarından tutarak bardan uzaklaştırmak için çektim. Kapı niyetine yıkılmış bir duvarı olan bir oda vardı ve içerisi dans eden insanlarla tıklım tıkıttı.

İşte tam da *orada* olmak istiyordum.

Benim çocukları o yöne çeğiştirirken Katalin ve András da hemen arkamızdan geliyorlardı. Dans edilen o odaya girmek istiyorsak küçük bir moloz yığınının üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Turkuaz topuklarıma bir bakış attım ve bu kusursuz seksiliğimle oradan geçmeyi asla beceremeyeceğimi anladım. István ve Tamás'a dönerek onları gözümde tarttım. István daha kaslıydı, dolayısıyla ben de kolumu onun boynuna doladım. Ne istediğimi anlaması için aynı dili konuşmamıza gerek yoktu. Kolumu bacaklarımın altından geçirerek beni kucakladığı gibi göğüs hizasına kaldırdı. İyi ki etek yerine dar kotumu giymişim diye düşündüm.

"Köszönöm," dedim. Gerçi göğüslerime iştahla bakışına dayanarak büyük olasılıkla onun *bana* teşekkür etmesi gerektiğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ah, neyse. Arzulu bakışlarından rahatsız olmadım. Hâlâ alkolün içime yaydığı o hoş sıcaklığın etkisindeydim. Müziğin sesi de geri kalan her şeyi bastıracak kadar yüksekti. Boktan ailem ve belirsiz geleceğim de şu an okyanusun diğer ucunda, benden kilometrelerce uzaktaydılar. O anki hafif ruh halimi düşünecek olursak sorunlarım da o bahsettiğim okyanusun en dibine batarak yok olmuş olabilirlerdi.

Buradaki beklentiler benim cesaretlendirdiğim beklentilerdi ve onları gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordum. Belki de yeni "dostlarım" sadece para ve seks için yanımdaydılar. Ama bu da hiç istenmemekten iyiydi. Ayrıca... herkes herkesten bir şey ister. Ben de en azından bu konuda dürüst olmayı tercih ediyorum.

* Macarca "Teşekkürler". (ç.n.)

István'ın beni taşıyan kollarındaki kasların sertliğini hissettikçe adeta eriyordum. Babam hiçbir şeye değer vermediğim konusunda konuşmaya, daha çok da bağırarak söylenmeye bayılırdı. Oysa erkek bedenine değer verme konusunda hiçbir sıkıntı yaşamıyordum. István futbol oynuyordu ve ellerimin dokunduğu her noktası harika kaslardan oluşmaktaydı. Kızlar bu kaslara kesinlikle bayılıyor olmalıydılar.

Ayaklarım dans pistine değdiği anda ellerim kalçalarından aşağı doğru uzanan o leziz kaslara yönelmişti. Dudağımı ısırarak aşağı düşmüş kirpiklerimin arkasından ateşli bakışlarına karşılık verdim.

Tamás göğsünü sırtıma yasladığında artık kendimi tamamen alkol, müzik ve erkek cinsinin iki muhteşem örneğinin içimde yarattığı hislerin kollarına bırakmıştım.

Çılginca bedenimde gezinen eller ve ter damlacıkları arasında zaman kavramı yok olmuş gibiydi. Sadece daha fazla içki ve daha fazla dans vardı.

Çalan her şarkı bir öncekinden daha büyük bir coşkuyla karşılanıyordu. Kapalı gözlerimin ardında renkler dans ediyordu. Ve bu bile bana yetiyordu.

Bir an için bomboştum. Yepyeni bir tuval gibi. El değmemiş kar gibi.

Bagajımı kapıda bırakmıştım ve *sadece ben vardım*.

Ve bu mükemmel bir histi.

İki dizi mükemmel karın kası arasında sıkışıp kalmışken mutsuzluğa yer yoktu.

Yeni yaşam mottom, hemen buradaydı.

István'a birkaç banknot uzattım ve onu içki alması için yenisinden bara yolladım. O sırada Tamás'a bakmak için döndüm. Tanrı bilir ne kadar uzun bir süredir sırtıma yapışmış halde duruyordu. O süre içinde onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum. Kendimi hafifçe geriye vererek ateşli bakışlarını

yakaladığımda elleri belimden aşağıya, kalçama doğru ilerliyordu.

Sırıtarak, “Birileri beni tamamen kendine ayırmaktan pek memnun bakıyorum,” dedim.

Kalçamı kendininkine doğru iyice bastırduğında ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyordum. “Güzel Amerikalı,” dedi.

Doğru. Anlamadığı arsız şakalar yapmak için enerji harcamak anlamsızdı. Aklıma enerjimi çok daha verimli kullanabileceğim oldukça iyi bir fikir geldi. Kollarımı boynuna dolayarak başımı evrensel bir “öp beni” duruşuyla ona doğru kaldırdım.

Tamás hiç zaman kaybetmedi. Yani gerçekten... *hiç* beklemedi. Herif resmen saniyeler içinde sıfırdan altmışa çıktı. Dili en son boğazıma doğru ilerliyordu. Bir kertenkeleyle Gene Simmon’stan doğmuş bir aşk çocuğu tarafından öpülüyormuşum hissine kapıldım.

İkimiz de oldukça sarhoştuk. Belki Guinness rekorlar kitabına girebilecek diliyle öğürme refleksimi harekete geçirebileceğini fark etmemiş olabilirdi. Yavaşça geri çekildiğimde dil saldırısı bitmiş, geriye sadece alt dudığıma kenetlenmiş dişleri kalmıştı.

Hafif ısırlıklar bekliyordum ama dudığıma öyle bir çekiyordu ki balık taklidi yapıyor gibi görünüyordum. Ve o kadar uzun süre alt dudığıma emmişti ki artık içimden bunun ne kadar süreceğini saymaya başlamıştım.

On beş (ON BEŞ!) saniyeye geldiğimde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle barın oradan yaşadığım ikilemi keyifle izleyen bir çocuğa gözüm takıldı. *Gıcık ve ukala sırtış* diye bir terim var mıydı acaba sözlükte? Eğer yoksa Merriam-Webster sözlüğü için bir fotoğraf çekip gönderebilirdim o an.

Zavallı, tacize uğramış dudığıma bir *pıt* sesi eşliğinde Tamás’ın dişlerinin arasından çekip çıkarabilmek için ken-

dimi hazırladım. Ağzım bir süreliğine bir elektrik süpürgesine sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Hissizleşmiş dudağıma parmaklarımı bastırırken Tamás da dudaklarımın kenarına, yanağıma ve çeneme ıslak öpücükler kondurmaya devam ediyordu.

Sürünerek ilerleyen bir salyangoza benzeyen bir dili vardı. Keyifli bir şekilde kafamın iyi olması için alkolden destek almıştım ama uğruna o kadar uğraştığım çakırkeyiflik hali uçup gitmişti.

Bara-dönüştürülmüş-viran-bir-binada, yanağımanın üstünde bir salya iziyle ve odanın karşı tarafından açık açık, dalga geçercesine bana gülen bir adamla olduğumun farkına acı bir biçimde varmıştım.

Ve lanet olası herif çok yakışıklıydı, ki bu da durumumu daha beter yapıyordu.

Bazen... *şimdi* berbattı!

Eğlenerek beni süzen sapığımın yanık teni, koyu renk gözleri ve kazınmış saçları vardı. Kaslıydı ve bir askere benziyordu, bu da benim mantıkamı işgal etmesiyle ilgili zihnimde onlarca müstehcen kelime oyunu yaratmama neden oluyordu.

Ayrıca upuzun boyu ve dumanı üstünde seksiliğiyle Tyra Banks'in bile çılgın treni durdurup* bakmak isteyeceği türden bir tipti.

Ne yazık ki sadece o bana bakabiliyordu. Utançtan yerin dibine girmiş suratıma şahitlik eden kişi neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Bir anlık bakışımdan düşüncelerimi okumuş gibi daha *fazla* gülmeye başladı.

Kendimi Tamás'tan uzaklaştırarak arkamdan gelmemesi için elimi kaldırdım.

"Lavaboya!" dedim pat diye.

Bu kelimenin ona hiçbir şey ifade etmediği belliydi, bu yüzden yeniden bana uzandı.

"I-ıh!" Bana yaklaşmaması için gardımı alırken bir deneme daha yaptım. "Tuvalet?"

* Burada Ozzy Osbourne'un *Crazy Train* şarkısına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Kaşını kaldırdığı için alını kırışırken bir elini kulağına götürdü. Ben de sesimi biraz daha yükselterek, “Tuvalet!” diye bağırdım.

Sesimi yükseltmenin ona pek yararı olmadı ama etrafımızda onlarca İngilizce bildikleri belli olan insanın bir an için durarak dönüp bana bön bön bakmalarını sağladığını söyleyebilirim. Ve hain bir işbirliği içinde olan gözlerim odanın bar tarafında duran o çocuğu yakaladı. Eğer biraz daha şiddetli gülerse ciğerleri patlayabilir diye düşündüm.

Lanet olsun.

Sanırım benim İngilizcemi anlamak konusunda herhangi bir sıkıntı yaşamıyordu.

Arkamı dönüp kaçarak büyük olasılıkla sadece az önce yarattığım komik sahnenin etkisini artırmış oldum ama aslında sadece bir içki daha alarak utancımın kurtulmaya odaklanmıştım.

Bara giden yolda duran moloz yığınının üstünden yürümeye çalıştım ama altımdaki zemin adeta hareket ediyor gibiydi ve o topukların üstünde sanki bir milyon kilometre uzunluğa erişmiş gibi hissediyordum. Tahmin ettiğimden daha dumanlı bir kafayla gözlerimi kırpıştırarak yeniden yapmam gerekene odaklanmaya çalıştım. Yere yuvarlanmamak için eğilip moloz yığınının üstüne bir elimi koyarak denge sağlamalıyım.

“Ne iş? Seni taşıyacak bir yerli yok mu bu kez etrafta?”

Başımı yana çevirdiğimde en korktuğum şeyin başıma geldiğini gördüm.

Ateşli Asker. Yakından çok daha muhteşem görünüyordu. Hatta o kalın ses tonu görüntüsünün etkisini daha da artırıyordu ve aksanından anlaşıldığı kadarıyla o da Amerikalıydı. Yüzünde yarı alaycı, yarı küçümseyen bir ifade vardı ama gözleri yine de organlarımın takla atmasına yetecek ölçüde etkiliydi.

Ya da... belki de bu alkolün etkisiydi.

Her ikisi de. Evet, her ikisi de diyelim.

“Kimsenin beni taşımasına ihtiyacım yok. Gayet iyiyim ben... ah.”

Doğrulamaya çalıştım ama bileğimi burkmuştum ve dünyam şaşmıştı. Tıpkı hızlı çekimlerdeki gibi ayakta dururken kendimi bir anda yerde, molozların üstünde oturur halde bulmuştum. Her şey göz açıp kapayana kadar oluvermişti. Kırık moloz parçalarına sürtünen avuç içlerim soyulmuştu. Hâlâ ben mi ışık hızında hareket ediyorum, yoksa dünya mı gerçekten yavaş dönüyor diye düşünürken birdenbire uçmaya başladım.

Güçlü bir çene görüş alanımı kapladı, sonra gözümün önüne dolgun, yumuşacık dudaklar geldi. O kadar delici bakışları vardı ki bana kiliselerde dışarıda bir yerlerde bizi her zaman izleyen bir Tanrı’nın olduğunu anlatan hikâyeleri hatırlattı. Ve onun, görmesini istemediklerim de dahil her şeyi görebildiğini.

“Bana Tanrı’yı anımsatıyorsun,” diye mırıldandım, sonra anında keşke ağızından çıkan bu sözcükleri yeniden çıktıkları yere tıkabilsem diye aklımdan geçirdim.

Kahkaha attı. “İlginç, böyle bir benzetme benim için bir ilk.”

“Yani...” Neyi kastettiğimi bilmiyordum aslında. Tanrım, sarhoştum. “Aşağı indir beni. Kimsenin beni taşımasına ihtiyacım yok.”

Alçak tonda konuşmaya başladığında ses titreşimlerinin göğsünden benim göğsüme geçtiğini hissettim. “Neye ihtiyacın olduğuyla ilgili düşüncelerin hiç umurumda değil.”

Hayatımın hikâyesi. Ben de erkekleri sıradaki kız kadar çok seviyordum ama neden hep her şeyi daha iyi biliyorlarmış gibi davranıyorlardı sanki?

Gözlerimi devirerek şöyle dedim: “Pekâlâ, tüm gece kucağında taşı o zaman. Benim için sorun yok.”

Başımı omzuna yerleştirerek rahat bir şekilde göğsüne kıvrıldım. Ellerimi saçlarını kıvrıma üzere ensesine götürmüştüm ki ayaklarımın yere, moloz yığınının diğer tarafına iniş yaptığını fark ettim. Bu sert iniş karşısında bileğimdeki acının dizlerime kadar yükseldiğini hissederek yüzümü acıyla buruşturdum.

İç çektim. Çokbilmiş çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliydim. Üzülmüş gibi yaparak omuz silktim ve bara yöneldim. O kadar hızlı bir şekilde önümde bitti ki –ve benim de reflekslerim o kadar yavaşlamıştı ki– neredeyse kafamı göğüs kaslarına çarpacaktım.

Bekle... Neden bunu yapmamaya çalışıyordum ki?

“Evet? Bir teşekkür yok mu?” dedi.

Az öncekinden biraz daha ayık bir kafayla ona dikkatlice baktım. “Bana iradem dışında bir şeyler yapan insanlara teşekkür etmek hiç âdetim değildir. O yüzden izin verirsen...”

Önüme geçerek çok şükür ki İngilizce konuşan bir barmeni elimle yanıma çağırdım. Bir tekila isteyerek bar taburesine oturdum.

“Ona bir de su getirin, lütfen,” diye ekledi avcım yanıma otururken.

Ona bir bakış attım. Seksiydi, gerçekten çok seksiydi. Ama şimdiye kadar hiçbir barda daha *az* sarhoş olmam için çaba gösteren bir erkekle tanışmamıştım. Bu durum onu daha güvenli kılıyordu.

Tuhaf olduğunu biliyorum. Ama insanların senden ne istediklerini en başta öğrenmezsen sonrasında bunun pahalıya patlayabileceğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Ayrıca çenesindeki gerginliği doğru anlıyorsam şu an bana kızgın olmalıydı. Eğer onu bu kadar rahatsız ettiysem neden şu an benim yanımda oturuyordu hiç anlayamamıştım doğrusu.

“Aşırı ısrarcısın, yabancı,” dedim.

Ve biraz da tehlikeli. Yabancı-tehlikeli ikilisinin bu kadar seksi olduğunu kim bilebilirdi?

“Aşırı sarhoşsun, prenses.”

Kahkaha attım. “Tatlım, daha yeni başlıyorum sayılır. Yanaklarımı hissetmediğimi anlatmaya ve konuşurken sürekli karşımdakinin bir yerlerine dokunmaya başladığımda *aşırı sarhoş* olduğumu söyleyebilirsin.”

Konuşurken dokunmaya başlayacağımdan bahsederken tek kaşını kaldırdığını fark ettim ama herhangi bir yorum yapmadı. Bir bardak su eşliğinde içkim gelmişti. Suya ters ters bakıp önümden uzaklaştırarak tekilayı kaptım.

Sonuçta bu bir macera gezisiydi. Hayatı sırtımda yüküm ya da herhangi bir bağım olmadan ve fazla düşünmeden yaşamak istiyordum. Sadece şimdi vardı. Onda da *su içmeye* yer yoktu.

İçkimi bir dikişte bitirdim.

Şimdi.

İçime yayılan sıcaklık birkaç saniye boyunca ortalarda bir yerlerde bekleyerek beni adeta toprakladı. Misket limonundan daha tatlımsı olan limon dilimlerine alışmaya başlıyordum ama yine de ekşiliğin dilimin üstünde yarattığı minik şoku da hissedebiliyordum. Bir tane daha söyledim ama inatçı takipçimin kalın sesi oluşturmaya çalıştığım o harika dumanlı kafayı bozarak araya girdi.

“Az önce dans pistindeki o öpüşmenin anısını içerek silmeye çalışıyorsan üzgünüm, işe yaramayabilir. O türden bir öpüşme ömür boyu unutulmayacak şekilde hafızana kazınacaktır.”

Hafif bir korkuyla, “Bunu söylemene hiç gerek yoktu,” dedim.

Çocuğun salyalarını çoktan yok etmiş olmama rağmen yanağımı bir kez daha sildim.

İşaretparmağıyla bana doğru kaydıracağı su bardağı yeniden önümde duruyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım. Zaten

koyu renk olan gözleri iyice koyu bir gri tonuna ve çelik gibi sert bir ifadeye bürünmüştü. Ancak dudaklarına hiçbir şekilde yansımamış olsa da bakışlarında gülümseyebileceğine dair küçük bir işaret görüyordum.

Ve dudaklarının ne kadar çekici olduğunu da.

Ona şöyle dedim: “Biliyor musun, o korkunç öpüşmenin anısını silecek başka bir yöntem bulmama her zaman yardımcı olabilirsin.” Dönerek sırtını bara yasladı. Kolu benimkine hafifçe dokunuyordu, tüylerim ürperdi. Aslında sinir eden taraftaydı ama aynı zamanda çok yapılı, sıcacık ve erkeksiydi. Lanet olsun, daha başka bir şey söylememe de gerek yok zaten. Çoktan eriyip bitmiştim. Bedenim aramızdaki gerginliği hiç de umursamadığını belli ediyordu. Gerginlik heyecandı.

Havalı bakışlarını salonun diğer tarafında kalan dans pistinden ayırmadı. Güçlü, kirli sakallı çenesi ve o leziz kaslarıyla birlikte harika uzun boylu, esmer, tehlikeli adam tipiydi.

O an için kelime dağarcığım tek bir kelimeden ibaretti: *Yerim!*

“Bunu *yapabilirim...*” dedi bana yan bir bakış atarak.

Ah, lütfen. Hadi *lütfe*n yap.

“Ama olay anında yüzünde beliren ifadeyi hayal etmek çok daha eğlenceli.”

Lanet olsun.

Pis pis gülerken omuzları da küçük hareketlerle kalkıp iniyordu. Harika. Şimdi yeniden bana gülmeye başlamıştı.

Kolumun kolunu okşamasına izin vererek ona doğru eğildim ve, “*Daha* eğlenceli başka şeyler geliyor aklıma,” dedim.

Gülmesi kesildi. Gözlerini dans pistinden ayırarak tepeden tırnağa vücudumda gezdirdi. Bu stiletto ları giymeye cesaret etmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Bakışları kalçalarım a geldiğinde başparmağını alt dudağına götürdü. O an üzerine atlamaya tamamen hazırdım. Omuzlarımı geriye attı-

ğında da kusursuz takibine ara vermeden bakışlarını göğüslerime doğru kaydırды.

Bingo!

Sırlarımı sakladığın için teşekkürler, Victoria. Zafer sırtıtışım yüzümdeki yerini almak üzereydi ki birden tek bir yorum bile yapmadan bakışlarını dans pistine çevirdi.

Kahretsin, neler oluyor?

Yüzüme bakmadı. Vücuduma bile o kadar uzun süre bakmamıştı.

Biraz bozulmuştum. Bizim kızlar, yani Marilyn ve Monroe da *kesinlikle* bozulmuşlardı.

İşte gördünüz mü? Beni karşısında ayık görmek isteyen bir adama güvenmediğimi söylerken bunu kastediyordum. Uzun bir süre ayık kalmış ve ne istediğini çözebilmek için çok fazla içki içmiştim. Ve muhteşem bir yakışıklılığı (hem de öldürücü cinsten) olsa da aynı zamanda heyecanımı öldüren bir tarafı da vardı. Alkol ve güvensizliğin de çok kötü bir kombinasyon olduğunu söylememe bile gerek yoktur sanırım.

“Neyse, seninle konuşmak *ilginçti*. Ben artık gitsem iyi olacak...” dedim.

“Dans pistindeki o ruh emiciye mi? Gerçekten mi?”

Birkaç adım attıktan sonra omzumun üstünden geriye dönerek gülümsedim.

“Daha iyi bir önerin var mı?”

Az önceki gibi istekli bakışlarla beni tepeden tırnağa süzmesini bekliyordum. Onun yerine gözleri öfkeyle parladı ve çene kemiği gerildi. Arkamdan gelecekmış gibi sırtını yasladığı bardan ayrıldı. Yürürken adımlarım birbirine karışıyor ve midemde kelekler uçuşuyor gibiydi. Az kalsın kendimi üstüne atıyordum. *Az kalsın.*

Beni benimle ilgilenmediğine inandırmak istediği kadar ilgisiz değildi aslında ve *bu* hali *onu* daha ilgi çekici kılıyordu.

Dudağımı ısırarak gözlerinin dudaklarımın çevresine yoğunlaştığını izlemenin tadını çıkardım.

Gülümsedim ve ona doğru bir adım attım. Göğüslerimiz birbirine değecek şekilde ona yaklaştım. Başını bana eğerek baktı ve yüzünü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışmasına rağmen yutkunurken âdemelmasının iki defa alçalıp yükseldiğini gördüm.

Hemen arkasında duran terk edilmiş su bardağına doğru uzanırken bir elimle taş gibi sert göğsünden destek aldım. Bardağı aramıza alırken belirgin bir şekilde gülmemek için dudağımı ısırdım. Başımı yana eğip dudaklarımı pipetin etrafında büzerek bardağımdan büyük bir yudum alırken ona baktım.

Gözünü dudaklarıma dikmişti, boğazını temizledi. Heyecan dalgası midemi zapt etmişti. “Fikrini değiştirirsen haberim olsun,” dedim.

Arkamı dönerek dans pistine doğru fırlayıp yürürken kalcılarımı her zaman olduğundan biraz daha fazla kıvrımış olabiliyordum. Bu kez ayağımı bastığım yere çok dikkat ederek ve sakıngan hareketlerle de olsa moloz yığınının üzerinden tek başıma geçebildim. Dans pistine geldiğimde berbat öpüşen Tamás’ı görür görmez bir hışımla kaçıp buraya geldiğim için biraz pişman olmuştum.

Bu nedenle hemen István’ı gözüme kestirerek ona doğru ilerlemeye başladım.

Tamás artık yapılacaklar listemde yer almıyordu.

Kollarımı István’ın boynuna dolayarak onu döndürdüm. Böylece salyalı çocukla aramızda durmasını sağlayabilmişim. Aklımın yeniden barda bıraktığım yakışıklıya gittiğini fark ettiğimde henüz birkaç saniye bile olmamıştı. Bakışları adeta beni delip geçiyordu.

Evet, kesinlikle benimle ilgileniyordu.

Gülümseyerek suyumdan bir yudum daha aldım.

Artık biraz şov yapma zamanıydı.

Gözlerimi Esmer ve Tehlikeli'den ayırmadan bir elimi István'ın göğsünde gezdirdim. Sarı buklelerimi savurarak kendimi onun bedenine bastıracaktım gibi iyice ona yaklaştırdım. Dönerek onun bedenine sarıldım. Bu sırada seyirci kitlem için biraz daha çarpıcı hareketler sergiliyordum.

O mesafeden baktığımda bile barın üstünde duran sıkılmış yumruğunu görebiliyordum.

Sırtımı István'ın göğsüne yaslayarak yüzümü asıl hedefime döndüm. Bir elimi kendi bedenim üzerinde yukarıdan aşağılara doğru gezdirirken ona yaramaz bir gülümseme göndermeyi ihmal etmedim.

Bu iş çok kolay olacaktı.

István'ın bir eli belimden karnıma doğru kayarken başımı geriye, onun omuzlarına doğru yatırdım. Bakışlarımla onunla biraz oynadıktan sonra gözlerimi kapadım. Gözkapaklarım sanki bir daha açılmayacakmış gibi ağırlaşmışlardı. Kaslarımdaysa tatlı bir karıncalanma hissi vardı.

İçimde yeniden o heyecanın oluştuğunu hissettim. Yaşasın! Tekila yeniden etkisini göstermeye başlıyordu.

İşte bu... başından beri tam da böyle hissetmek istiyordum işte. Akıntıya kapılmış gidiyordum. Artık dünyayla bağımı koparmıştım, talepleri ve sıkıntıları umurumda bile değildi. Denizlere açılmak, uzay boşluğunda yol almak, kim olduğumu unutmak istiyordum.

Mükemmeldi.

Ama daha iyi olabileceğini düşündüğüm bir seçenek daha vardı. Gözlerimi açtım. Bara odaklanmadan önce gözümdeki bulanıklığı gidermek üzere birkaç kez gözümü açıp kapadım.

Esmer ve Tehlikeli orada değildi.

Arkamı dönerek onu ilk gördüğüm yer olan duvara doğru baktım, orada da değildi. Gözlerim geniş omuzlarını ve yanık

tenini arıyordu ama onu hiçbir yerde göremedim. Bu gecenin olabilecek en ilgi çekici seçeneğini de yanında götürerek kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Lanet olsun. Şansımı fazla zorlamıştım. Bardaki ilgisini fark eder etmez üstüne atlamam gerekiyordu.

Kaşlarımı çatarak yaşadığım hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyordum. Sırtımı yeniden István'ın göğsüne yerleştirmeye çalıştım ama kalçalarımın üstünde duran ellerinden ve omzuma çarpan nefesinden yayılan sıcaklığın verdiği heyecan birdenbire azalmış gibiydi. Derin bir nefes alarak boynumu gerdim ve yüzümü ona döndüm.

Bunu bir adım atabilirsin olarak yorumlamış olmalıydı çünkü öpmek için bana uzandı. Geri çekildiğim için de dudakları ancak çenemle buluşabilmişti.

Arkaya doğru bir adım attım ve başımı iki yana salladım. Neyim vardı benim?

Hâlâ elimde duran su bardağına baktım ve belki de bir içkiye daha ihtiyacım olabileceğini düşündüm.

Yalnız seyahat etmek kolay değildi. Kendi düşüncelerimle baş başa kalabileceğim çok fazla zaman, çok fazla sessizlik vardı. Kimi zaman insanı iştaymiş gibi hissettiriyordu. Ve işin panzehiri elbette daha fazla eğleneydi.

István'la birlikte bara ulaştığımızda bana gülümseyerek şöyle dedi: "İç, güzel Amerikalı."

Peki. Belki de İngilizce *birkaç* kelime daha biliyor olsa her şey çok daha hoş olabilirdi.

Herkese bir tur daha içki ısmarladım. Başka zaman olsa – çok da geriye gitmeyelim, mesela *dün*– limon dilimleri veya biraz tuzla içkime tat katmayı tercih ederdim ama şimdi hiç de o havamda değildim. O kadar zahmete giremeyecektim.

Kadehi ağzıma götürdüğüm an bunun pek de iyi bir fikir olmadığını anlamıştım. Ağzım sulanıyordu, midem sanki kal-

kıp göğüs kafesimin yakınlarına gelmiş gibiydi. Ama yine de içtim.

Bunu da içtikten sonra dururdum. Bu kadar içkiyi kaldıracak bilirdim ne de olsa. Her şey kontrolüm altındaydı.

Ya da ben öyle düşünüyordum.

O son kadeh beş dakika içinde beni çarpmakla kalmadı. Adeta *buldozer* gibi beni ezdi, sonra ayağa kaldırarak bir kez daha üzerimden geçti. Sadece yürümeye çalışmak bile her yöne doğru sallanan o upuzun, şişme adamlar gibi hissetmeme neden oluyordu. Ne kadar dikkatli yürüsem de bastığım zemin bana doğru eğiliyor gibiydi. Zemine güm diye sertçe inen her adımında rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor gibiydi. Etrafımdaki boşluğu zıplayan neon ışıkları sarmıştı. Dans eden insanlar, mekânın tuhaf dekoru ve kafamın içinde yankılanan gürültü sayesinde o an Harlem Shake'i bir bahçe partisi olarak bile görebilirdim.

"Sanırım... biraz hava alsam iyi olacak."

"Dans?" diye sordu István.

Tanrım, hayır.

"Dans yok. Sadece..." İçeri girdiğimiz koridora ilerleyebilmek için ellerimle kalabalığı yardım. Çıkışa ulaşana kadar bir pinpon topu gibi insanların arasında sürüklendim ve tilt oyunundakine benzer şekilde duvarlardan sektim. Sonunda kendimi serin geceye attığımda taze havayı derin derin içime çektim.

Benim için çöküş anı da bu oldu.

Bir elimi binanın duvarına dayayarak dengemi bulmaya çalıştım. Sonra berbat, epik ve *küçük düşürücü* bir şekilde içimde ne var ne yoksa sokağa kustum. Sessiz, bomboş, henüz-zombi-istilasına-uğramamış sokağa.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Sonrasında yüzümün iki yanından aşağı sarkan saçlarımı arkaya doğru toplayan sıcacık elleri hissettim.

Tamam, sokak o kadar da bomboş değilmiş demek ki.

Sulanmış gözler ve yanan boğazımla omzumun üzerinden arkama döndüğümde István'ı ya da belki de Katalin'i görmeyi bekliyordum.

Onun yerine, daha önce yok olarak kesinlikle olabilecek en kötü zamanda yeniden ortaya çıkan o yakışıklıyı gördüm. Gözlerinde küçücük de olsa izini yakalayabildiğim gülümsemesi tamamen yok olmuştu.

Beni hemen şimdi öldürün.

Ağzımı açarsam saçma sapan sözlerle üstüne gideceğim-
den korkuyordum... alkol ve duyduğum utanç nedeniyle
savunmaya geçerek yanlış şeyler söyleyebilirdim.

Dünya dönüyordu ama onun yüzü –dümdüz burnu ve bir
heykeltıraş tarafından yontulmuş gibi görünen çenesi– hâlâ
sabit ve netti. Sanki evren bu anı sonsuza dek beynime kazı-
mamı istiyordu.

“İyi misin?” diye sordu sert bir sesle.

Hayır. İyi olmaktan çok uzaktım.

“İyiyim.” Dengemi sağladığım duvardan uzaklaştım ve yal-
palayarak sokakta yürümeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Uzağa.” Sadece... uzağa.

Gece hava çok serindi ve ter damlacıklarıyla kaplı bedenime
harika geliyordu.

“Dur bir dakika,” dedi ardımdan gelerek.

“Ciddi misin?”

Şu an kaçıyor olmalıydı. Karşınızdaki kendini aptal konu-
muna düşürdüğünde genelde *böyle* yapardınız. Başka bir yöne
bakarak yürümeye devam ederdiniz.

Tam önümde durduğunda yüzünün bir kısmı sokak lambalarının gölgesinde kalıyordu. “Buralarda yalnız başına dolaşmana izin veremem.”

Ah. O da *onlardan* biriydi demek.

İpuçlarını anlayamıyor muydu acaba? Başım dönüyordu ve ağzımın içi adlandıramayacağım kadar tiksindirici bir tatla kaplıydı. Seksi bir erkeğin beni yalnız bırakmasını istediğim bir an olabileceğini asla düşünmezdim ama görüldüğü üzere her şeyin bir ilki vardı.

“Sana söyledim, iyiyim ben.”

“Her gün iyi insanların başına kötü şeyler geliyor.”

Anlaşılan Esmer ve Tehlikeli aslında saçları sıfıra vurulmuş bir Beyaz Atlı Prensti. Bunun bana çekici gelmemesi gerekiyordu. Normal şartlarda böyle şeylere hiç katlanamazdım. Ama tüm tuhaflığına rağmen bu kez karşısında yumuşadığımı, irademin kesin köşelerinin kaybolmaya başladığını hissedebiliyordum.

Bunun suçlusu kirli sakal olmalıydı. Bu pejmürde görünümüne hiç dayanamazdım.

“Dinle, beni korumaya çalışmanı anlıyorum. Senin gibi erkekler böyle davranırlar, bilirim. Ve beni yanlış anlamazsan eğer, bu davranışın bir anlamda seksi bile olduğunu söyleyebilirim. Ama bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. O yüzden en azından bir geceliğine parlak-zırlı-şövalye-fantezilerine ara ver, olur mu?”

Son derece yetişkin ve kararlı bir yanıt verdiğimi düşünüyordum (ama sonuçta sarhoştum). Gözlerini devirmesinden anladığım kadarıyla da o an beni pek ciddiye almıyordu.

“*Sana* daha önce de neye ihtiyacın olduğuyla ilgili düşüncelerinin hiç umurumda olmadığını söylemiştim.”

“*Ne* olacak o zaman? İstesem de istemesem de beni takip mi edeceksin?”

Dudaklarını birleştirerek kıvırdığında ortaya çıkan ifadenin içine gizlenmiş sevinci fark etmişim. Ne kadar da kıskırtıcı bir ağzı vardı.

“Aynen öyle yapacağım. Birilerinin seni eve bırakması gerekiyor.”

“Eve bırakmak” sözcüklerinin zavallı, sarhoş kızı, bulanan midesi ve perişan haliyle yalnız başına debelenmesi için hosteline götürmek dışında herhangi bir anlama gelebileceğine, acınası bir olasılık da olsa yüzde bir bile ihtimal vermiyordum.

Şu an onu yapamazdık, değil mi?

Yan çizdim. “Daha eve gitmiyorum. O yüzden bence gidip kendine başka bir küçük hanım bulmalısın.”

Gülümsedi ama gerildiği anlaşıyordu. Elini başında dolaştırırken ondan uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan seslendi. “Sen gerçekten zorlu birisin.”

İşte bu yorum *beni* gülümsetmişti. Durup arkamı döndüm ve geri geri yürümeye başladım. Bir yandan da ellerimi uzatarak ona bağırduğımda sesim sokakta yankılanıyordu. “Buna emin olabilirsin.”

Eğer “zorlu” kategorisindeki insanlarla dolu bir müze olsaydı ben kesinlikle ana sergi salonunda olurdum. O yüzden bu yoruma hiç şaşırmamıştım ama bu geri geri yürüme olayı mevcut durumumda pek de iyi bir fikir değildi. Ayağım bir şeye takılınca tökezledim, az kalsın yere yuvarlanıyordum. Gerçi midem çoktan içimden çıkmış ve yere yuvarlanmıştı. Ona bakmadım. Büyük olasılıkla hissettiğimin iki katı kadar salak görüldüğümü biliyordum ve bu çok fazlaydı.

Yeniden kusmaktan korkarak nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Alkolün komik yanı... iyi geldiğinde, muhteşem hissediyor olmanız. Ama kötü geldiğinde, berbat hissediyorsunuz. Sadece baş dönmesi ve mide bulantısından söz etmiyorum, her şeyi

kastediyorum. Zorlu bir çılgın olabilirdim ama kendimi eğer sırtıma batan yatak yayları, horlayan oda arkadaşlarının yarattığı kakofoni ve yırtık pırtık battaniyeleriyle o köhne hostelime dönersem, dibe vurmanın tarifini yazacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum.

Çoğu hostel aslında başka insanlarla tanışmanız için tasarlanmıştır ama buna rağmen dünyanın en ıssız, en lanet olası yerleridir. Oradaki her şey geçicidir: kalanlar, ilişkiler, sıcak su. Betona kök salmaya çalışan bir çiçek gibi hissetmişimdir burarlarda.

Hayır. Eğer bir çocuk yıldızın yaşayabileceği türden bir sinir krizi geçirerek rezalet çıkarmak istemiyorsam eve dönmeden önce alkolün etkisinden kurtulmalıydım. Ve bu kez doğru yöne yürümeliydim.

Birkaç adım attıktan sonra ısrarcı takipçim de hemen yanıbaşına gelmişti. Kaşlarımı çatarak daha hızlı adımlarla yürümeye çalıştım ama stiletolarım gereken komutu alamamışlardı. Ben de gecenin o ana kadarki kısmını dikkate aldığımında arnavutkaldırım taşılara kapaklanmayacağım konusunda kendime pek güvenmiyordum.

Ayrıca bunu kimseye itiraf edemeyecek olsam da aslında birilerinin bana eşlik etmesi hoşuma gidiyordu.

“Adın ne?” diye sordum.

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı.

“Bunu sormak için oldukça çok bekledin.”

Omuz silktim. “Böyle yerlerde isimlerin pek de bir önemi olmuyor doğrusu.” Az önce çıktığımız ve arkamızda kalan barı işaret ettim. “Ve dürüst olmam gerekirse, ismin umurunda bile değil.”

Ya da belki de kendime söylediğim buydu. Ve ona.

“Peki, o zaman neden sordun? Eğer isimlerin önemi yoksa ve umurunda değilse?”

“Şey, öncelikle artık o bahsettiğimiz barda değiliz. İkinci olarak da beni takip ediyorsun ve ben de aramızdaki sessiz boşluğu doldurmak için sorular soruyorum, yoksa her şey daha saçma görünecek. Ayrıca konuşmak beni belki de bir seri katil olabileceğini düşünmekten alıkoyuyor. Bu kadar ısrarla peşimden geldiğine göre hani.”

“Parlak zırhının içindeki şövalyeden seri katile.”

“İyi-çocuk halleri rol olabilir. Ve kesinlikle tehlikeli biri olabilecek gibi görünüyorsun.”

“Her zaman bu kadar dürüst müsündür?”

“Hiç değilimdir. Şu an alkol konuşuyor. Filtrelerimi tamamen kapatmış durumda.”

Gözlerinin içinde yeniden bir gülümseme belirdi. Belki de sarhoş olduğum için böyle düşünüyordum ama bu adama hiç anlam veremiyordum. Bunun beni endişelendirmesi gerekirdi. Belki de gerçekten ters ya da yanlış bir tarafı *vardı*. Ama o an beynim tamamen dik bir şekilde ayakta durmaya çalışmakla ve düzenli nefes almakla meşguldü.

“Karşılığında kendin hakkında bir şey söylersen sana adımı söylerim,” dedi.

“Ne gibi mesela? Pin kodum?”

“Fark etmez. Dürüstçe söyleyeceğin herhangi bir şey.”

Düz gidemiyordum. Sürekli onun önüne doğru kayıyordum. Büyük olasılıkla sarhoş olduğum içindi. Ya da kasları mıknaş etkisi yapıyordu. Bana göre her ikisi de makul olasılıklardı.

“Dürüstçe bir şey söyleyeyim mi? *Yorgunum*.”

Güldü. “Neredeyse gün doğmak üzere de ondan.”

“Öyle bir yorgunluk değil.”

“Nasıl bir yorgunluk o zaman?”

“İliklerime işlemiş olanından. Uykuyla geçmeyecek türden bir yorgunluk. Sadece... var olmaktan yoruldum.”

Daracık, seslerimizin yankılandığı sokakta bir, iki, üç adım boyunca sessiz kaldı. Sonra hız keserek biraz yavaşladı. Gözlerinin üstümde olduğunu hissediyordum. Onu yandan, göz ucuyla da olsa daha iyi görebilmek için kendimi zorladım. “Pek göstermiyorsun,” dedi.

“Pek fazla bir şey göstermem zaten.”

Üç sessiz adım daha.

“Bunun da yorucu olduğuna bahse girerim,” dedi.

Ona böyle boktan şeylerden bahsederek ne yapıyordum?

Ona baktım. Ama stilettolarımdan gözümü ayırmaya gelmiyordu, anında iki kaldırım taşının arasına sıkıştı. Bileğimi bir gecede ikinci kez burkuyordum. Yana doğru sendeledim. Omzuna tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım ama diğer yana doğru düşmek üzere olduğum için ona ulaşmakta biraz yavaş kaldım. Neyseki o benden hızlı davranmıştı. Dönüp bir eliyle dirseğimden yakaladı, diğer eliniyse belime sararak beni düşmeden tutup kaldırdı. Boynumdan yukarı doğru tırmanmakta olan ısrarlı kızarıklığı hissedebiliyordum. İstediyimi elde etmek için sarhoş sarışını oynamaktan çekinmezdim ama o an hiç de istemeden bu basmakalıp tiplemeyi bizzat yaşıyordum.

“Yanakların nasıl?” diye sordu.

Belimin etrafında duran elinin ve kolaylıkla bedenimin aşağılarına doğru kayabilecek uzun parmaklarının fazlasıyla farkında bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Sadece bunu düşünmek bile kalbimin aklımdan geçen düşüncelerin hızına yetişecek kadar hızlı çarpmasına neden olmuştu.

“Onları hissedebiliyor musun?” diye ekledi.

Ah, o yanaklardan bahsediyordu. Yaşadığım hayal kırıklığı içimdeki ateşi söndürmüştü.

Dirseğimi kavramış olan elini yukarı çıkararak hatırlatmak istermiş gibi hafifçe yanağımda gezdirdi. Ve içimdeki ateş yeniden yanmaya başladı.

“Yanaklarım, şey...” Yutkundum. “... Sadece biraz ağırlaşmış gibiler.”

Gözleriyle beni birkaç saniyeliğine yerime mıhladı. O bakışların ardında çok şey gizliydi, henüz bu akşam tanıştığım bir adamın gözlerinde olması gerekenden çok daha fazlası vardı. (Önünde kusmuş olmam tanışmak sayılırsa çünkü hâlâ adını bile bilmiyordum.)

Beni doğrulttuktan sonra sıcak elleri tenimi terk ettiler.

Bir yandan onu yeniden kendime çekme isteğine karşı direniyorken, “Sıra sende,” dedim.

“Benim yanaklarım gayet iyi durumda.”

Gülümsedim. “Adını söyleyecektin.”

Başını doğrularcasına sallayarak yeniden yürümeye başladı. Ben de ayağımı bastığım yere artık çok daha fazla dikkat ederek onu takip ettim.

“Çoğu insan bana Hunt* der.”

Hızlıca birkaç adım attıktan sonra ona yetişebildim.

“Ben de öyle mi demeliyim? Çoğu insandan biri miyim?”

Yumruk halinde sıkıdığı ellerini ceplerine sokarak daha uzun adımlarla yürümeye başladı. Önümüze çıkan daracık taş sokağa odaklanmadan önce bana dönerek kısacık bir bakış attı.

“Dürüst olmam gerekirse senin ne olduğun konusunda hiçbir fikrim yok.”

Ne demek oluyordu bu şimdi? Benim ne tür bir kız olduğumu bilmiyordu demek? (O zaman ben de ona ne tür bir kız olduğumu *her yönüyle* anlattırdım.)

Omuzlarının duruşuna ve bana neredeyse hiç bakmadan konuşmasına dayanarak daha ciddi bir şeyleri kastettiğini tahmin ediyordum.

Nasıl yanıt vereceğimi bilemedim, bu yüzden de yanıtlamayı denemedim. Zaten yeterince dökülmüştüm ona.

* Av anlamına gelir. (ç.n.)

Birlikte yürüdük. Nereye gittiğimizi gerçekten bilmiyordum, o da rastgele dönmeyi tercih ettiğim sokaklarda sessizliğini koruyarak benim peşimden geliyordu. Bense zihnimin gotik mimariyle ilgili düşüncelerden, bundan sonra nereye seyahat edeceğime, evle ilgili anılardan dönüp dolaşıp yeniden yanımdaki adama kadar serbestçe konudan konuya atlamasına izin veriyordum.

Hunt.

Ne biçim bir isimdi bu böyle?

Yırtıcı. İşte böyle bir isimdi.

Hiç tanımadığım bir şehirde, gece vakti, tamamen yabancı biriyle sokaklarda dolaştığım için gerçekten korkuyor olmalıydım. Ama *olmam* gereken ve olmadığım o kadar çok şey vardı ki. Ona baktığımda sahip olmam gerektiğini düşündüğüm korkunun zerresini aklıma getiremiyordum. Babam hep beni ecelime susamakla suçlayıp dururdu. Kimbilir, belki de haklıydı.

Gökyüzüne bir ışık yayılmaya başlarken o dar ara sokaktan açık bir alana çıktık. Şehri ortadan ikiye bölen, rüzgârlı nehrin tepesinden gün doğuyordu.

Nefis bir manzaraydı, tadını çıkarmak için biraz durdum. Gökyüzü pembe ve morlara bürünmüş, nehrin üstüne yumuşak altın tonlarında kıvılcımlar saçılmış gibiydi. Adını hatırlıyamadım ama hostelimden sadece bir ya da iki blok uzaklıktaki nehirdi bu. O kadar dolanıp durmama rağmen Hunt'ın beni götürmekte olduğunu düşündüğüm evin oldukça yakınlarına gelmiş olmalıydık.

Hostele dönme fikri hâlâ içimi huzursuz ettiğinden dolayı yutkundum. Bu yüzden yatağa doğru kuzeye yürümek yerine güneyi işaret ettim. “Şu tarafa doğru biraz yürüyünce sabah altıya kadar açık olan bir gece kulübü olacaktı.”

Bana ters bir bakış attı. “Bence bu gece yeterince eğlendin.”

Büyük olasılıkla haklı olduğunu bildiğim için sesindeki yar-gılayıcı ton beni utandırmıştı. Dudaklarımın arasından tek bir damla daha içki geçerse anında kusacağımdan emindim.

Ama zihnimin arka planında vızıldayıp duran bir ses bana *bir şeyler* yapmam gerektiğini söylüyordu. Yapmak her zaman düşünmekten daha güvenlidir. Hunt'a arkamı dönerek nehrin kenarına doğru yavaşça koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan Hunt.

Ona dönüp bir kez daha geri geri yürürken, "Kesinlikle hiçbir fikrim yok," dedim.

Gülerek omuzlarımı silkerken ok gibi sokağa fırlayıp beni dirseğimden yakaladı. Kuvvetlice çekerek önüme dönmemi sağladı, sonra adeta sürükleyerek yolun karşı tarafındaki kaldırıma çıkardı.

"Delirdin mi sen? Nereye gittiğine bakmadan lanet olası bir sokağın ortasında yürümemelisin!"

Dirseğimi elinden kurtararak bir adım uzaklaştım. "*Sakin ol.* İyiyim ben. Sabahın bu saatinde sokaktan kim geçer ki zaten."

Tam da bunun üstüne, evren beni yalanlamak istermiş gibi yanımdan baş döndürücü bir hızla geçen bir spor araba gönderdi. Hunt bana bakarak kaşlarını kaldırdı. Çenesi öfkeyle gerilmişti. Onu kendimden uzaklaştırmayı mı, yoksa dudaklarımı çenesine yapıştırmayı mı daha çok istediğime karar veremedim.

"Söylemene gerek yok," dedim, sana söylemiştim demesini beklemeden arkamı dönerek. "Zorlu biriyim ben. Tam isabet." Nehre doğru koşar adım ilerledim. "Ama biliyor musun? Bu konuda çok iyiyim."

Aşağı eğilerek yüksek topuklarımın önce birinden, sonra diğerinden kurtuldum. Düz ve serin taşlara değen ayaklarımın ağrıdığını hissediyordum ama umursamadım. Ayak-

kabılarımın ikisini de tek elimde tutarak nehre doğru ilerledim.

Sesimin suyun üzerinde yankılanmasını duymak için çığlık attım.

“Gülünçsün,” dedi.

Bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştım. Bana acıyor gibiydi.

“Düzeltilme: *Eğlenceliyim.*”

Onu arkamda bırakarak suya koştum. Bir an için öylece olduğum gibi ya da belki de çırlıçıplak nehre dalmayı aklımdan geçirdim. Ancak sonra insanların yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlayacaklarını ve nehrin yüzülebilir olup olmadığını bilmediğimi düşündüm.

Bir yara morluğu gibi derin, koyu rengiyle nehrin beni sakinleştiren ve öylece durup kendisine bakmamı sağlayan sessiz ama güçlü bir enerjisi vardı. Akışına atılmış küçük bir tutam ısırap dışında güzel, sessiz ve vakurdu. Yükselmekte olan güneş bile sadece ilk tabakasına etki edebiliyor, yüzeyin birkaç santimetre aşağısındaki karanlık, ışığı adeta yutuyordu.

Nehrin kıyısından biraz aşağıdaki yürüyüş yolunun kenarına sıralanmış küçük, koyu renkli şekiller görerek merak içinde oraya doğru yürüdüm. Ama oraya vardığımda, o kadar yakından bakınca gördüğüm şeyin ne olduğunu hiç anlayamadım.

Ayakkabılar vardı. Onlarcası. Nehir boyunca sıralanmış, siyah, demirden ayakkabılar. Boş ayakkabılar.

Bir heykel çalışması olduğu belliydi ama ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Değişik renklerde ve modellerde hem erkek hem kadın ayakkabıları sıralanmıştı. Bazıları çocukların minicik ayaklarına uyacak kadar küçüklerdi. Bazıları basit ve sade, bazılarıysa ince bir işçiliğe sahipti. Aralarında yürümek için bir adım attım ama sanki beni bunu yapmaktan alıkoyan bir şey vardı. Eğer nehir bir yaraysa, bunlar kederdi. Kayıp.

İçlerini dolduran ayaklar olmasa da boş olmaktan çok uzaklardı.

“Soykırım anıtı,” dedi arkamdan Hunt.

Derin bir nefes aldım. Serin hava dilimin üzerinde keskin bir tat bırakmıştı. Tüm bu ayakkabılar. Onların sadece dökme replikalar ya da metal parçaları olduğunu biliyordum ama *konusuyorlardı*. Şarkı söylüyorlardı.

Böyle bir şeyle karşılaşana kadar aslında ne kadar küçük olduğunu fark etmiyor insan. Yaşamımızı kendi evrenimizin merkezindeymiş gibi sürdürüyoruz ama aslında sadece mahvolmuş bir bütünün minik parçalarıyız. Ben mesela... üniversiteden sonra hayatta kalma mücadelemi nasıl sürdüreceğim konusunda endişelenip duruyordum. Tanrım, buna hayatta kalma mücadelesi demek bile doğru gelmiyordu, hayatta kalmayı başaramamış onca insanın anısını hatırlatan bu ayakkabıları gördükten sonra. Parmaklarımı başımın arkasına götürerek saçlarımı ensemden topladım.

Şanslı olduğumu biliyordum. Hatta kutsanmış. Ama yine de büyük bir baskıydı... sahip olduklarını heba etmemeye çalışmak. Bir şey başarmak istiyordum. Bir şey sevmek. Bir şey *olmak*. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Arkadaşlarımdan hepsi de hayallerinin peşinden koşuyor, geleceklerini inşa ediyorlardı. Ben de onlar gibi gözüm dönmüş bir şekilde, gaza gelerek bir şeyler yapmayı istemek istiyordum. Bir aktristim. Hayatımın neredeyse yarısını bir karaktere bürünerek, onun arzularını araştırarak, onu harekete geçiren şeyleri bularak geçirdim. Ama ne kadar zorladıysam da aynısını kendim için yapamadım. Önemseyeceğim kadar çok istediğim bir şey olmayalı o kadar uzun, upuzun bir zaman oldu ki.

Hiç bu kadar başarısızlık hissiyle dolmamıştım. Önümde duran her ayakkabı hiçbir zaman gerçekleştirilememiş bir

hayali, bir daha asla sevimemeycek bir hayatı temsil ediyordu. Böylesi bir ağırlıkla ya da mücadeleye daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Burası tarih ve trajediyle kanıyordu, burayla karşılaştırıldığında kendi geçmişime ait yaralar ancak ufak sıyrıklar gibi kalıyordu.

“İyi misin?”

Hunt hemen yanımda duruyordu. İçgüdüsel olarak ona sırtımı döndüm. İyi ki de öyle yapmışım çünkü yanaklarımı silerken ellerim gözyaşlarımla ıslanmıştı.

Boğazımı temizledim.

“Evet, iyiyim. Esnedim sadece. Belki de biraz yorulmuşumdur.”

“Yani artık, sonunda, sana evine kadar eşlik edebilirim, öyle mi?”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek ona döndüm. “Hadi o zaman, Beyaz Atlı Prens. Şu şövalyelik ruhu neymiş görelim. Hakkında iyi şeyler duyarım hep.”

Dudaklarında bir gülümseme ifadesi belirdi. “*Uzun* zamandır bir şövalye olarak adlandırılmamıştım.”

Yolun karşısındaki kaldırıma geçerken tek kaşımı kaldırdım. “Değiştirebiliriz. Zaten şövalyelik kulağa sıkıcı geliyor.” Onun o-kadar-da-hoş-olmayan yanları ilgimi çekiyordu.

Güldü. Ben de o sırada yönümüzü tayin etmeye çalıştım. Artık kaldığım hostelden hiç de uzak sayılmazdık. Kuzeye doğru bir ya da iki blok mesafede olduğundan emindim. Yeni-

den yürümeye başladığımızda Hunt'a baktım. "O zaman bana şunu söyle. Eğer bir centilmen olduğun için beni eve bırakmıyorsan, şu an *neden* yanımdasın?"

Ara sokaklardan birinden daha geçtik ve bana şöyle dedi: "Seri katil kimliğime döndük sanırım, hı?"

Bir saniyelğine onu inceledim. Alkolün etkisinden kurtulmaya başladığım o anlarda daha az kaslı ya da daha az göz korkutucu görünmüyordu ama tehlikeli bir hali de yoktu. Gerçi kesinlikle olabilirdi. Elleri birinin kafatasını ezebilecek kadar büyük olmalıydı ama sahip olduğu tüm bu gücün hiç de aktif bir hali yoktu. Sanki bir sürü kontrol katının altına saklanıp kilitlenmişti.

"Yok, seri katil değilsin sen. Bunun için fazla yumuşaksın."

"Yumuşak?"

Sırıtarak köşeyi döndüm. Turistik bir dükkânla bir restoranın arasına göze çarpmayacak şekilde sıkışmış hostelim işte oradaydı.

"Dur bakalım biraz," dedi Hunt. "Sen az önce bana *yumuşak* mı dedin?"

Beni omzumdan tutarak kendine doğru çevirdi. Elimi aramıza, karnının üstüne koydum... aman Tanrım, nasıl taş gibi karın kasları vardı öyle! Başımı kaldırarak adeta içime işleyen gözlerine baktım.

"Şey, aslında *bu* yanına yumuşak diyemem."

Yüzündeki eğlenceli ifade kararmış, çenesi yine gergin bir şekilde kasılmaya başlamıştı.

Uyarır gibi bir ses tonuyla, "Kelsey," dedi.

Beni neye karşı uyardığından emin değildim, zaten umurumda da değildi. Ona bakabilmek için başımı geriye attım. Sabahın ilk saatlerindeki rengârenk gökyüzü hâlâ bir tablo gibi arkasında nefis bir fon oluştuyordu.

"Adımı nereden biliyorsun?"

“O kız söylemişti. Bara birlikte geldiğin kız.”

Katalin.

Gülümsedim ve boşa kalan elimle omzuna dokundum. “Peki, o zaman. Demek sen benim adımlı biliyorsun, ben de seninkini. *Başka* ne şekilde birbirimizi tanıyabiliriz dersin?”

Karnındaki elimi yukarı doğru kaydırarak yay gibi dışarı doğru gerilmiş duran göğsüne kadar çıktım. Tanrım, eğer bedeni bana hissettirdiğinin yarısı kadar mükemmel görünüyorsa onu bir yemek masası olarak kullanmayı isteyebilirdim.

Bana doğru eğildiğinde taptaze sabah havasıyla harika bir uyum sağlayan odunsu ve erkeksi kokusunu duydum. Parmakları göğüs kafesime dokunduğunda tüylerim ürperdi. O uzun, güçlü parmaklarla beni bir piyano misali çalabilirdi ve ortaya kesinlikle bir başyapıt çıkardı.

Kuvvetli bir şekilde nefes verdi ve ben o an kaslarının teninin altındaki hareketi karşısında inlememek için kendimi zor tuttum. Elimi ensesine götürdüğümde kalbinin gümbür gümbür attığını duyabiliyordum.

Parmak uçlarımda yükselince dudaklarım çenesiyle aynı seviyeye gelmişti. Ona şöyle dedim: “Bana hiç de yumuşak *olmadığını* göstermekte serbestsin.”

Kaburgalarımın üzerinde duran elinin kasıldığını ve tişörtümün parmaklarının arasında kırıştığını hissediyordum.

“Kahretsin.” İnleyerek yüzünü benden uzaklaştırdı.

Bu iyiye işaret miydi?

Bedeninin üstünde sürünerek yukarılara çıkma isteğime karşı direndim ve onun yerine kollarımı tamamen omuzlarının etrafına sarıp mevcut yerimi sağlama aldım. Yüzünü yeniden kendime doğru çevirdim. Ilık ve tatlı nefesini dudaklarımda hissediyordum. Kendimi iyice ona yaklaştırdım ve mideme baskı yapmaya başlayan bir sertlik hissettirdim.

Hırıltılı bir şekilde iç çektiğim anda geri çekildi.

Hatta aramızda birkaç adım bırakarak alçak bir sesle, “Gitmelisin. Biraz uyu,” dedi.

Gözlerimi kapatıp açtım. “Ne?”

“Uzun bir gece geçirdin.”

Gözlerimi bir daha kapatıp açtım. Daha da uzun bir gece olmasını *ummuştum* aslında.

“Bu berbat bir şövalyelik numarası gibi göründü bana. *Sıkıcı şövalye.*”

Benden bir adım daha uzaklaştı. “Burası senin, değil mi?” Arkamdaki hosteli işaret ediyordu.

“Şey, evet, öyle...”

“Güzel. O zaman artık seni yalnız bırakabilirim.”

Peki, ya yalnız bırakılmayı *istemiyorsam?*

Geriye doğru birkaç adım daha attı ve en sonunda anacadeye vuran güneş ışığının altında durdu.

“İyi geceler, Kelsey. Ya da günaydın.”

Sonra hâlâ biraz sarhoş ve beynimi uyuşturan bir uyarılmışlık içinde beni bırakıp gitti.

“Bu da ne şimdi?” dedim yüksek sesle. Minyon bir yaşlı kadın karşımdaki binanın ikinci katındaki pencerelerden birini açtığı sırada sesim o küçücük sokakta yankılanıyordu. Ona el salladım ve hostelin girişine doğru yürümeden önce verdiğim rahatsızlık için özür diledim.

Az önce ne olmuştu? Beni istemişti. Bunu bizzat hissetmiştim, cebinde bir cep telefonu ya da başka bir şey olmadığına emindim. Tabii eğer tuhaf yerlere tuhaf cepler yapmaya başlamadıysa.

Gözlerimi ovuşturdum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Herneyse, bu gecenin bombok bir gece olduğu kesinkes resmîyet kazanmıştı.

Hosteldeki yatağımda bir o yana bir bu yana dönerek acınası birkaç saat geçirdikten sonra odadaki diğerleri yavaş yavaş uyanmaya başlarlarken ben de pes ederek kalktım. Sarmaşık Chris uyanıp da beni izlemeye başlamadan önce hızlıca üstümü giyindim. Ben geldiğimde aylardır bu hostelde kalıyordu. Tıpkı kurtulamadıkları tahtakuruları gibi korkunç bir vakaydı. Öyle bir gece geçirdikten sonra bana iki saniyeden uzun süre gözünü dikerse yüzüne bir yumruk atabilirdim.

Diş fırçamı alıp holün alt katındaki ortak banyo alanına gittim. Dirseğimi kullanarak kapıyı açtım ve hemen ardından bunu yaptığımı pişman oldum. Birileri benim dün gece içtiğimden çok daha fazlasını içmiş olmalıydı çünkü banyo *felaket* kokuyordu. O Kanadalı kızın dişlerini odamızda fırçalamasının nedenini şimdi anlıyordum.

Derin bir nefes alarak sadece diş fırçamı ıslatmak için içerdeki lavaboya koştuğundan sonra hızlıca yeniden hole fırladım.

Tuttuğum nefesimi bırakarak duvara yaslandım ve dişlerimi fırçalamaya başladım. Belki de yüzüncü kez Hunt'ın benimle birlikte olmaktan kaçma sebebinin kusmuş olmam olduğu konusunda kendimi ikna ettim. Bedenimi iyice ona bastırıırken bu aklıma bile gelmemişi çünkü şey... o zaman sadece tek bir şeye odaklanmıştım. Ama odama dönünce midemde ne var ne yoksa sokağın ortasına çıkardığımı gördükten sonra beni öpeceğini düşünmemin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Hiç de seksi değildi.

Sebeup buydu. Bu olmalıydı. Gerçekten de anlamlı görünen tek sebep bu olabilirdi.

Bir kez daha lavaboya koşarak ağzımı çalkaladım ve sonra eşyalarımı almak üzere odama döndüm.

Belki de artık bu ortamın berbatlığını kabul ederek bir otele geçmeliydim. Hostelleri fiyatları daha ucuz olduğu için değil farklı insanlarla tanışmak için tercih ediyordum (ve babamı

olabildiğince çıldırtmak için). Ve elbette... her iki açıdan da işe yarıyordu. Bir sürü gezginle tanıştım ve bazılarını pek *yakından tanıma* fırsatım oldu. Babamın da en sonunda bir seks kölesi olarak satılacağımı ve karanlık bir ara sokağa kanlar içinde fırlatılacağımı söyleyerek öfkeden çıldırdığı durumlar yaşadık.

Babam böyleydi. Hislerini asla süsleyip püsleyip sakince anlatmayı beceremezdi.

Ama onun öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünü göremedikten sonra hostelde kalmanın sıkıntılarını çekmeye değmiyordu.

Bu öğleden sonra otellere baksam iyi olacaktı.

Taptaze havanın tadını çıkarmak için dışarı çıktım. O sabah Hunt'la birlikte durduğumuz noktaya bakmamaya çalışarak köşeyi bir an önce dönüp Budapeşte'nin güzelliğine daldım. İnsanlar buraya doğunun Paris'i diyorlardı. Eski ve yeninin, doğa ve mimarinin muhteşem bir karışımıydı bu şehir. Manzara sağ gözümün üstünde oluşmaya başladığının sinyalinin veren baş ağrım bile iyi gelebilecek kadar güzeldi. Ya akşamdan kalma olduğum için ya da biyolojik tehlikelisi yüksek maddelerle dolu o banyodan dolayı başıma ağrı saplanacak gibiydi.

Sebepler her ne olursa olsun... bana enerji verecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Çok kötü. Çünkü sadece kahve, bu kez yetmeyecekti.

En yakın internet kafeye gitmek için birkaç blok yürüdüm ve on beş dakikalık kullanım için nakit ödeme yaptım. E-postamı kontrol etmekle falan uğraşmadım bile. Zaten sadece babamın sekreterinden mail gelirdi. Bana kendisi yazmak için bile uğraşmadığından ben de yanıt vermeye uğraşmıyordum. Facebook'a girdim, orada bir mesajım vardı.

Bliss Edwards

Keeeeeellllseeeey. Nerelerdesin? Ukrayna'ya indiğinden beri senden haber almadım. Annelik taslamak istemem ama hâlâ yaşa-

dığını bile bilmeden bu maceranın tadını sağsalim çıkarmakta olduğunu nasıl düşünebilirim?! (Bu cümlenin sonuna bir kaltak ya da pislik etiketi eklemeli miydim? Belki daha az anne gibi görünürdüm, ha?) Herneyse, beni devasa boyutlardaki bir panik ataktan kurtarman gerek. Cumartesi günü Philly'ye doğru yola çıkıyorum. Eşyalarımın çoğunu önden gönderdim bile. Buna inanabiliyor musun? BEN. BİRİYLE BİRLİKTE YAŞAMAK. Biliyorsun şimdiye kadar bunu yapmak için domuzların uçmaya başlamasını ya da ne bileyim, evrenin içeriye doğru patlamasını falan bekleyip durmuştum. Ya da belki de birazdan uyandığımda hâlâ bir devlet okulunda okuyor olacağım ve bunun da evren tarihinin en sıkıcı dersinin ürünü bir hayal olduğu anlaşılacak. Ciddiyim. Bana cevap yaz, pislik. (Gördün mü, nasıl yaptım ama?) Başka bir şeyler düşünmemi sağlaman gerek! Sende ilginç hikâyeler vardır, biliyorum.

Yanıt simgesine bastım.

Kelsey Summers

Ah, kesinlikle bazı hikâyelerim var. Sanırım bir şekilde hayatlarımızı değiş tokuş etmeyi becerdik çünkü şu an kaderin cilvesiyle sürünüyorum. Kendini hazırla... anlatmak üzere olduğum hikâye bedensel sıvılar, korkunç bir yakınlaşma ve hayatımın en küçük düşürücü/kasvetli anını içeriyor.

Geçen akşam yaşadıklarımı anlatırken fark ettim ki Bliss'e anlatmak için olanları yeniden yaşamak, ilk sefer yaşanan deneyimden daha beterd. Böyle bir utanca hiç alışkın değildim. Eğer benim gibi bir pirana ailesinden geliyorsanız böyle küçük düşmezsiniz. Eğer düşünüyorsanız da buna kimsenin şahit olmadığından emin olurdunuz. Babamı örnek alarak yedi yaşından itibaren bu rüşvet sanatında mükemmelliğe ulaşmıştım. Oyunculuk becerilerimi de annemden almıştım. Her sabah

kahvaltıda içmeye başlar, Aziz Patrick Günü'ndeki bir büyük boy biradan daha çabuk sarhoş olur ama yine de durumunu hiç belli etmeden konukların arasında tüm gece idare edebilirdi.

Geçen gece yaşadığım aşağılanma ve reddedilmeyle dalga geçmek, bana sanki yaşananların daha dün değil de çok daha uzak bir geçmişte yaşanmış gibi gelmesine neden oluyordu. Ve önümde sadece ekrandaki kelimeler olmasına rağmen bunları okurken Bliss'in yüzünün ne hal alacağını tahmin edebiliyordum. Daha beter durumlar yaşadığı konusunda beni temin ederek hikâyeler anlatmaya başlayacağını da hayal edebiliyordum.

O an kendimi o kadar da yalnız hissetmediğimi fark ettim.

Bliss'in o sırada çevrimiçi olabileceğini ve bana taşınma süreciyle ilgili daha fazlasını anlatabileceğini ummuştum ama ekrana boş boş bakarak cevap beklerken sürem doldu. Daha fazla süre satın alabilirdim ama burada öğrendiğim şeylerden biri de şuydu: Oradaki arkadaşlarımla iletişime geçmek kısa bir süre için bana kendimi iyi hissettirse de sonrasında iki kat kötü hissetmeme neden oluyordu.

Elbette... hemen şimdi eve de *dönebilirdim*.

Beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Yani evin bir hapishaneden farksız olması gerçeği dışında. Oradaki yaşamım ayrıntılarıyla planlanmıştı. Dernek faaliyetleri, stajlar ve annemin benim için seçtiği fiyakacı, zengin çocuklar. Babamla da istediğim kadar tartışabilirdim ama bir şekilde hep kendi dediğini yaptırmayı başarırdı. Buradaysa... özgürdüm. Seçeneklerim vardı.

Her akşam başka biriyle yatmak istersem yapabiliirdim. Her gece sersefil sarhoş olmak istersem yapabiliirdim. İstedğim zaman, nereye ve ne zaman varacağını bir an bile düşünmeden, bir sonraki trene atlayabiliirdim.

Her türlü seçimi yapmak istiyordum... iyi ve kötü. Kendimi karar ve sonuçlarla, zevk ve acıyla doldurmak istiyordum.

Böylelikle Amerika'ya döndüğümde belki de... kendi evimde yaşamaya katlanabilecek kadar enerji depolamış olurdum.

Çantamı alıp kapıya yöneldim.

Artık kahvemi içebilirdim. Bliss ve kafein, geçen geceye ait tüm olumsuz düşüncelerimi bir kenara bırakmamı sağlayacak muhteşem ikiliydi.

Başka bir ülkede olduğum için biraz ilerideki Starbucks'a gitmek sanki buradaki kahvecileri aldatıyormuşum hissine kapılmama neden oldu ama bir de onu düşünemeyecektim artık. Orta yolu bularak kahvemi alıp, dışarıda bir parkta tembellik yaparak içmeye karar verdim. Birkaç bloklu bir alanı kaplayan yeşil bir alanın tam ortasında heykellerle süslü bir çeşme buldum. Parktaki banklardan birine oturarak gözlerimi tasvir edilen figürlerde gezdirdim; çeşmenin en tepesinde neredeyse yarı çıplak bir halde sudan çıkmış gibi duran erkek figürü bana Poseidon'u andırıyordu. Hemen altındaysa yumuşacık ve güzel üç kadın, yine yarı çıplak bir halde suyun üstüne uzanmış yatıyorlardı. Tam tepelerinde masmavi gökyüzü uzanıyordu. Hiç kıpırdamadan ben de tablo gibi görüntünün içindeki yerimi alarak güneşin tadını çıkarmaya başladım.

Kahvemden bir yudum alırken etrafımdaki insanları izledim. Turist oldukları her hallerinden belli olan birkaç kişi dışında geri kalan büyük çoğunluğu yerli halk oluşturuyordu. Bana karmakarışık gelen dillerinin kendi ağızlarından nasıl kolaylıkla çıktığını dinledim bir süre. Belki de hazır buralardayken başka bir dil daha öğrenmeliydim. *Fazladan* bir şey daha yapmış olurdum böylece. Daha iyi bir şey. Ama bu *yeterli* olur muydu?

Yaşlıca bir kadının yanımdan geçerken söylediği birkaç kelimemi tekrarlamaya çalıştım ama kelimeler sanki ağızımın içinde püre haline gelerek yok oldular. Sonra da anlamını bilmeden saçma sapan bir şeyler telaffuz edebilirim korkusuyla bir daha deneme yapmadım.

Kahvemi bitirmek üzereyken bir çocuk grubu kahkahalar atarak ve koşuşturarak önümden geçti. En azından bu cıvıltıların anlamı her dilde aynıydı.

Üzerlerinde aynı üniforma olduğuna göre bir okul grubu olmalılar diye düşündüm. En öndeki en büyükleriydi ve on iki ya da on üç yaşlarındaydı. Bir eskiz defterini çeşmenin üstüne doğru tutuyor, etrafındaki çocuklardan bazıları da onu İngilizce dolduruşa getiriyorlardı. Sanırım uluslararası bir okulda okuyorlardı.

Tam o sırada gruba yetişmek için koşuşturan daha küçük bir oğlan çocuğu göründü. Saçları darmadağındı, gözlükleriyse yüzünde eğri duruyordu.

“Ver defterimi!” dedi büyük çocuğun elindekini geri isteyerek.

Büyük çocuksa defteri sanki suya düşürecekmiş gibi yaparak düşmesine bir karış kala havada yakalıyor, çocuğu sinir ediyordu.

“Bana bir sebep söyle, Cricket.”

Ne yaptığımı pek de düşünmeden ayağa kalktım ve Budapeşte haritamı çantamdan çıkararak onlara doğru yürüdüm. Büyük çocuğun yanına yaklaşıncaya durdum. “Pardon, İngilizce biliyor musun?”

Önce beni duymazdan geleceğini düşünmüştüm ama birkaç saniye sonra bana döndü ve her ergen erkek çocuğunun yapacağı gibi gözlerinin yüzümden göğüslerime doğru kayması iki saniye sürdü.

O bakarken ben sözlerimi tekrarladım. “İngilizce? Bana yardımcı olur musun?”

Arkasını dönerek diğer çocuklara gülümsedi ve bana, “Elbette,” dedi.

Ona biraz daha yaklaştım. Gözlerini üzerime dikmiş olmasından rahatsız olmamaya çalışarak haritaya doğru eğildim.

“Bana Şu an nerede olduğuğumu söyler misin?” diye sordum en aptal sarışın halimi takınarak. “Şu metro durağına gitmek istiyorum ama sürekli aynı yerde daireler çizip duruyorum.”

Bana yaklaşarak hem beni hem haritayı eŐzamanlı incelemeye devam etti. O sırada bakıŐlarım diğer k      çocuğa kaymıştı. Gözleri bizim zorbanın boşta kalan elindeki eskiz defterindeydi ve bir Şekilde o defteri elinden kapmayı içinden geçirdiğini anlayabiliyordum.

“İŞte,” dedim, haritayı tamamen çocuğun ellerine doğru iterek. “Nerede olduğuğumu bir türlü bulamıyorum.”

Diğer eliyle eskiz defterini tutmaya devam ederken bir yandan da haritayla cebelleŐmeye başladığında fırsatı değerlendirmek istedim.

“Yardımcı olayım.”

Karşı çıkmasına fırsat vermeden defteri elinden kaptım ve ilk sayfasındaki çizimi inceledim.

Görür görmez yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Çeşmenin eskiziydi bu. Heykellerin üstüne ışığın ve gölgenin vurduğu yerleri çok güzel yakalamış  izgilerdi. Ortalama bir oğlan çocuğunun yarı çıplak heykelleri nasıl çizeceğini az çok hayal edebilirdim ama hayalimin bu eskizle uzaktan yakından ilgisi olmadığı kesindi. Bu çok olgundu. Ger ek iydi.

 ocuk g neŐın suya yansımasını da yakalamanın bir yolunu bularak resme üç boyutlu bir görüntü kazandırmıŐtı. Gerçekten Őahane görünüyordu. Bu yaŐtaki bir çocuğun böyle bir Şey yapabileceğini asla tahmin edemezdim.

Çizim genelde çeşmeye odaklanmıŐtı ama fiğ rlerin detayları üzerinde de çok zaman harcandığı belli oluyordu. Köşede bir yerde henüz yeni çizmeye başladığı bir bölüm daha vardı.

Parktaki bankı oluşturan çizgilerde fazla detay yoktu, hızlıca  izilmiŐlerdi ve bankın üstünde bir kız oturuyordu.  eŐme

kadar ayrıntılı bir çizim değildi henüz ama saçın ve yüzün o ana kadar ortaya çıkmış kısmından anladığım kadarıyla o kız ben olabilirdim. Dizlerine uzanan askılı yazlık elbisenin bol dökümü de tahminimi güçlendiriyordu.

“Bu senin resmin mi?” diye sordum zorbaya.

Beni etkilemekle arkadaşlarını etkilemek arasında gidip gelerek bir süre duraksadı.

Sonra en yakınındaki iki çocuğa bakarak, “Hayır. Asla,” dedi.

Grubun arkasında bir yerlerden küçük bir elin havaya kalktığını gördüm. O konuşmaya başlamadan önce gülümsemeye başlamıştım.

“Benim!”

Ona doğru ilerlerken çocuklar aralarından geçebilmem için iki yana ayrılarak bana yol açtılar. Ayağımdaki topuklulardan dolayı çocuğun bana bakabilmek için başını iyice geriye yatırması gerekiyordu. Yüzünde kırmızı ve beyaz minik lekeler vardı.

“Bunu sen mi çizdin?”

Duraksadı ve bir an sanki arkasını dönüp kaçmak istiyormuş gibi göründü gözüme. Ama sonra soruma olumlu bir yanıt olarak başını öne doğru salladı.

“Bu muhteşem bir şey!”

Arkamda duran çocukların çıt çıkmayan sessizliği neredeyse elle tutulabilecek kadar somuttu. Birkaç tanesinde bir hareketlenme oldu, uzanarak kâğıdın üstünde gerçekten ne olduğunu görmeye çalıştılar.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Çok yeteneklisin.” Köşedeki bankta oturan kızı göstererek, “Bu ben miyim?” diye sordum.

Bu sefer *gerçekten* koşarak kaçacak gibi görünüyordu. Ya da elimden defterini kapıp sonra sokağa kusmak ister gibi bir hali

vardı. Onu bu acınası durumdan kurtarmaya karar vererek bir yanıt beklemeden eskiz defterini kendisine uzattım.

“Çok güzel olmuş. Böyle çizimler yapmaya devam edersen bir süre sonra kızları kendinden uzak tutmayı başaramazsın.”

Sonra... dayanamadım ve eğilerek yanığına bir öpücük kondurdum.

Çocuğun zaten pembe olan yüzü kıpkırmızı, hatta mosmor oldu. Yanlarından ayrılırken diğer çocuklar coşkuyla etrafını sarmış, yaptığı çizimi görmek istiyorlardı. Omzumun ardından geriye dönüp kısa bir bakış attığımda grubun neredeyse tamamının çocuğun etrafında toplandığını ve zorbayı elinde hâlâ benim haritamla şaşkına dönmüş şekilde, tek başına bıraktıklarını gördüm.

Harita onda kalabilirdi. Belki bir pislik gibi davranmaması gerektiğini hatırlardı baktıkça.

Küçük sanatçıya son bir kez daha gülümsedikten sonra yürümeye başladım.

Yüzümdeki sırıtışa engel olamıyordum. Neşelenmem için tek yapmam gerekenin puştluk yapan küçük bir çocuğa had-dini bildirmek olduğunu kim bilebilirdi?

Sokağın aşağısına doğru bakarak şimdi nereye gitsem diye düşünürken birden tanıdık bir asker tıraşlı kafa görüntüsü gözüme çarptı.

Hunt.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Ona doğru bir adım atmıştım ki dirseğime birinin dokunduğunu fark ettim. Arkama dönmeden önce Hunt olduğunu düşündüğüm adama bir saniye daha baktım.

Küçük sanatçıydı.

Ne istediğini sormak için ağzımı bile açmama fırsat kalmadan elime bir kâğıt tutuşturup koşarak uzaklaştı. Baktığımda onun eskiz defterinden kopardığı çeşme çizimi olduğunu gör-

düm ve o an kalbimin adeta eridiğini hissettim. Dönüp diğer çocukların arasına karışmasını izledim. Bu kez coşkuyla, zafer işaretleriyle aralarındaydı.

Çizimini göğsüme bastırarak ona el salladım. Arada mesafe olduğu zaman daha cesur davranabiliyordu; o da karşılık olarak hevesle bana el salladı.

Yeniden arkamı döndüğümde hayalet Hunt ortalıkta görünmüyordu. İç çektim. Zaten belki de gördüğüm kişi o değildi. Onu yeniden ve bu kadar hızlı bir tesadüfle sokakta görme olasılığı çok düşük olmalıydı.

Yine de belki otel arama fikrini ertelemem ve bir süre daha hostelde kalmam iyi fikir olabilirdi. Çünkü eğer Hunt beni bulmaya çalışırsa büyük olasılıkla oraya giderdi. Yani... muhtemelen beni bulmaya çalışmayacaktı. Önünde düştüğüm o aptalca hallerimi düşündükçe bunun olabileceğini hiç sanmıyordum. Ama yine de her ihtimali düşünmek lazım dedim. Sonuçta birkaç gün daha orada kalırsam ölmezdim.

Umarım bu arada Sarmaşık Chris'i öldürmemeyi becerebilirdim.

Hunt o gün gelmedi.
Buna bozulmuş falan değildim.

Sadece hoş *bir* adamdı işte. Burada dikkatimi çeken ilk erkek değildi, son erkek olmayacağı da kesindi.

Katalin'i ya da diğer çocukları da bir daha görmedim. Bir kez daha ağzımın vakumlanması hiç de ilgimi çekmiyordu.

Onun yerine hostelde kalan başka bir gruptan arkadaşlar edindim: benimle aynı odada kalan Kanadalı Jenny, erkek kardeşi John ve muhteşem görünen, esmer, Avustralyalı arkadaşları Tau.

O gece onlarla birlikte bar turuna çıktık. Onların grubuna dahil olmak, Prag'da yazın katılacakları film festivalinin programıyla ilgili sohbetlerini dinleyerek biraz kafa dağıtmak iyi gelmişti. Kısa bir süre tanımaya-çalışma sorularına katlanmam gerekmişti ama ikinci bara gittiğimizde zaten birbirimizi doğru düzgün tanımasak da eski dostlar gibi davranmamıza yetecek kadar çok içmiştik.

İçimde bir şeyler kırılmış olmalıydı çünkü uğruna ölünebilecek-bir-aksana-sahip ve erkek cinsinin nadide örneklerinden biri olan Tau'nun anlattıklarına bile ilgi duyamıyor-

dum. John sevimli olmasına karşın biraz tuhaf ve sosyalleşmeyi kolay beceremeyen tiplerdendi. Yani o gün orada kesinlikle kayda değer bir numara yoktu.

Gittiğimiz barlarda birkaç çocukla tanışıp konuştum ama gözlerim sürekli kapıya gidiyordu. Sanki içten içe başka birinin içeri girmesini istiyordum.

Çok özel başka birinin.

Ama bu aptalcaydı. Öylesine pat diye içeri girmeyecekti elbette. Bunu biliyordum ama yine de aklımı ve kalbimi o geceye veremiyordum.

Barlar arasında yürürken her biri bana fısıldayan, kendimi arkadaş mesajları ve ev rahatlığı (ya da buradan ulaşabildiğim kadarı) arasında kaybetmem için beni adeta çağıran onlarca internet kafe gördüm. Direndim ve aklım Hunt'a ya da Ev'e kaydığı her sefer bir tek atmaya karar verdim. Bu da bir nevi felaketin tarifi demekti.

Ertesi sabah Jenny ayakucuma külçe gibi yığılırcasına oturup battaniyemi üzerimden çektiğinde kendimi yaşayan bir ölü gibi hissettiğimi söylememe gerek yoktur sanırım.

İnleyerek başımı yastığa gömdüm.

"Kahretsin. Çok aydınlık."

Gıdıklar gibi güldü. "Akşamdan kalma diyoruz biz buna."

Boğulmamak ve konuşabilmek için başımı biraz yana doğru çevirdim.

"Biraz daha sessiz konuşmazsan beynini havaya uçurabilirim."

Sanki az önce onu ölümle tehdit etmişim gibi gülümsedi. Geçen gece bir şey öğrenmişim... Jenny ve ben birbirimize benziyorduk. Hem de korkutucu derecede. Sanki klonumla takılıyormuşum gibi hissediyordum kendimi... bir daha asla görmeyeceğı bir adama takılıp kalmamış klonumla.

"İşine yarayacak bir çözüm biliyorum," dedi.

“Harakiri içeriyor mu? Bunun hep ilginç bir çözüm olduğunu düşünmüşümdür.”

“*Kahretsin.* Ertesi sabah öldürücü oluyorsun. Tek gecelik ilişkilerini yok saymakla ilgili hiçbir zaman problem yaşamadığını söylediğinde şaşırمامam gerekirmiş. Büyük olasılıkla bir hendekte yok olmayı bekliyorlar.”

“Ha. Ha.”

Daha alçak perdeden konuşmasına devam ederek şöyle dedi: “Belki çıkıp kendimize kahve alırsanız diyordum. Hatta seninkine özel bir şeyler ilave ederdik. Ne bileyim belki bir tek daha. Sonra da alışverişe çıkmamız gerekiyor çünkü bu gece için planlarımız var. Hem de efsane planlar.”

Oley. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. *Efsane* planlarıymış.

“Şahsen efsane bir uyku uyumayı tercih ederim.”

“Hadi ama!”

Başımı yastığımın altına saklayarak dünyayı unutmak istiyordum.

“Alışveriş arkadaşlarıyla gitsene,” dedim.

“Onlar erkek. Hiçbir şey anlamadan sabırsız huysuzlar olarak yanımda takılacaklar tüm gün. Ayrıca... bunu seveceksin. Güven bana. Kapat gözlerini.”

Memnuniyetle.

“Muhteşem bir adam hayal et. Kafanda canlandırıyor musun?”

Aksi yöndeki tüm çabalarıma rağmen tek bir muhteşem adamı zihnimde canlandırabiliyordum. Son iki gündür aklımdan çıkmayan adamı.

“Şimdi onu bir de üstü çıplak, altında şort mayo ve ıslak olarak hayal et.”

Lanet olsun. Hayal gücüm bu kadar iyi olmak zorunda mıydı? Bunu yapmaya devam edersem giderek daha azgın bir kadına dönüşecektim.

“Şimdi bir adım daha ileri gidelim. Bu görüntüyü yüzle çarp, biraz müzik ve içki ekle, işte bu gece bunu yapacağız.”

“Ah... Jenny. Kanada’da coğrafya derslerinde size ne öğretiyorlardı bilmiyorum ama Macaristan bir kara ülkesi. O yüzden ufukta herhangi bir plaj partisi falan göremiyorum ben.”

“Plajdan bahseden oldu mu, ayyaş? Buraya gidiyoruz.”

Gözüme bir broşür soktu. Üzerinde ne yazdığını görmeye çalışırken başım ağrıyordu.

İlk olarak fotoğrafı gördüm. Mayoları içinde tonlarca insanın hayatlarının eğlencesini yaşıyorlarmış gibi göründükleri çılgin bir partiye benliyordu.

Üstündeki başlıktaysa “Kaplıca Gecesi” yazıyordu.

Broşürü iyice incelemek için yatakta doğrulduğumda Jenny oradan buradan konuşmaya başladı. “Resepsiyondaki çocuğu biliyorsun, hani şu kaşında piercing olan?” Ah, biliyordum, evet. Budapeşte’deki ilk gecemde bana harika bir karşılama töreni sunmuştu. “İşte o çocuk bunun da barlar turuna benzediğini, tek farkının barlar yerine, civardaki belki de zilyon yıldır var olan termal kaplıcalar arasında gezinmek olduğunu söyledi. Herkes mayolarını giyiyor, bayılana kadar içiyor ve sabaha kadar dışarılarda oluyormuş.”

O an midem hiç de yeni bir sabaha kadar içme aktivitesini kaldıracak gibi görünmüyordu.

“Bilmiyorum, Jen...”

“Ne demek bilmiyorum? Muhteşem bir plan, değil mi? Ayrıca, bu gece benim Budapeşte’deki son gecem. Eğer Tau’yu kapmak istiyorsam bir kankaya ihtiyacım olabilir.”

Haklısın. Önceki gece Tau’dan hoşlandığından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Sanırım ilgiyi kendi üstüme çekme havamda olmamam iyiye işaretti.

“Hadi ama, Kelsey. Kaçırırsan pişman olursun. Bu hayatta bir-kez-yaşanacak-türden bir parti olacak.”

Zaten var olan ve sahip olmaktan korktuğum pişmanlıklarım arasında hayat, dev bir, vicdan azabı dolu, engelli koşu parkuru gibi gelmeye başlıyordu.

“Tamam. Gelirim.”

Öyle bir ciyakladı ki karşılığında beynimin protesto çığlıkları attığına yemin edebilirdim.

Sonra daha alçak bir tonda konuşmaya devam etti. “Pardon. Biraz heyecanlandım da. Pişman olmayacaksınız, Kelsey. Kendimize seksi bikiniler bulacağız. Ve bu gece, seyahatinin en parlak gecesi olacak. Biraz bekle ve gör.”

Haklıydı. Biraz bekleyip şu berbat baş ağrısından kurtulmam ve doğru düzgün düşünebilmem gerekiyordu.

Belki de bu gece o kadar abartmazdım. Bu partide alkol almadan da eğlenebilirdim. Ciğerim büyük olasılıkla bu küçük molayı kaldırabilirdi.

Onun Tau’yu kapmasına yardımcı olurdum, kendime de bana göre birilerini bulurdum. Sonra yeniden kendime gelerek yoluma kaldığım yerden devam edebilirdim.

Jenny, John, Tau ve ben kaplıcaların tamamına girişle aralarında ulaşım için kullanabileceğimiz bilekliklerimizi aldık. Giysilerimizden kurtulduk, eşyalarımızı emanete verdik ve alternatif evren olduğunu düşündüğüm bir yere girdik.

Gözüme ilk çarpan biraz ucuz görünebilecek bikiniyi almayıp onun yerine çapraz şeritler haline göğüs kafesimi saran, sonra belimden geçerek bikini altına bağlanan siyah-beyaz bir model seçtim. Seksi ve şık görünüyordum. Minicik üçgen bikinilerin arasında daha gizemli halimle meydan okuyan bir görüntüm vardı, ki niyetim de tam olarak buydu zaten.

Etkinlik mekânı yanıp sönen neon ışıklarla aydınlatılmış, tekno-remix müziklerle gümbürdemekteydi. Ve *aman Tanrım*, sayısız çıplak tenle parlamaktaydı. Bikiniler, slip mayolar ve

hatta bir de tavandan sarkan bir akrobat görüyordum. Ve daha bitmedi. Açık havuzun kenarlarında *ateş dansçıları* vardı. Yani *insanlar... alevlerle* dans ediyorlardı. Gerçek bir çılgınlıktı.

Duvar mozaiklerine ve mermer sütunlara dayanmış ortamı izlerken, sanki zamanda yolculuk yaparak, tiyatro tarihinde okuduğumuz o Antik Yunan döneminin hedonist festivallerinden birine gelmiş gibi hissettim. Dionysos şerefine yapılan bir festival olmalıydı. Gerçi mimarinin Yunan tarzı mı, yoksa Roma tarzı mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, o yüzden Bacchus şerefine de olabilirdi.* Her iki durumda da ortamda sanki Woodstock, Sea World ve Cirque de Soleil'in birleşimi etkileyici bir hava vardı.

Ya da daha açık ifadeyle çılgınlıkta uzay yapmış bir partiydi.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Jenny.

"Değil mi?" dedim hâlâ şaşkınlık içinde dikilirken. "Biri bana çimdik atsın."

Tam o sırada yanımdan geçen göğsü aşırı kullı ve büyük olasılıkla kan dolaşımını engelleyecek denli dar bir slip mayo giymiş olan adam dediğimi yaptı. Acıyla ciyaklayarak elimi kalçama götürdüm. Onunsa hiç umursamadan yeniden sefa sürdüğü köşeye yayılmasına aval aval bakakalmıştım.

Jenny kahkaha attı. "Belki de burası sihirli bir yerdir ve söylediklerimiz anında gerçek oluyordur. Ryan Gosling, lütfen!"

Bekledik.

Havuzların tepesindeki kubbeli tavandan sarkan akrobat geriye doğru takla atarak havada asılı duran bir kasmağa sadece dizleriyle tutundu ama sihirli bir şekilde ortaya çıkan bir ünlü falan göremedik.

Jenny parmaklarını şaklattı. "Çok kötü. Ama yine de burası gayet müthiş bir yer bence."

* Şarap Tanrısı'na Yunanlılar Dionysos derken Roma İmparatorluğu'nda Bacchus adı kullanılırdı. (ç.n.)

Müthiş kelimesi burayı tanımlamak için sadece bir başlangıç olabilirdi. Burası... *inanılmazdı*.

“Gelmem konusunda ısrar ettiğin için sağol.”

Jenny gülümsedi. “Bunu kaçırmama izin verir miydin sanıyorsun?”

Erkekler de eğleniyormuş gibi görünüyordlardı. Gerçi onların gözleri görsel şovlardan ve ateş gösterilerinden çok bikinili-lerin üstündeydi ama olsun.

Mekânın içinde biraz daha ilerledik, bir barın yanından geçerek buhar banyosu havuzlarına geldik. Burada her tipte ve boyda kadınlarla erkekler vardı. Sarışın ve kısa boylu bir adam bağırıp koşarak suya atladı. Simidi belinin etrafında fosforlu yeşil bir donut gibi duran, ablak bir adamın birkaç adım yakınına düştü. Ben hâlâ kubbeli tavandan sarkan kasnaktaki akrobat kızdan gözlerimi alamıyordum. O görüntü bana kuşların tünediği yuvarlak bir halkası olan kafesleri hatırlatıyordu. Kızın kanatlanıp uçmasını bekliyordum.

Elbette nefis karın kasları dolaşıyordu ortalıkta... Tanrım, aklımı koru, sanki bir fabrikanın üretim bandından arka arkaya gelen ürünler gibi onlarcası dolanıyordu etrafta. Hangisinden başlasam bilemiyordum. Nefis kaslardan oluşan bir... açık büfedeydim sanki ve oburluk günahında boğulmak üzereydim.

“İçki alalım mı?” diye sordu Jenny.

Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim. Önce suya girelim.”

Termal havuzun içine doğru bir adım attım ve o nefis sıcaklıktan dolayı feryat etmemek için kendimi tutmam gerekti. Jenny’ye gülümseyerek, “Kanada’da böyle şeyler olmadığına bahse girerim,” dedim.

“Şaka mı yapıyorsun? Bu çılgınlık Kanada’da olsaydı ben hâlâ orada *olurdum*.”

Havuzla belime kadar girdim ve halimden memnun bir halde gözlerimi kapattım. Suyun göğsüme çarpışını ve kasla-

rımdaki gerginliğin yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissediyordum.

“Hayatımın geri kalanını burada geçirebilir miyim?” diye sordum.

“Biraz buruşabilirsin.”

“Olsun, değer.”

Siğ suda biraz daha ilerledik. Her yer insan doluydu. İnsanlar gülüyor, dans ediyor ve etrafa su sıçratıyorlardı. Sıcaklık, buhar, müzik ve ışıklar... adeta aşırı duyu yüklemesiydi.

Erkekler de arkamızdan suya girdiklerinde Jenny’ye dönüp, “Senin Avustralyalıyı kapma zamanın geliyor,” dedim.

Jenny gülümsedi. “Sabret. Onu çözmeme yetecek kadar uzun süredir birlikte takılıyoruz. Güven bana, onu biraz zorlamam gerek. Biraz kıskançlık yaratmak işe yarayacak gibi.”

Neredeyse Tau için üzülecektim. Jenny benim gibi bir açık tenlinin yanında çok güzel bir esmerdi. Koyu kestane saçları, kahverengi gözleri ve yanık teniyle müthiş görünüyordu. Havuzu gözleriyle tararken Tau’yu kışkandıracağı birini bulmasının hiç de zor olmayacağını biliyordum.

“Peki, ya sen bu gece nasıl bir şey kapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

“Sadece biraz macera.”

Deve güreşi yaparmış gibi havuzda gezinen bir çift birkaç adım mesafede suya devrilince üzerimize büyük bir su dalgası geldi.

“Sanırım aradığını buldun!” diye bağırdı Jenny, gözlerini silerken.

Aynı şekilde karşılık vererek gülümsedim.

Bulmuştum. Aradığım *buydu*. Teksas’ta yaşayamayacağım türden deneyimler. Belki naif bir düşünceydi ama burada olmak –çoğu insanın görmediği yerleri görmek ve yapmadığı şeyleri yapmak– kendimi... özel hissetmemi sağ-

lıyordu. Bana üniversite diplomasının ya da dolu bir banka hesabının hissettirmeyi beceremediği kadar başarılı hissettiriyordu. Bundan sonra hayatım boyunca dikkate değer bir şey yapmayacak olsam bile ya da hayatımı annemin sürdürdüğü gibi sevgisiz bir evlilik ve porselen bir ev içinde geçirmek zorunda olsam bile, en azından bunu hatırlayacaktım. En azından beni sıradan gürühtan ayıran bu anılarım olacaktı elimde.

Havuzda biraz daha ilerledik. Jenny hiç zaman kaybetmeden bizi iki çocuğun olduğu yöne sürükledi. Bu kız tam kafa dengiydi. Birlikte parti dünyasında fırtınalar estirebilirdik.

“Ben Jenny,” dedi bize en yakın olan çocuğa. “Bu da arkadaşım Kelsey. Ve *sen* de muhteşemsin.” Gerçekten öyleydi. Esmer teni, öldürücü yeşil gözleri ve buharda kıvrılmaya başlamış dağınık saçlarıyla harika görünüyordu. Biraz gecikmeli de olsa ekledi. “Ah, bunlar da John ve Tau.”

Vay canına, çok iyiydi. Kardeşiyle aşkı gruptan biraz uzak durdular. Jenny yeni fethiyle konuşup gülümserken Tau’nun onu gözleriyle nasıl takip ettiğini görebiliyordum.

Jenny’nin arkadaşlarıyla mı, yoksa sevimli çocuğun arkadaşıyla mı konuşsam bilemedim. Çocuğun arkadaşı da uzun boyu, ince vücudu ve uzun sarı saçlarıyla çekici bir tipti. Ama dürüst olmam gerekirse her iki tarafla da konuşmak içimden gelmiyordu. Jenny’yle takılmak kolaydı çünkü zaten hep o konuşurdu ve çok da fazla soru sormazdı. Tam bir parti arkadaşısıydı. Benzer eğlence tarzınız olduğu için anında ve kolaylıkla iyi ilişkiler kurabildiğiniz ama çok fazla emekle zaman harcamanızın gerekmediği tiplerdendi. John ve Tau ise farklılardı. Her ikisi de daha sessiz, sakın tiplerdi ve onlarla konuşmak için biraz çaba göstermem gerektiğini hissediyordum. Peki, ya sevimli çocuk? Şey... onunla neden konuşmak istemediğim konusunda harika bir mazeretim yoktu. Tam da bir konu

açmak için kendimi ikna etmek üzereyken buna gerek kalmadı çünkü o konuşmaya başladı.

“Kelsey? Adın buydu, değil mi?” dedi.

Onaylamak için başımı salladım. “Seninki nedir?”

“Lukas.” Belli belirsiz bir aksanı olsa da İngilizce’yi çok iyi konuşuyordu. Alman olabilir miydi? “Siz kardeş misiniz?” diye sordu.

Jenny’yle birbirimize bakıp gülümsedik. Birbirimize benzediğimiz söylenemezdi. O esmer, ben sarışındım ama bedenlerimiz yeterince benziyordu.

Lukas’a gülümseyerek, “Evet,” dedim.

Saçlarının bir kısmını geriye atarak bana seksi bir şekilde gülümsedi. Erkeklerin bu konuda olayları neydi Tanrı bilir ama kardeş fikrinin onları çılgına çevirdiğini düşünüyordum.

“Nerelisin?” diye sordu Jenny’nin takıldığı çocuk. Aksanı arkadaşından daha belirgindi.

Jenny saçlarını savurarak, “Hollanda,” diye yanıt verdi.

Tau’nun gözlerini devirdiğini ve kaşlarını çatıldığını gördüm.

Lukas bana dönerek, “Ah?” dedi. Ardından Felemenkçe olduğunu tahmin ettiğim bir sürü şey söyledi peş peşe. Jenny’ye baktım.

Gerçek olabilir miydi bu? Çocuğun Alman aksanı vardı ve Jenny de gidip komşu ülkeyi seçmişti! Ne bileyim, şöyle İsveç falan gibi bir yerler söyleyemez miydi sanki?

Gülerek elimi omzuna koydum. Flört etmeye başlayarak paçayı kurtarabilmeyi umuyordum.

İşe yaramazsa zaten batmıştık. Gözlerim gerekirse kaçış noktam olarak belirlediğim Lukas’la Jenny arasındaki alana kaymıştı. Ve sanki evren, o alanı çerçeveleterek bana sunmuş gibi Hunt’ı gördüm.

Sıcaktan halüsinasyon görüyor olabilir miyim diye düşünerek gözlerimi kapatıp açtım ama hâlâ orada duruyordu. Başını

benim olduğum tarafa doğru çevirmeye başladığında panik yaşadım.

Lukas'ın diğer omzunu da kavrayarak sırtım tamamen Hunt'a dönük duracak şekilde onu çevirdim. Etrafımıza su sıçratmıştık ama o kadar çok insan vardı ki bizi görmüş olamazdı. Lukas ellerini belime koymuştu.

O an istediğim son şey huzursuzluk çıkarmak olacağı için buna izin verdim.

Ve ancak sırtımı döndükten sonra Hunt'ın ne kadar dehşet bir yakışıklılığı olduğunu kendi kendime itiraf edebildim. Giysilerinin altından kaslarını hissetmiş, bu sabah da onları hayal etmiştim. Ama sadece bir saniyeliğine bile olsa onları kanlı canlı görmek, diğer her şeyi gölgede bırakmıştı.

Uzun bir süredir ilk kez... gergindim.

Jenny bana dönerek kaşlarından birini kaldırdı. "Ne oldu, Kels?" Alt metin: Hey, psikopat... sorunun ne?

Sorunum *neydi*? O bir erkekti. Ve erkekler benim için hiç bir zaman –ya da en azından uzun bir zamandır– etkileyici bir mücadele konusu olmamışlardı. Ama *bu* adam... beni hiç çaba göstermeden köşeye sıkıştırmıştı. Bildiğim tek şey orada bikiniili yüz kız olduğuydu ve aralarından sadece benim onu kusmuklu nefesimle öpmeye çalıştığımı.

Jenny'ye dönerek, "Bir şey yok. İyiyim. Pek de görmek istemediğim birini gördüm sanırım," derken omzumun üzerinden ona bakma isteğine karşı direniyordum. Bir yandan da dönüp onu görebilmek için ölüyordum. Mantıklı düşündüğüm söylenemezdi.

Aslında... *onu görmemiştim*. Gördüm sandığımda yanılmıştım. Onu uzun zamandır en korktuğum lanet olası şey yapan da bu belirsizlik, bu kontrol yoksunluğuydu. Bu gece kendime söylediğim şeyin tam tersi olacaktı. "Bunun dışında beş kaplıca daha var, değil mi?"

Yolumuza devam edebilirdik. Başka bir yerde partiye devam edebilirdik.

“Evet ama...” Jenny çocuklara gülümseyerek, “Henüz ayırlamayız,” dedi. Kancayı taktığı çocuğa biraz daha yaklaştı. İç çektim. Onu kıskançlık operasyonuna en baştan başlamak zorunda bırakmayı istemiyordum.

“Onlar da bizimle gelebilirler.”

Lukas’a bakmak için çenemi kaldırdığımda belime dolanmış kollarını daha sıkıca sardı.

Jenny dönerek omzumun arkasına doğru dikkatle baktı. “Sen kimden kaçırıyorsun bakalım... Ah!”

“Ah? Ah! ‘Ah’ ne anlama geliyor?”

Yüzünden midemi beklenti içinde hoplatan bir gülümseme geçti.

Yanlarında durduğumuz iki çocuğa dönerek, “Bize biraz izin verir misiniz?” dedi. Beni omuzlarımdan tutarak sürüklerken Lukas’ın tırnaklarının hafifçe tenimi sıyırdığını hissettim. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra sessizce sordu. “Görmek istemediğin kişi büyük olasılıkla antik medeniyetlerden birinin tapabileceği türden pazıları ve sıfıra vurulmuş saçları olan bir yakışıklı olabilir mi?”

Yutkundum. “Lütfen müneccim olduğun için bunu bildiğini söyle.”

“Hayır, tatlım. Sadece gözlerim var.”

Gözlerden bahsetmişken, o an onun gözlerini sırtımda hissedebiliyordum ve duyduğum o tatlı ürpertiden dolayı omurgamın kendiliğinden kıvrılmaya başlayacağını düşünüyordum.

“Bana mı bakıyor?”

“Hem de pastanın son lokmasıymışsın gibi.”

Zaten çok sıcaktı ve suyun ısısı sanki giderek daha da yükseliyormuş gibi hissediyordum.

Jenny, "Sadece biraz macera arıyormuş, kızıma anlat. Zaten bir macera bulmuşsun. Kim bu?" diye sordu.

Bir muamma.

"Önceki gece tanıştığım biri," diye yanıtladım onu.

"Peki, neden onunla karşılaşmak istemiyorsun? Herpes virüsü falan mı taşıyor? Eğer öyleyse gerçekten çok yazık. Sanki bir Van Gogh tablosunun üstüne bir kutu yağlı boya dökülmüş gibi. Ya da çırlıçıplak bir Ryan Gosling'in."

"Öyle bir tanışma değildi."

Diliyle at terbiye eder gibi bir ses çıkardı. "Yine çok yazık. O zaman neden ondan kaçırıyorsun?"

"Boşver, önemli değil."

Onu ne kadar çekici bulsam da içimde uyandırdığı histen aynı ölçüde hoşlanmıyordum. Altüst, belirsiz ve çıplak hissettiriyordu kendimi ve bunun şimdiki kıyafetsiz halimden çok farklı bir çıplaklık olduğunu söylememe gerek yoktur sanırım. Lukas daha iyi bir seçenektir. Bulması ve kontrol etmesi daha kolaydı.

"Evet... haklısın. Çünkü senden kaçmak onun ilgisini çekmiyor gibi görünüyor."

Sıcacık bir nefes kulağımı okşamadan ve o tok sesini duymadan önce dikkate alabileceğim tek uyarı bu olmuştu. "Yeni-den karşılaşmak ne güzel, Kelsey."

Kalbim durmuş olabilirdi, arkamı döndüğümde ağzımın içi kupkuruydu. Buharın arkasından iyice kararmış gözleriyle karşılaştım ve duran kalbim yeniden atmaya başladı.

Yüzüm olağanüstü göğüs kaslarıyla aynı hizada dururken ağzımı uygun bir selamlaşma formuna sokmakta güçlük çekiyordum. Tanrı Bowflex'i, serbest ağırlıkları ve ona bu vücudu kazandıran her türlü sihirli dokunuşu korusun diye geçirdim içimden. Jen haklıydı... vücudu bir sanat eseri idi.

"Bu akşam yanakların nasıllar?" dedi.

Ah, nasıl olsunlar, *yanıyorlar* işte, bildiğin gibi.

"İl... iyi."

İyi. Yanaklarım *iyiydi*.

Karşımda upuzun boyuyla sessizce ve her zaman kenetliymiş gibi duran çenesiyle başını onaylar gibi sallayarak duruyordu. Aramızda buhardan daha yoğun hissedilen bir gerginlik vardı. Bu adamın şu an karşımda duruyor olmasını aklım almıyordu.

En berbat halimi görmüş ve beni reddetmişti. Neden ikinci raunt için yeniden yanıma gelsin ki?

Bana biraz daha yaklaştığında çevremi saran suyun akışının değiştiğini hissettim. Bedenim bu yakınlığına anında tepki vermişti ve onun kendini beğenmiş gülümsemesi de bunun farkında olduğunu gösteriyordu. Kolu göğsüme dokunup geçtiğinde göğüs uçlarım sertleşmişti. *Şişman bir astım hastasının*

hırıltısıyla bir köpeğin çiğneme oyuncağının tiz sesi arasında kalan boğuk bir ses çıkardım. Başka bir deyişle, ağzımdan çıkan ses, seksilikten ışık yılı kadar uzaktı. Kıkırdayarak beni geçti ve elini Jenny'ye uzattı. Bedeni benim alanımı işgal etmişken ve yüzüm çenesindeki kirli sakala yeterince yakinken o, Jenny'ye odaklanmıştı. "Merhaba, ben Hunt. Tanıştığımızla memnun oldum."

"Jenny. Ben de öyle."

Sadece adını duymak bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu.

"Hunter"ın kısaltılmışı mı?" Merak ettiğim bir konuydu.

Jen'den uzaklaştı ama benim kişisel alanımda kalmaya devam etti. Başını bana doğru eğmişti. Mırıldanır gibi, "Değil," dedi.

"Yani annen ve baban sana Hunt adını verdiler?"

"Pek sayılmaz."

"Tanrım, bu kadar gizem *biraz fazla* değil mi?"

Gülümsedi ve o gülümseme göğsümden içeri işleyerek içimdeki her şeyi altüst etti.

"İşte, yine bana Tanrı diyorsun."

Neden kafamı vürmek istediğimde bir masa falan olmu-yordu etrafımda?

Lukas da yanımda olmak için tam o anı seçmişti, ki bu durumda bir masa yeterli olmayabilirdi. Masalarla dolu lanet bir odaya ihtiyaım vardı.

Hunt ona kısaca bir göz attı. Yeniden bana odaklanmadan önce gözlerini Tau, sonra yanında duran John üzerinde gezdirdi. "Burada başkalarıyla birlikte olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Sırıttım. "Biraz rekabetten korktun mu yoksa?"

Kahkaha attı ve sesi adeta omurgamı titretti. Bana sanki onun rekabete girmesinin son derece absürt bir durum olduğunu göstermek istemiş gibi baktı. Ve kahretsin, galiba haklıydı.

* Avcı. (.n.)

“Diğer arkadaşlarına ne oldu? Hani şu önceki gece birlikte oldukların?” diye sordu.

Omuz silktim. “Arkadaş sayılmazdık. Ama bu Jenny.” Can-kurtaran filikasıymışçasına ona tutundum.

Gülümsedi. “Evet. Tanıştık. Birkaç saniye önce.”

Eğer şu aptal çenemi kapatmaya yardımcı olacaksa Mahşer Günü gelsin bile isteyebilirdim.

“Doğru. Aynı hostelde kalıyoruz.” O sırada belimin üstünde Hunt’a ait olmayan büyük bir erkek elinin dolaştığını hissettim. Lukas. Lanet olsun. “Çünkü biz *kardeşiz*. Ve *kardeşlerin* aynı yerde kalmaları da en mantıklısıdır.”

Ağzımla konuşmadığım kesindi.

Jenny yanımda duruyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Kendi kendimi imha etmemi izlemenin... tuhaf olabileceğini düşündüm. Vezüv Yanardağı’na gitmeye ne gerek vardı, ben kendimin doğal afetiydim.

Jenny ellerini çırparak havayı dağıtmaya çalıştı. “Tamaaam, sanırım içki zamanı geldi. En azından *ben* bir tane içebilirim... Kelsey?”

Ah, Tanrım, evet. Acilen damardan votka alabilirdim.

Ama sonra Hunt’a baktım ve ilk tanıştığımız gece alkolün beni ne hallere düşürdüğünü hatırladım. Eğer o kadar sarhoş olmasaydım her şey çok farklı gelişebilirdi. Beni reddetmezdi, *beynim şu an bir felaket enkazına dönüşmemiş* olurdu ve onu o gece aklımdan çıkarabilirdim.

Ama biraz rahatlamam da gerekiyordu. Beni o kadar inciti-mişti ki o normal, havalı, seksi duruşum yok olmuştu.

Ağır ağır, uzun bir nefes aldım.

“Bir içki,” dedim Jenny’ye.

Sonra her şey yeniden kontrolüm altında olacaktı. Hayat bana ikinci bir şans daha vermişti, ben de okulun Amerikan futbolu takımının kaptanının mezuniyet gecesindeki halinden

daha hızlı bir şekilde bu şansı fırsata çevirecektim. Yani ben, oyun lideri olacaktım, tam tersi değil.

Lukas'ın eli belimden düşene kadar yana kaydım ve Hunt'a yakın durdum. Hatta o kadar yakınındaydım ki suyun ısısına üstün gelen sıcaklığını hissedebiliyordum. "Benimle geliyor musun?" dedim.

"Önceki gece yeterince içki içtiğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir kadeh. Gecenin ilk içkisi. Gel hadi, biraz eğlenmene bak."

Duraksadı.

"Ya da istersen seni sonra bulurum," diyerek eli çoktan bana uzanmaya hazır olan Lukas'a doğru yönelir gibi oldum.

Henüz yerimden birkaç santim kıvıldamıştım ki Hunt'ın beni kendine doğru çeken elini belimde hissettim.

"Tamam, gidelim."

Lukas hoşnutsuz bir ifadeyle baktı ama kendimi kötü hissetmeye yakın bile değildim. Özellikle de istediğimi aldığım böyle bir anda. Hunt'ın parmaklarının belimin üzerindeki tek bir dokunuşu bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Daha fazla temasın nelere yol açabileceğini hayal bile edemiyordum. Lukas bizim yerimize Jenny'nin yanma gitti.

Jenny gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman bara."

Neredeyse kahkaha atıyordum. John en öndeydi. Kız kardeşinin Tau dahil üç erkeği parmağında oynattığı gerçeğini görmezden gelme konusunda pek bir sıkıntı yaşamıyordu.

Biz de onları takip ettik. Nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım. Hunt'ın benden ne istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ben ondan ne istediğimi biliyordum.

Bir gece. Bu, beynimi kurcalayan çılgınlığı silmeme ve yenisinden yoluma devam etmeme yetecekti.

"Yeni arkadaşın yanından ayrılırken biraz gönülsüz görünüyordun."

Kaşlarımı kaldırarak Jenny'ye değil Lukas'a odaklanmış bakışlarını takip ettim. Lukas bir Jenny'ye bir bana bakıp duruyordu.

"Atlatacaktır. Aslına bakarsan tanışalı iki dakika falan olmuştu."

"Biliyorum. İçeri girdiğini gördüm."

Başımı ona doğru o kadar hızlı çevirmiştim ki kas çekilmesi tehlikesi atlatmış olabilirdim.

Ne yapmıştı ne?

"Saklanmaya çalışırken yaptığın o minik dönüş hareketini izlemekten de çok keyif aldım."

Kahretsin, bu bombardıman arasında minik bir mola bile verememişim.

"*Saklanmıyordum. Ben sadece...*"

Kelimeler ağzımdan dökülürken buharlaşıyordu sanki. Tanırım, sanırım bu seksî sızıtış benim sonum olacaktı.

"Tamam." Gözlerimi devirdim. "Peki, saklanıyordum. Kendimi her gün rezil durumlara düşürmüyorum sonuçta. Bunu bir kez daha tekrarlamak için hiç heyecan duymadığım da bir gerçek."

"O kadar da kötü değildi."

Bunlar yatmak istediğin bir adamdan her zaman duymak isteyeceğin sözlerdi... *o kadar da* kötü değil.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi dikkatimi fırtına rengi gözlerine çekmişti.

"Bikiniyi kadınlarla dolu bir mekândayım. Sence burada ne yapıyor olabilirim?"

Bu sözlerin üzerimdeki buruk etkisini yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

"Yani *burada* ne yapıyorsun demek istemiştin? Benimle."

Havuzdan birkaç basamakla çıkarken yerçekiminin etkisiyle üzerimizdeki sular süzülünce mayomun üstüme daha

da yapıştığını hissettirdim. Hâlâ en üstteki basamakta durmakta olan Hunt'a döndüm. Gözleri aşağı doğru akıp giden suyla aynı yönde hareket ediyordu. Başını salladı ve bu kez ilk tanıştığımız gece yaptığı gibi bakışlarını bedenimden başka yöne çevirmek için uğraşmadı. Gözleri baştan aşağı vücut hatlarım üzerinde dolaşıyordu. Göğüs uçlarım ya bedenime çarpan havanın serinliğinden ya da onun yakıcı bakışlarından ötürü sertleşmişti. Yine de bakışları yüzüme doğru çıkmadan önce birkaç dakika oraya takılıp kaldı. Hafif kırıcılı ve tok sesiyle, "Soru neydi?" diye sordu.

Gülümsemek istedim ama bakışlarından dolayı o kadar uyarılmış haldeydim ki kaslarımı nasıl harekete geçireceğimi unutmuş olmalıydım.

"Burada benimle ne yaptığını sormuştum."

Havuzdan dışarı bir adım daha atarak üzerimde yükseldiğinde onun yüz kaslarını kontrol etmekte herhangi bir güçlük çekmediğini görebiliyordum çünkü o seksi sırtışı yeniden yüzündeki yerini almıştı. "Ah, yani aptalca bir soru sordum diyorsun?"

Tanrım, tapılası olduğunu düşünüyordu.

Ve öyleydi. Öf!

"Hâlâ yanıt vermedin."

"Evet, tabii." Bir parmağını uzatarak köprücük kemiğimin üzerindeki bir su damlasını siler gibi yaptı. "Doğru düzgün düşünebilmemi zorlaştırıyorsun."

İşte *bu* her gün duymak isteyebileceğim türden bir yanıtı.

Biraz daha kontrollü hissederek dönüp Jenny'nin peşinden gitmeye başladım. Omzumun ardından ona baktığımda gözleminin yeniden bedenimin üzerinde gezinmeye başladığını görebiliyordum. Gülmemek için kendimi tutarak ona seslendim. "Hadi gel, asker. Bana bakmayı barda da bitirebilirsin. Ortalıkta kaybolmayacağıma söz veriyorum."

Gözleri ani bir hareketle tavana çevrilmişti, ağzında duymadığım bir şeyler geveledi. Ne söylediğinin bir önemi yoktu ipleri elime almıştım. Kelsey'ye bir puan!

Havuzun etrafında üç tane bar vardı. İçerideki insan sayısını düşününce bunun mantıklı olduğunu görebiliyorduk. Grubumuz en yakındakinde birkaç bar taburesi kapmayı başarmış ve Hunt'la ben yanlarına geldiğimizde çoktan siparişleri vermeye başlamışlardı. Bara doğru eğilerek bir yandan barmene güzel bir göğüs dekoltesi sunarken diğer yandan da taburesine yerleşen Hunt'a daha önce söz verdiğim gibi kalçalarımı sergiliyordum.

"Misket limonlu cin, lütfen," dedim kendi siparişimi verirken ve sonra Hunt'a döndüm. "Sen ne istersin?"

"Hiçbir şey. Şimdilik böyle iyi."

Gözlerimi devirerek barmene döndüm ve, "İki tane misket limonlu cin olsun," dedim.

Geçen geceyle karşılaştırdınca kendimi tamamen kontrolü ele almış gibi hissediyordum. Ya da mayomun belimi saran şeritlerinden birinin altında gezinen iki parmağı hissedene kadar kontrollüyüdüm diyebilirim. Daha sonra beni geriye doğru çekerek dizlerinin arasına aldı. Elleri kalçalarımdayken gözlerimi heyecan içinde kapatmıştım.

Bu hareketiyle şu ana kadar pek çok zaferle dolu geçen seyahatimin geri kalan tüm gecelerini gölgede bırakmıştı.

Çenesindeki kirli sakalların omzumu sıyırdığını hissediyordum. Şöyle dedi: "Bu gece ne olursa olsun..."

Ne olursa. *Ne olursa?* Lütfen aynı şeyin olacağını düşünüyor olalım.

"Evet?" dedim nefes nefese.

"Havuza kusma."

Lanet olsun.

Hunt'a bir puan!

Göğsünden yükselen kahkaha sesleri eşliğinde beni kavrayan ellerinden kurtuldum.

“*Komik çocuk. Sırf bu yüzden... içkileri sen alacaksın.*”

İçkilerimiz geldiğinde meydana okur gibi ona kaşımı kaldırdım. Ödemek için ayağa kalktığına da bar taburesini kaptım. Giyinik bile sayılamayacağımız tamamen anormal giysilerle normal bir bar ortamında olmak hem tuhaf hem de güçlü hissettiren bir durumdu.

Şikâyetçi değildim. Bu kez Hunt’ı, heykel gibi yontulmuş kasları ve yanık teniyle güzel sırtını tepeden tırnağa süzme fırsatı benimdi. Sağ kürek kemiğinin üstünde yer alan USMC* dövmesi, askerlikle ilgili bir yanı olduğu şüphelerimi doğruluyordu. Harflerin üzerinden ellerimle değil de sadece gözlerimle geçmek, benim için önemli bir kişisel kontrol sınavı olmuştu.

Elinde içkilerle bana döndüğünde onu hayran bakışlarla süzmüyormuş gibi yapmak için uğraşmadım bile.

Sonuçta hayran bakışlarla süzülesi bir tipti. Ve bunu kendisi de biliyordu.

* United States Marine Corps (ABD Deniz Piyade Kuvveti). (ç.n.)

Kahkahalar aran Jen bana doğru uzanarak kadehini benimkiyle tokuşturduğunda bile gözlerimi Hunt'tan alamamıştım.

Jen kulağıma eğilerek fısıldadı. "Öğrenmek istiyor gibi görünmüyorsun, Bayan Akli Başından Gitmiş ama ben yine de söyleyeyim: Tau Operasyonu çok iyi gidiyor."

"Kulağa güzel geliyor."

"Sanırım sen bizimle birlikte eve gelmeyeceksin bu akşam?"

"Kulağa *harika* geliyor."

Gülümsememi bastırmak için dudakımı ısırdım. Tatlımsı içkimi yudumlarken ve sakinleştirici tadının keyfini çıkarırken bile Hunt, gözleriyle beni adeta yemeye devam ediyordu. Bakışları bir saniyelğine kadehine döndükten sonra yeniden bana çevrilmişti.

"Pekâlâ, Hunt," dedim. "Neredensin bakalım?"

"Nereden *olmadığımı* sorsan daha kolay bir soru olabilirdi."

"Asker çocuk?"

Gülümsemi ve onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Neredeyse rahatsız edici bir yakışıklılığı vardı. Diğerlerinin bir ümitle bel bağladığı çan eğrisini mahveden sınıfın zeki çocuğu gibiydi. Tek farkı, denklemler yerine var olmak konusunda iyiydi. Bacak bacak üstüne atarken beni izliyordu. "Bana çocuk mu dedin?" dedi.

"Eğer sana bir isim takacak olsaydım, çocuk ilk tercihim olmazdı."

Parmaklarıyla ayak bileğimi okşadı ve bu minicik dokunuş bile tenimin adeta alev almasına neden oldu.

"Ne derdin peki?"

"Zaten sana yumuşak ismini takmıştım." Güzel gözleri kısıldı. "Ama hiç çekinmeden hatalı olduğumu kabul edebilirim."

Parmakları bileğimden yukarıya, baldırımın arkasına doğru geziniyordu. Kaslarım içgüdüsel olarak kasıldı ve gerçekten

ama *gerçekten* bu zarif oynaşmalarla dolu bölümü atlayarak dudaklarının dudaklarımın üstündeki yerini alacağı bölüme bir an önce gelmek istedim. Dudaklarını herhangi başka bir yere de kabul edebilirdim.

“Seni Budapeşte’ye getiren nedir?” diye sordu.

Omuz silktim ve ayağımı dizinin arkasından doladım.

“Özel bir sebebi yok. İlginç bir yer gibi göründü gözüme, o yüzden geldim.” Onu hafifçe kendime doğru çektim, o da bardan uzaklaşarak bana doğru yaklaştı. “Peki, ya sen?”

Parmak uçları dizimin arkasındaki hassas bölgeye dokunuyordu. Eğer şu an bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekmek isteseydim bunu yapabileceğim kadar yakınımda duruyordu. “Bir hevesi gerçekleştirdim.”

Dudaklarımı ıslatırken bakışları ağzıma doğru indi. Onu başka bir hevesini gerçekleştirmeye çok yaklaştırmıştım.

“Arada bir daha az gizemli davrandığın olur mu?” dedim.

“Kadınların gizemden hoşlandıklarını düşünürdüm.”

Sesini biraz alçaltmıştı, bu sırada çok özel bir frekans yakalamış olmalıydı çünkü içimi titretti. Sarı ve yeşil neon ışıklar yanıp sönerken yüzünü de aydınlatıyorlardı.

“Biz kadınlar gizeme *bayılırız*. Ama sadece çözebileceğimizi düşünüyorsak bayılırız.” Delici gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarındaki o derinliğin sinir bozucu ve sarhoş edici olduğunu düşündüm. “Seni çözmeme izin verecek misin, Hunt?”

Bir elini oturduğum taburenin kenarına yerleştirdi ve başını eğerek kulağıma yaklaştırdı. Nefesinin sıcaklığı tenimde bir şimşek çakması hissi yaratarak ürpermeme neden olmuştu. “Bu işin iki tarafı var, prenses.”

Jenny omzunun arkasından yanında Tau’yla birlikte görüldüğünde tam da ona yanıt vermekten kaçtığını söylemek üzereydim.

“Biz yeniden havuza gidiyoruz, siz ikiniz geliyor musunuz?”

Hunt biraz geri çekildi. Onun yanımdan biraz olsun bile uzaklaşmasını engellemek için tüm uzuvlarımla bedenine yapışma dürtülerime karşı savaşmak zorunda kaldım.

Hâlâ dolu olan kadehimi kaldırarak, “Biz hâlâ bitiremedik bunları. Siz gidin. İyi eğlenceler,” dedim.

Jenny bana güle güle dermiş gibi elini kaldırdığında bu gece bir daha birbirimizi göremeyecekmiz gibi bir hisse kapıldım.

Yanımdan ayrıldığında içkimden bir yudum daha aldım ve Hunt’ın bakışlarıyla karşılaştım. Elinde içkisi yoktu. Bardağını bir yudum bile içilmemiş halde arkasındaki bara koymuş olduğunu fark ettim.

“İçkine dokunmamışsın. Biraz kız içkisi gibi görüldüğünü biliyorum ama tadını beğeneceğine eminim.”

Gülümseyerek diğerlerinden boşalan taburelerden birine oturdu. “Böyle iyiyim. Gerçekten.”

“Ah, yapma.” Taburemden kayarak indim ve önünde durdum. Dizine yaslanarak, “Benimkinden tadına bak,” dedim.

“Böyle iyiyim.”

“Çok ciddisin. Biraz rahatlasana. Biraz eğlen.” Bir yudum daha aldım ve sonra dilimi başıboş halde çenemden süzölmeye kalkan bir damlayı yakalamak için alt dudağımdan aşağı doğru uzattım. “Bir kere dene. Benim için?”

Dizlerinin arasına yerleştüğimde ellerini belime götürdü.

Ağzının tadını, sıcak bedenlerimiz birbirleriyle sarmaş dolaş olduklarında nasıl yanacağımızı hayal ettim. Dudakları görüldüğü kadar yumuşaklar mıydı? Çenesindeki kirli sakalın aksine pürüzsüz ve kararlı dudaklarını neredeyse hissedebiliyordum. Onları sadece hayal etmek bile bedenimin kıvranmasına neden oluyordu. Düzensiz bir şekilde nefes verdim. Bana şöyle dedi: “Eğer benim için bir soruyu cevaplarsan olur.”

Başımı biraz yana doğru eğdim. Bir eliyle ense kıvrımımı kavradı.

“Anlaştık.”

İçkimden bir yudum daha aldım ve sonra ona uzattım. Bardağın dışından su damlıyordu. Birkaç saniye bana baktı. İsteksizliğini anlamıyordum. Bunun da sahip olmadığını iddia ettiği o şövalye ruhuyla alakalı bir şey olup olmadığını merak etmiştim. Alkol konusunda kendine güvenmiyormuş gibi davranıyordu. Bense bilhassa onun biraz çılgınlık yapmasını istiyordum. Özellikle de benimle birlikte.

İç çekerek gözlerini yarısı boşalmış bardağa çevirdi. Dudaklarına götürerek minik bir yudum aldı. Ona öyle bir bakış attım ki dayanamayıp geri kalanını da bir dikişte bitirmek zorunda kaldı.

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedim. Dudaklarında içkiden geri kalanın tadına bakmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Tam da bunu yapmak üzere ona doğru uzanırsen, “Sıra bende,” dedi.

Kaşlarımı çattım ama ne de olsa bir anlaşma yapmıştık ve sözüm sözdü.

Delici bakışları gözlerimde ve başparmağı çenemde dolanırken biraz duraksadı. Gözkapaklarım keyiften kapanmak istiyorlardı. Göz teması kurmaya devam edebilmek için adeta mücadele veriyordum.

“Önceki gece... var olmaktan yorulduğum derken neyi kastetmiştin?”

Ağızından çıkan sözcükler sanki yüzüme çarpmışlardı. Karşımda merakla bakan gözleri değil de sudan bir duvar varmış gibi geri çekildim.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Yüzümü başka tarafa çevirdim ama çenemden tutarak yenisinden kendine bakmamı sağladı.

“Yani ben... sana bakıyorum ve hayatının baharında güzel bir kadın görüyorum. Egzotik yerlere seyahat ediyor, dünyayı parmağında oynatıyor. Ama sanırım bu, insanların görmesini istediğin yüzün.” Sözlerine devam ederken panik içinde ve biraz rahatsızlık duyarak etrafıma bakındım. “Belki ben de gizemden hoşlanıyorum ve tüm bu görüntünün altında ne olduğunu, insanların görmelerine izin vermediğin o şeyi düşünmeden duramıyorum.”

Diğer elini de yukarı doğru çıkararak sanki gizli bir kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi şakağımın üstünde dolaştırdı. Elimle elini iterek uzaklaştım.

“Sana söyledim... Neden bahsettiğini anlamıyorum. O gün mahvolmuştum. İnsanların sarhoşken söyledikleri saçma sapan şeylerin gerçek olduğunu düşünmemelisin.”

Sırtım ona dönük bir şekilde bara yaslanarak onun oraya bıraktığı içkisinden büyük bir yudum aldım.

“Sana inanmıyorum. Bence bana en dürüstçe söylediğin sözlerdi onlar. Hatta belki kendine de,” dedi.

Yüce Tanrım. Sanki terapistim olmasını istiyormuşum gibi.

“Yine başladı parlak-zırlı-şövalye saçmalığı. Bana göz kulak olmana hiç gerek yok.” Uzun bir süredir kimsenin bunu yapmasına ihtiyaç duymamıştım zaten. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden eğer benim için bir şeyler yaptığını düşünüyorsan ya da bir şekilde beni *düzeltmeye* çalışıyorsan siktirip gidebilirsin.”

İçkisinden büyük bir yudum daha içtim ama tatlımsı tadını hiç alamadım.

“Hey, özür dilerim. Sinirlenme.”

Onun arkamda olduğunu hissediyordum ve kalbim boğazımdan dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Her şey nasıl bu kadar çabuk raydan çıkmıştı böyle? Doğru yönde ilerlediğimizi düşünüyordum oysa.

“Sinirli değilim.” Kalan içkiyi bir dikişte bitirdim ve barmeni çağırmak için el işareti yapmaya çalıştım. Ancak barmen beni görmeden önce Hunt elimi yakaladı ve barın üstüne bastırırdı. Tam arkamda duruyordu. O kadar ki nefes aldığı anda kalcan göğsü sırtımı okşuyordu.

Şöyle dedi: “Kelsey, üzgünüm. Seni bu kadar zorlamamalıydım. Ama lütfen bana kızdığın için içme.”

Başımı biraz yana çevirdim ama tamamen dönmeden konuştum. “Özrün kabul edildi. Ve *istediğim* için içiyorum.”

“Bir saniye konuşalım mı?”

Bu akşam yeterince konuşmuştuk bence.

Barmene kendimi gösterebilmek için diğer elimi kaldırdım. Tam o sırada Hunt beni bir hışımla kendine doğru çevirerek bedenimi arkamdaki bara doğru bastırırdı.

“Senin sorunun ne?”

“Sadece seninle bir saniye konuşmam gerek.”

“O yüzden mi mağara adamı gibi kaba kuvvete başvuruyorsun? Tanrım!”

Dudakları tahrip gücü yüksek bir gülümseme oluşturacak şekilde kıvrılmıştı. Bir kez daha kendisine Tanrı dememle ilgili bir espri yapacak olursa yüzüne o gülümsemesini anında silecek bir tokat atabilirdim.

“Sadece özür dilemek istedim.”

“Bunu zaten yapmıştın.”

“Biliyorum. Ama gerçekten çok üzgünüm.”

“Hiç sanmıyorum. Beklenmedik anlarda, hiç de hakkın olmadığı halde beni yargılayıp duruyorsun. Yargılamadığın zamanlarda da hayatıma o meraklı burnunu sokuyorsun.”

“Seni yargılamıyorum. Yemin ederim. Diğer söylediklerine gelince? İçimdeki askerden kaynaklanıyor olmalı... fazla dobra ve dolambaçsız olabilirim. Eğer bir şeyi öğrenmek istiyorsam sadece soruyorum işte. Bir şey yapmak istiyorsam yapıyorum.”

Gözlerimi devirdim. Doğru söylediği *son derece* açık ve net bir şekilde görünüyordu.

“Evet, incelik kesinlikle güçlü yönlerinden biri değil.”

Yüzündeki gülümseme genişledi. “Hayır. Hiç değil.”

“Peki, o zaman. Şimdi izin verirsen gidip Jenny’yi ve diğerlerini bulmak istiyorum. Madem başka bir içki almama *izin verilmiyor* ve...”

Atıp tutmamı bitirmeme izin vermeyen elleri çenemin etrafındaki yerlerini almışlardı. Beni öptü.

Birkaç saniye boyunca aslında yaşanan şeyi inkâr ederek donakaldım. Dudakları önce bir, sonra iki kez dudaklarımın üstünde yumuşacık gezindi. Nefes verdiğimde çenemi daha sıkı kavramıştı. Daha sonra ağzı, benim ağzımı tamamen kapladığında o yumuşaklık da yok olmuştu. Beni özenle, hakkını vererek, arzunun da şeytan gibi ayrıntılarda gizli olduğunu bilen bir erkek gibi öptü. Ağzımda keşfe çıktığında başımı biraz yana eğerek kontrolü tamamen ona bırakmıştım.

İlk kez tadını duyumsadığımda heyecandan ölüyordum. Daha sonra beni iyice kendine doğru çekerek çıplak tenlerimiz tamamen birbirleriyle örtüştüğündeysen beynim çoktan ihtiyaç duyduğu tatile çıkmıştı.

Beni kazanmak istediği bir savaşmışım gibi, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamın umarsızlığı içinde ateşli ve sertçe öpüyordu.

Ensesini kavrayarak onun bu öpüşüne sertçe ve hızla karşılık verdim. İçimdeki istek çabucak ihtiyaca dönüşmüştü. Ağzından minik bir inilti çıktığını duydum. Eli yüzümden ayrılarak göğüs kafesi kıvrımımın üzerinden aşağıya, belimin ortasına

indi. Dokunduğu yeri adeta yakıyordu. Parmakları mayomun şeritleri arasında dolaşırken bedenim yay gibi gerilerek onun bedenine daha fazla baskı yaptı.

Alt dudağımı dudaklarının arasına kısırdığında parmaklarımı omuzlarına daha sert bastırdım. Dudakları çenemden boynuma doğru ilerledi. Tenime önce nefesinin sıcaklığı değdi, ardından dilinin ucunu hissettim. Beni bara doğru bastırdığında sırtımın destek alabilmesine sevinmişim çünkü o an başım dönüyordu.

Derin bir nefes alarak aramızda hiç boşluk kalmamış olmasına rağmen ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım. Benim yumuşaklığıma karşın o taş gibi sertti. Bir an için beynimin bedenimden ayrılmış olabileceğini düşündüm. Sanki ellerinin beni sımsıkı kavradığını ve bedeninin üzerime doğru eğildiğini görebiliyor ama hissedemiyor gibiydim. Bir hayalin muğlaklığı içindeydim ve bunun gerçek olamayabileceği düşüncesi üzerine dudaklarımdan minik bir sızlanma sesi çıktı.

Dişlerinin nabız noktamın üzerindeki hassas teni sıyrıp geçtiğini hissedince yeniden gerçek dünyaya dönebildim.

Yaşadıklarım *leziz bir şekilde* gerçekleşti.

Boynuma doğru mırıldanan ağzının tenimdeki hareketleri yabancı bir dil gibiydi; egzotik, öngörülemez ve son derece seksi.

Öpücükleri tenimin içine işliyor, vücudumdaki her sinir ucunda kıvılcım çakmasına neden oluyordu. Sanki öpücükleri vücuduma elektrik veriyor ya da içimde bir şeylere kısa devre yaptırıyordu. Bacaklarım neredeyse hissedemeyeceğim kadar güçsüzleşmişti.

Çenesine dokunduğumda kirli sakalının avcumun içine minik çizikler attığını hissettim. Yüzünü kendime doğru çektiğimde kararmış gözleriyle karşılaştım.

“Sanırım incelik yoksunluğundan hoşlanıyorum.”

Dudaklarımı yeniden kendine doğru çekmeye başlama-
dan birkaç saniye önce yüzünde o tanıdık sırıtış belirdi. Bir-
birimize dokunuyorduk, dudaklarımızdan ayak parmakları-
mıza kadar bedenlerimizin her noktasıyla birbirimize sadece
dokunuyorduk. Elleri sımsıkı beni kavramıştı ama sadece
masumane yerlerden. Karnımın altında bir yerlerde bir sızı
duydum. Bedenimin ihmal edilen bölümleri, ihtiyaç içinde
şarkılar söylüyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki arzum-
dan başım dönüyordu.

Gerçekten başım dönüyordu.

Onun hızına uyum sağlamakta güçlük çekmeye başladım,
dudaklarımı yeterince hızlı oynatamıyordum. Geri çekildim.
Başım bir kum torbası gibi ağırlaşmıştı. Arkaya devrilmemek
için omuzlarından kavramam gerekti.

“Vay canına.”

Alnını benimkine dayadı ve adeta hırıldayarak, “Bunu en
baştan yapmalıydım,” dedi.

Onunla aynı fikirde olduğumu göstermeye çalıştım ama
öperken beyin hücrelerimden bir kısmını da yutmuş olmalıydı.
Bedenim ve beynim arasında bir bağlantı kopukluğu yaşıyor-
muş gibiydim, bir türlü kelimelerin ağzımdan çıkmasını sağla-
yamıyordum.

Parmakları yanağımda dolaşıyordu ama ben hissedemiyor-
dum. Çok tuhaftı. Ne kadar içmiştim ki acaba?

Yoğun ve uğultulu bir sersemlik hissi kafamın içine yerleş-
mişti. Dünya iradem dışında dönmeye başlamıştı.

“Dilinin tutulduğunu söylemeyeceksin bana, değil mi pren-
ses?”

Kıkır kıkır güldüm. Bunun üzerine en az benim o an his-
settiğim kadar şaşkın bir şekilde bana baktı. Ağzımı kapatmak
için omzunu serbest bıraktım ama elimi çektiğim anda yanlara
doğru sallanmaya başlamıştım.

“Yavaş!” Kollarını belime doladı ve beni yeniden kendine doğru çekti. Başım öne doğru düşer gibi eğildi. Sanki boynum onu taşımakta zorlanıyordu. Hissiz yanağımı göğsüne dayadım.

“Kelsey?”

Gözlerimi açıp ona yeniden bakmaya çalıştım ama gözkapaklarım çok ağırlaşmışlardı. Bir dönüşte ya da ilk turunda bütün menteşeleri darmaduman olacak zalim bir lunapark trenine binmiş gibi hissediyordum.

Acaba tükürüğünde alkol mü vardı? Sadece bir buçuk kadeh içkiyle nasıl bu hale geldiğimi anlayamıyordum. Sadece bu kadar içmiştim, değil mi? Benimkinin sonunu o bitirmişti ve sonra ben de onun içkisini içmiştim.

“Yanaklarım,” diye mırıldandım.

Sıcak ve sahiplenici elleri belimin üzerindeydi. “Ne olmuş onlara, prenses?”

Başımı sağa sola sallamaya çalışsam da tek yapabildiğim çevirmek olmuştu. Bu sırada dudaklarım da göğsünün ortasını sıyrıp geçti. Derin bir nefes alarak beni daha sıkı kavradı.

Alnımı göğsüne dayayarak hafifçe inledim. Tıpkı sarhoş olduğum önceki geceki gibi midemin bulandığını hissediyordum. Ama bu çok anlamsızdı.

Yeniden çenemi kavrayarak başımı geriye doğru kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarındaki ilgi saniyeler içinde yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

“Kelsey? Yanakların hakkında ne diyordun?”

“Hissedemiyorum.”

“Yanaklarını hissedemiyor musun?”

Hiçbir şey hissedemiyordum.

“Sıçtık.”

Başımı biraz daha kaldırarak gözlerime baktı. Yukarıdaki neon ışıklarının yanıp sönmeye gözlerimi adeta kör ediyordu.

Gözlerimin karardığını hissettim. Sendeleyerek arkaya düşecekken beni sımsıkı yakalayarak ayağımın üzerinde ağırlık hissetmeyeceğim şekilde kendine doğru bastırdı.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama konuşmadı. Kopkoyu, camısı gözleriyle ve açık olduğu için aşağı sarkmış gibi duran çenesiyle bana baktı. Bu haliyle kırık bir oyuncak bebeği andırıyordu. Uzanarak dudaklarına dokundum, ağzını kapattı. Şimdi daha az kırık dökük görünüyordu ama bakışlarındaki bulutlar henüz dağılmamıştı.

“Kelsey, buraya gelmeden önce başka bir şey içmemiştin, değil mi?”

Hayır demek için ağzımı açsam da dilim ağzıma büyük geliyor gibiydi. Konuşmak yerine başımı salladım.

“Lanet olsun. İçkim.”

Beni kucaklayarak en yakındaki bar taburesine oturttu ve sonra arkasını dönüp barmene seslendi.

“Buradaki içki,” dedi Hunt. “Bununla haşır neşir olan birini gördün mü? Benim ya da onun dışında bu kadehe dokunan oldu mu?”

Barmenin yanıt verip vermediğini duymadım. Bedenim çok ağırlaşmıştı.

Tanrım, çok yorgun hissediyordum. En son ne zaman uyumuştum acaba?

Hunt’ın kollarını belime dolayarak beni doğrulttuğunu hissedene kadar düşmek üzere olduğumun farkına varmamıştım. Gözümün önünde yüzü belirdi ve alnını alnıma dayadı. Bir şeyler söyledi ama sesi sanki ağız hareketlerinden birkaç saniye sonra, gecikmeli geliyor gibiydi. Söylediklerinden bir anlam çıkaramıyordum. Hunt adımı söyledi, sonra birkaç kez daha tekrarladı. Kahkahalar atıyordum çünkü ne kadar çok tekrarlarsa o kadar az aşına geliyordu ismim kulağıma.

“Seni eve götüreceğim,” dedi.

İç çektim. Kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyordu.

Göğsüne bir öpücük kondurarak başımı dayadım. Derin bir nefes verdiğini hissettim. Onun ya da benim ciğerlerimde hiç nefes kalmayana kadar onu öpmeye devam etmek istiyordum. Ama çok yorgundum. Göğsünde kalbinin olması gereken hızda bir yere dokundum. Çıplak belimin üzerindeki parmağın nasırlı dokunuşunun güçlü, sahiplenici ve cıldırıcı bir etkisi vardı.

“Özür dilerim,” dedi kulağıma fısıldarcasına. “Benim hatam. Seni izlemeliydim.”

Yoğun nefesinin etkisiyle yanaklarım yukarı ve aşağı doğru oynarlarken etrafımdaki her şey dönüyordu. Sanki bir atlıkarıncaya binmiş ve aynı anda pek çok yöne doğru dönüyor gibiydim.

Onu rahatlatmak isteyerek kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım uyuşmuş gibiydi. Onları oynatmaya çalışırken sadece iğne batmasına benzer bir his duyuyordum.

Bunun üstüne kollarını bacaklarımın altından geçirerek beni sıcacık göğsüne doğru bastırdı. Rahatlamış bir şekilde iç çektim bu kez.

“Seni yakaladım, prenses. Şimdi emin ellerdesin. Beni duyabiliyorsan artık kimsenin sana zarar veremeyeceğini de bilmelisin. Sana söz veriyorum.”

Mırıldanabilmeyi başardım. “Serseri.”

Nefes verdi. “Sen başka bir şeysin.”

Benim zorlu bir çılgın olmamla ilgili nutuk çekmeye başlamamasını umdum. Kolları o kadar sıcacıktı ki kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Hareket etmeye başladık. Hunt da bana alçak sesle mırıldanır gibi sorular sormaya başladı.

Kafam kazan gibiydi ve dumanlıydı. Bedenimse çoktan kontrolümün dışına çıkmıştı.

Ona yanıt vermek için tüm gücümle odaklanmam gerekiyordu ama buna rağmen bir şekilde Hunt'ın ellerinin, nefesinin ve yanaklarımın altında gümbür gümbür atmakta olan kalbinin hep farkındaydım.

Yeniden gözlerimi açtığımda dünya bir ışıklar ve renkler, gri, koyu gri gözler harmanı sunan bir kaleydoskopla dönüşmüştü. Tam da nerede olduğumu ve neler yaşadığımı bildiğimi düşündüğüm anda her şey yeniden değişip bambaşka bir hal alıyor, aklımı karıştırıyordu.

Gerçi Hunt'ın gözleri hep sabitti. Kopkoyu, derin ve anlaşılamazlardı. Başım kucağındaydı. Etrafımdaki her şey yana yatmış dönüyor ve hızla oradan oraya koşturuyor gibiydi. O kadar ki onları takip edemiyor, yetişemiyordum. Her şey altüst olmuştu. Hunt'ın eliyle sabit durabilmem için karnımın üstünde duruyordu.

Midem bulanıyordu ama bir şekilde bu durum zihnimin açılmasını ve doğru düzgün düşünebilmemi sağladı.

“Neler oluyor?” diye mırıldandım.

“Taksideyiz. Tam olarak emin değilim ama...” Çenesinin gerildiğini gördüm, bakışlarında fırtınalar kopuyordu. “Kadehin barda dururken birilerinin içkinin içine bir şeyler attığından oldukça eminim.”

Bu halimin sebebi o muydu? Birdenbire bu sıcaklık ve ağırlığın rahatlatıcı, güvenli etkisinin yok olduğunu hissettim. Boğuluyor gibiydim. Kalbimin göğüs kafesimin içinden kanatlanarak uçmaya çalışan bir kuş gibi hızla attığını duyum-samama rağmen içimdeki ağırlık hâlâ geçmemişti.

“Siktir,” diye inledim.

“İçkine uyuşturucu katılmış diyorum, tek söyleyebileceğin şey bu mu?”

“İçkime uyuşturucu katılmış, bu durumda ne söylememi bekliyorsun ki?”

Daha fazla konuşamadım. Konuşamazdım. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Onunsa yüzündeki ifadeden son derece öfkeli olduğu anlaşıyordu ama karnımdaki eli ve ıslak saçlarımı okşamakta olan diğer eli bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Sevecen, tatlı bir tarafı vardı ve bunun için çok mutluydum. Böyle bir durumda tek başıma olmadığım için de çok mutluydum. Çünkü eğer haklıysa...

Bunu düşünme. Hiçbir şey olmadı. Güvendesin.

Elimi karnımdaki elinin üzerine koyarak sadece hissetmeye ve nefes alıp vermeye çalıştım. Neler yaşanmış olabileceğini düşünmenin bir yararı yoktu. Tıpkı geçmişi düşünüp durmanın bir yararı olmadığı gibi.

Yeniden uykuya dalmış olmalıydım çünkü biraz kendime gelir gibi olduğum bir sonraki seferde Hunt beni taksiden dışarı çıkararak yeniden kucığına almaya çalışıyordu. Bir kez daha bedenimin dışına çıkmışım gibi tuhaf bir şey yaşadım. Beşikteki bir bebek gibi özenle ve güçlü bir şekilde beni kollarına almasını dışarıdan bir gözle izliyor gibiydim. Beni bir otelin lobisine taşıırken bir damla ter bile dökmemişti.

Resepsiyona uğramadan yoluna devam edince onun burada kaldığını tahmin ettim. Midem sıkışmıştı.

Asansörde yukarı çıkarken ona göz kırptım. O sersemlemiş halimle bile açık ve net bir şekilde görebildiğim bir şey vardı. Beni çok iyi tanıyormuş, hatta benim bile bilmediğim yönlerimi biliyormuş gibi bakıyordu bana. Onu daha çok kendime çekmek için bu kadar çaresiz ve uzaklaştırmak için bu kadar istekli olmamın nedeni buydu. Onun herkese mi, yoksa sadece bana mı böyle baktığını bilmiyordum.

“Beni korkutuyorsun,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı, ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Derin bir nefes aldıktan sonra çok yavaşça, “Korkmanı gerektirecek

hiçbir şey yok. Bir şey yapmayacağım sana... yapmam. Yatmana yardım edeceğim, sonra kendime başka bir oda tutacağım,” dedi.

Ona güvenmediğimi sanmıştı... benden yararlanabileceğini düşündüğümü sanmıştı.

“O değil. Öyle bir şey düşünmemiştim.”

“O zaman neden seni korkutuyorum?”

“Çünkü görmeni istemiyorum.”

Zihnimin akli başında ama cılız bir bölümü çenemi kapatmam gerektiğini, söylememem gereken şeyler söylediğimi biliyordu ama sanki sesi kocaman beton bir duvarın ardından geliyordu. Çok uzaktı ve anlaşılması çok güçtü.

“Neyi görmemi?”

Omzuyla kapıyı açarken ona kısacık bir yanıt verdim.
“Beni.”

Karanlık odanın içine doğru ilerleyip beni bir sandalyeye oturturken sessizdi. Çantamı ve giysilerimi ayağımın yanına bıraktı. Onları emanete vermiştim. Oradan almış olmalıydı ama bunu ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum. Önümde diz çöktü ve bir elini sandalyenin üzerine, uyluğunun tam yanına koydu.

“Neden seni görmemi istemiyorsun, Kelsey?”

Zihnim ağzıma bu soruya yanıt verme diyecek kadar ayıktı. Önünde ruhumu açığa çıkarmaya hazır değildim. Hayatım boyunca kendine güvenli kız olmuştum. Cesur ya da atılgan ya da bağımsız olmaktan korkmayan kız olmuştum. Ama o da diğer yönlerim gibi aslında oynadığım bir roldü. Aldırış etmemeyi öğrenmek ve maskeyle dolaşmak çocukluğumun gerekliliklerindendi. Maske takarak büyüdüğün zaman aslında hiçbir zaman gerçek yüzünü öğrenemiyordun. Gerçi maskenin altında yatan yüzle ilgili tahminler yapabiliyordum. Yarattığım illüzyonun tam tersiydi: çirkin, korkak ve manikürüm kadar bile değeri olmayan biri. Maskemi kaybedersem, düşmesine izin verirsem geriye hiçbir şeyim kalmazdı.

“Kelsey, bana bak.”

Gözkapaklarım ağırlaşmıştı, görüşüm bulanıktı ama yine de ona odaklanabildim.

“Benim gördüğüm tek şey ne kadar güzel olduğun.”

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. O güzelliğin ne kadar kırılğan... ne kadar zayıf bir zırh olduğunu bilerek gülümsemek zordu.

Birkaç saniye beni izledi. Yorgunluğun dalga dalga bedenimi kapladığını hissediyordum. Başım düşmeye başlıyordu ve onu dik tutmaya çalışmak tüm enerjimi tüketiyordu.

Boğazını bir, iki, üç kez temizledi. Belki de sadece bir kez temizlemişti ama zaman ya da benim zihnim parçalara ayrılmıştı. “Şey, ııı, şu ıslak mayonu çıkarmamız lazım,” dedi.

Esneyerek, “Tamam,” dedim. Ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarımın adeta çökmek üzere olduğunu hissetmiştim. Beni kollarımdan yakaladığında göğsüm göğsüne doğru kaydı. Çabucak odaklanabildim ve nefesimi tuttum.

Hunt bir kez daha boğazını temizledi ve başka tarafa bakmaya başladı. Üzerimdeki mayo şeritler halinde bedenimi sarıyor, belimin etrafında dolandıktan sonra bikini altına bağlanıyordu. Kalçamın üzerinde mayomu bir arada tutan düğümlerden birine uzandım ama kemikleri yok olmuş gibi hissettiğim parmaklarım tutmuyordu. Kumaşı kavramayı becerdiğimde bile onunla herhangi bir şey yapabilecek kadar gücüm yoktu.

Kaslarım yorgunlukla sızlıyordu ve başım dönüyordu.

“Yapamıyorum.”

Yerçekiminin gücü ikiye katlanmış gibi hissediyordum çünkü artık ayakta durmayı beceremiyordum. Hunt kollarımdan tutuyordu ama bedenimin geri kalanı yığılıp kalmak üzereydi.

“Tamam. Ben yardım ederim sana. Sorun değil.”

Beni sandalyeye oturtttuktan sonra birkaç adım geri çekildi. Sert bir şekilde nefes verirken ellerini başına götürüp yüzünden aşağı doğru kaydırıldı.

Mırıldanarak, “Hay lanet, ne yapıyorum ben burada?” dediğini duydum.

Yumruklarını sıkı, boynunu döndürdü. Bense onun beden hareketlerini izlemek dışında bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Geniş omuzlarının kaslı kollarına doğru eğim yaptığını görüyordum.

Birkaç kez daha kendi kendine sorun olmadığını tekrarladıktan sonra bir bavulun içinden bir şey alarak bana döndü.

Yeniden önümde diz çökerek, “Al bunu, üstüne geçir,” dedi.

Onun koyu gri tişörtü üstüme geçirmesine yardımcı olmak için kollarımı kaldırmaya çalıştım ama kollarım inatçı bir şekilde iki yanımda durmaya devam ediyorlardı. Tişörtünü başımdan geçirdiğinde üzerinden onun kokusunu aldım. Kokuyu içime çekmek için gözlerimi kapadım. Ellerimden birini tuttuğunda parmaklarını kavramayı becerebildim. Bana güven verircesine gülümsedi, sonra kolumu tişörtün kolundan geçirdi. Diğer kolumu da geçirdikten sonra eli yanlılıkla göğsüme değdi. Miyavlar gibi cılız bir ses çıktı ağzımdan. Bunun üzerine eliyle elimi daha sıkı kavradı ve birkaç saniyelğine gözlerini kapadı. Doğal olmayan bir sessizlik anından sonra özür dileyerek tişörtü giydirmeyi bitirdi.

Elimi dikkatlice yanıma koyduktan sonra odanın diğer tarafına yürüdü. Sırtını bana dönüp ellerini ensesinde birleştirerek orada sessiz ve hareketsiz durmaya başladı.

Gerginliğinin kasılmış kollarından taş gibi sert duran sırtına doğru yayıldığını görebiliyordum. Ayağa kalkıp yanına gitmek ve bedeninin hatları üzerinde gezinmek istiyordum. Bedenimi onun sırtına bastırmak istiyordum.

Ama yapamıyordum.

“Tamam. Bir sonraki adıma geçelim,” dedi, çözülmesi gereken bir problem ya da tamamlanması gereken bir görevmişim gibi bana odaklanarak.

Yeniden yanıma gelerek bir elini belime dolayıp diğeriniyse dizlerimin altından geçirerek beni kaldırdı. Kollarının arasında ben varken dizlerini kırarak yatağın üstündeki örtü ve yorganı arkaya doğru itti. Beni serin, temiz çarşafların üzerine yatırdığında titriyordum. Başucumdaki abajurun ışığını yakarak yanıma eğildi. Başımı hafifçe yana eğince kopkoyu bakışlarıyla karşılaştım. Mat sarı ışığın yüzünün açaları üzerinde gölgeler oluşturarak güçlü çenesini ve dümdüz burnunu ortaya çıkardığını fark ettim.

Üstüme yorganı çekince beni soymaktan vazgeçtiğini düşündüm. Yeniden titremeye başlamıştım, gözlerimi kapadım. Birden parmak uçlarının yorganın altından mayomun kalça hizasındaki bölümlerine ve tenime dokunduğunu hissettim. Gözlerimi güçlkle açınca yüzündeki o üzgün gülümsemeyi görebildim.

“Beni çıplak görmekten korkuyor musun?”

İlk düğümü kolaylıkla çözmeyi başarmıştı.

“Korkmuyorum, tatlım.”

Bağcıklar gevşediğinde asıl korkanın ben olduğumu düşünmüş olmalıydı ki bana şöyle dedi: “Bakmayacağım, söz.”

Yorganın altından biraz daha uzanarak karnımın üzerinden geçen kumaş bandını kaydırmaya çalıştı ama mayonun sırtımı ve göğsümü saran diğer kısmı arkamda sıkışmıştı.

“Biraz doğrulabilecek misin? Belki daha kolay çıkarabilirim.”

Ellerimle yataktan destek alarak bedenimi kaldırmaya çalışsam da tamamen tükenmiştim. Alkol ya da uyuşturucu ya da beni mahveden şey her neyse, neredeyse yorgunluktan felce uğramış gibiydim.

“Yapamıyorum.” Sesimdeki titreklikten nefret ettim, ne kadar zayıf olduğumu gösterir gibiydi. Bedenim tamamen içine kapanmıştı ve artık kontrol bende değildi.

Tıpkı bir çiçeğin açması gibi yavaşça panik duygusunun içime yayıldığını hissettim. Gözlerimi açık tutmaya ve odaklanmaya çalıştım. Eğer kapatırsam ne göreceğimi biliyordum.

Hunt hemen yanımda, yatağın kenarında oturuyordu.

“Kollarını boynuma dolayarak doğrulmak için beni kullanabilirsin.”

Yavaş hareketlerle kollarımı yorganın altından çıkarabilmeyi başardım. Beni kendine doğru kaldırmadan ve ellerimi ensesinin etrafında birleştirmeme yardım etmeden önce yorganın aramızdan kaymamasına dikkat etti.

“Sadece bana tutun.”

Ellerini bana çok büyük olan tişörtün altından içeri soktu ve mayomun kumaşını çekti. Ama açmayı beceremedi. Sadece bantların yerlerini değiştirmişti.

“Lanet olsun. Diğer parça bunun üstünden geçiyormuş, şerit gibi. Bekle bir dakika.”

Diğer bandın altından elini kaydırarak onu havaya kaldırdı. Böylelikle diğerini onun altından geçirebilecekti. Kollarım ağrıdığından tutunabilmeye devam etmek için ensesinde duran parmaklarımı tenine daha sert bastırdım. Derin bir nefes alırken sırtımdaki elleri bocalamıştı.

“*Hunt?*”

Yutkunurken âdemelmasının inip kalkmasını izledim.

“Evet?”

Parmak uçları belimin üzerinden kayarken kumaşı da beraberinde çekiştiriyorlardı. Bir elimi ensesinden çenesine getirerek şöyle dedim: “Bana diğer adını söylesene. Çoğu insanın kullanmadığı adını.”

Dudaklarımdan gözlerime hızlıca çıkan gözleriyle yüzümü taradı.

“Duysan bile yarın hatırlamayacaksın, tatlım.”

“Bu, öğrenmek istemiyorum anlamına gelmez, *tatlım*.”

Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi ama anında yok oldu.

Mayonun bandıyla uğraşı bitmişti ve diğer bandı tutmakta olan eli çıplak tenime değiyordu. Uzun parmakları neredeyse

sırtımın tamamına yayılmış gibi hissediyordum. Odadaki heyecan birkaç derece artmış gibiydi.

“Jackson. Adım Jackson Hunt.”

Gülümsedim, o da bana kendine has küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Pekâlâ, Jackson Hunt. Ergen bir oğlan gibi davranmayı bırak da giysilerimi çıkar artık.”

Başlangıç olarak alçak sesle ve pürüzlü bir kıkırdamayla karşılık verse de çok geçmeden bu kıkırtı gürültülü bir kahkahaya dönüştü.

“Sen başka bir şeysin, biliyorsun değil mi?”

“Dediğin gibi nasılsa yarın hatırlamayacağım bunu. Hadi şu işi halledelim.”

İnlemeye benzer bir ses çıkararak tırnaklarını çenesindeki kirli sakalları üzerinde gezdirdi. Anlaşılmaz bir tonda mırıldaırken şuna benzer bir şeyler söylediğini duydum: “Ama ben hatırlayacağım.”

Tükenmiş, üşümüş ve beklemekten yorulmuş bir halde kendimi yeniden arkamdaki yastığın üzerine bıraktım. Ben hareket ettiğim için bu sırada sırtımda duran eli de kayarak yanıma gelmişti. Üstümdeki yorganı açmak için elimden geldiğince çaba gösterdim. Tişörtüm zaten göğüs kafesime kadar sıyrılmıştı.

Sarsılmış gibi bir yüz ifadesiyle başını çevirdi. “Tanrı aşkına, Kelsey.”

Belimden yukarısını saran serin havanın etkisiyle tenim gerilmişti.

“O kadar da büyütülecek bir şey değil.”

“Büyütülecek bir şey. Bu durumdayken senden yararlanamam. Berrak bir kafayla kararlar verebilecek kadar ayık olmadığın sürece olmaz.”

İnledim. “Benden yararlanmıyorsun ki. Ben o yollardan geçtim. Yararlanmak dediğin şey, hiç de böyle hissettirmiyor.”

Başını aniden bana doğru çevirdi.

“Ne dedin?”

Artık o kadar yorgundum ki sadece göz pınarlarımda birikmeye başlayan yaşları hissedebiliyordum.

Buraya kadardı. Tükenmiştim.

“Hiçbir şey.”

“Kelsey...”

“Önemli değil. Sadece yardım et bana. Lütfen? *Lütfen.*”

Sesimdeki çaresizlik tonundan nefret etmiştim ama artık bu işin bitmesi gerekiyordu, düşünmeyi bırakmalıydım.

Derin bir iç çekişin ve birkaç saniye tavanı izlemenin ardından yorganı tamamen açıp diğer düğümü çözmeye başladı. Mayonun bantlarını açmaya başladığında gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Aramızda sadece bir karış mesafe kalana kadar bana doğru eğildi. Yüzümün üstünde duran yüzünün sıcaklığı zihnimdeki bulanıklığın bir kısmını alıp götürmüştü. Bir elini belimin arkasına doğru kaydırarak beni bedenimin ortasından yukarı kaldırdı. Yutkundum, o ise kumaşı altımdan hızla çekti. O kadar hızlı çekmişti ki mayo omuzlarımdan dirseklerime düştü.

Belimle biraz daha kavis çizdiğimde göbeğim göğsünü yalayıp geçmişti. Boğazından alçak bir ses yükseldi ve gözlerini kapadı. O ses tenime ve kaslarıma işleyerek kemiklerimin içinde yatıya kalmaya karar verdi.

Kumaşı çözmeyi hızlıca bitirdikten sonra mayoyu rahatça çekip alabildi. Yere düşen ıslak kumaşın çıkardığı tokat gibi sesi duymuştum. Bana dokunmuyor olmasına rağmen bir elini hâlâ tişörtün içinden yatağa bastırıyordu ve o el çıplak tenimden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Gözlerini açar açmaz aramızdaki boşluğun yoğun bir enerji dalgasıyla dolduğunu hissettim. Gözleri dudaklarıma doğru inmişti, nefesini ağzımda hissediyordum.

Hafif hafif inlerken hırıldayarak bir küfür savurduğunu duydum.

“Jackson.”

Gözlerimi kapatarak çenemi yukarı kaldırdım. Kaslarım beklentiyle gerilmişti. Bileği kaburgalarım dokunurken dudakları benimkilere yaklaştı.

O anın uyuşturucu etkisi diğer her şeyden daha fazlaydı.

Son anda dudaklarımı öpmekten vazgeçerek başını çevirdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra orada kalmaya devam etti. Dudakları ve kirli sakalları tenimi okşarken, “Yapamam. Böyle olmaz. Eğer bu çizgiyi aşacaksam bunu kesinlikle senin de hatırlamanı isterim,” dedi.

“Ben de istediğim sürece çizgiyi aşmak olmaz ki bu yaptığımız.”

Mevcut durumumda olabildiğince sıkı bir şekilde ona tutunmaya devam ettim.

“Ben de seni istiyorum. Ama ayık olsaydın bile kaç çizgiyi aşmam gerektiği konusunda hiçbir fikrin olamazdı.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Yani şu an seni yatmak için hazırlayacağım ve sonra iyi geceler diyeceğim.”

“O zaman beni yatmak için hazırla.” Elini tutarak kalçamdaki bikini parçasına götürdüm. İki parmağını kumaşa kanca gibi takarak bikiniyi bacaklarımdan aşağı çekmeye başladı ve ayağımdan çıkardı. Bakışları yüzümde değilken tavana yöneliyordu.

Yorganı yeniden çeneme kadar çektiğinde dümdüz kumaşın çıplak bacaklarımda kaydığını hissediyordum. Yorganın üstündeki ellerinden birini yakalayarak kendime yakın tuttum.

“Gitme.”

Çenesindeki kirli sakalının üzerinde elini dolaştırdı.

“Gitmem gerek. Burada kalmak hiç iyi bir fikir değil.”

“Yalnız uyanmak istemiyorum. Eğer hatırlamazsam... ben... bu beni öldürür. Bilmiyorsun...”

Bir kez daha aynı şeyi yapıyordu... beni iyice inceliyordu ve vardığı sonuç dudaklarının hoşnutsuzluk içinde kıvrılmasına neden olmuştu.

“Jackson, lütfen.”

“Tamam. Sadece... bana bir saniye ver.”

Rahatlamıştım. İçimdeki panik duygusu yatışmaya başlıyordu. Onun odanın içinde oradan oraya dolaşırken ve sonra banyoya giderken çıkardığı sesleri dinledim. Başımı kaldırıp izleyemeyecek kadar yorgun olduğum için seslerle idare ediyordum.

Birkaç dakika sonra yatağın yanındaki ışığı söndürerek odanın karanlığa gömülmesini sağladı. Yatağın diğer yanının içeri çıkmasını, yakınımda olduğu zaman ortaya çıkan o elektriği hissetmeyi bekledim.

Bekledim, bekledim ama o hissi bir türlü yakalayamadım.

“Jackson?”

Önceden beni oturttuğu sandalye tarafından gelen bir gıcırta duydum. Sonra odanın aynı yerinden onun sesi geldi.

“İyi misin? Bir şey mi istiyorsun?”

“Hayır.” Rahatlayarak yatakta yatmaya devam ettim. “Ben sadece... teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen, prenses.”

Gözlerimi kapadım ve uzuvlarımdaki ağırlığa, gözlerimin ardındaki baskıya teslim oldum.

O gecenin başlangıcına ait anıları düşündüm. *Onu* görmenin beni mahvedeceğini sanıyordum. Ama her şeye rağmen, kendimi... güvende hissediyordum.

Bana birkaç adım mesafede duran Hunt’la aynı odada uykuya daldım.

Pencereden içeri hafif bir ışık sızılmaktaydı ama o bile bana tam donanımlı bir saldırı gibi geliyordu. Bedenimin her yeri terden sıırıslıklam olmuştu. Çarşafıara dolanmıştım. Başımı ışığın aksi yönüne çevirmek bile kafatasımın içinde deprem oluyormuş gibi hissetmeme yol açıyordu.

“Sikt...” Küfrümü tamamlayacak enerjim bile yoktu.

Yastığı başımın üstüne çekerek zonklayan alnımı yatağa yapıştırdım. Sonra birkaç saat daha uyuyabilmek için kendimi zorladım.

Daha sonraki uyanışında ışığın yoğunluğu azalmıştı ama benim akşamdan kalma halimin şiddeti aynıydı. Midem denizin akıntısında sürüklenen bir taka gibi dönüp duruyordu. Kusmadan önce en azından hiç de tanıdık olmayan bir otelde olduğumu fark edecek ve banyonun yerini bulabilecek kadar zamanım oldu.

Şu dünyada *nefret ettiğim* birkaç şey vardı.

PMS.

Bir sentlik bozuk paralar.

Konuşurken burnunun dibine sokulanlar.

Fran Dresser’in sesi.

Gıcık yerine *gıcık* diyenler.

Ve kusmak. Aslında bu hafta iki kez kusmuştum.

Boğazım yanarak, gözlerim sulanarak ve boynumda ter damlacıklarıyla başımı güçsüz bir şekilde klozetin oturağına dayadım. Soğuk porselenin üstünde birkaç saniye dinlendikten sonra midem yeniden bulanmaya başladı.

Hayat.

Belki de yanlış yapıyordum.

Midem ardı arkasına kasılıyor, organlarım sanki lastik bantlarmış gibi hissedene kadar itiyor ve çekiyordu. Midem tamamen boşaldıktan sonra da uzunca bir süre gözlerimden yaşlar süzülerek klozete eğilmiş bir halde kaldım. Bedenim beni zorlamadığı sürece hareket etmeyi ve düşünmeyi bile beceremeyecek kadar yorgundum.

Çıplak bacaklarımda banyo fayansının soğuşunu hissedene kadar bir saat geçmişti. Üstümde bir erkek tişörtü dışında hiçbir şey olmadığının farkına vardım. Önceki geceyi düşündüğümde net bir şekilde hatırladığım en son şey Hunt'la tartışmamızdı. Ondan sonra her şey griye ve siyaha dönüşüyordu. Hatta ondan öncesi bile bulanıktı. Yeniden çıplak tenime baktım ve hiç aşına olmadığım bu banyoya göz gezdirdim. Eve Hunt'la birlikte mi dönmüştüm? Bir süredir bunu umduğum doğrudur. En azından umduğumu sanıyordum. Belki de daha önemli soru şuydu... eğer onunla birlikte geldiysem şu an o neredeydi? Gerinerek bedenimde uyumadan geçirilmiş bir gecenin izlerini ve tatlı sızılarını aradım ama her yerim ağrıyordu.

Hunt ortaya çıkmadan önce başka bir çocuk vardı ama adını hatırlayamıyordum. Tanrım, bu hale gelmek için ne kadar içmiş olabilirdim ki?

Üniversitedeyken içkiye dayanıklılık konusunda altın madalyayı hak etmek için çok fazla ve uzun süre çabalamıştım

ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım dün gece sadece birkaç yudum alkol aldığımı hatırlayabiliyordum. Geçmişte berbat akşamdan kalmalar yaşadım ama dışarı çıktığım gecelerin hiçbirinde tamamen bilincimi kaybedip bir şey hatırlamayacak kadar kötü olmamıştım. Özellikle de dün gece fazla abartmamaya kararlı bir şekilde çıktığımı düşünürsek bu yaşadıklarımın hiçbir anlamı yoktu.

İçim bomboş olmasına rağmen midem yine bulanmaya başlıyordu.

Ya bunun nedeni çok fazla içmem deşildiye?

Hunt'la ilgili hüsrana uğrayarak bara gittiğimi hatırladım. Gözlerimi kapatarak daha fazlasını hatırlamak için kendimi zorladım. Bir iki tane küçük sohbet ve... bir içki hatırlıyordum. Tek *bir* içki içtiğimi hatırlıyordum. Belki iki, en fazla. Tuvalette tutunarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım. Bacaklarım yeni doğmuş bir ceylan gibi titriyordu. Kahrolası bir Bambi'ydim, hikâyenin alışılmadık şekilde tersine dönmesini ve av tüfeğıyle karşılaşmayı umut ediyordum. Ancak bu, beni sefil halimden kurtarabilirdi.

Belki o zaman başımın zonklaması da geçerci.

Banyonun kapısına kadar kendimi sürüklemeyi başardıktan sonra otel odasını inceledim.

"Merhaba?" diye seslendim. "Kimse yok mu?"

Sanki mide jimnastiğim içeride biri olsa onu çoktan varlığımdan haberdar etmeyecekmiş gibi sormuştum.

Yatak darmadağındı. Çarşafklar ve yorganlar birbirine karışmış, yatak örtüsü yere düşmüştü. Yerde bir yastık da duruyordu. Ama odada tek başımaydım... kesinlikle. Ve içeride benim eşyalarım dışında başka hiçbir şey yoktu. Ama buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum ve bu durumun vahameti baş ağrımın rahatlatıcı bir masaj gibi görünmesini sağlıyordu.

Bir elimi mideme bastırdım. Anlamlandıramadığım bir nedenle kalbimin daha hızlı attığını ve ellerimin titrediğini hissetmiştim.

Hayatım boyunca aptalca pek çok şey yapmıştım.

Sonrasında pişmanlık duyduğum insanlarla yatmıştım. Diğer herkes yapıyor diye yaptığım şeyler olmuştu. Olabilecek en berbat seçimleri yapmıştım.

Ama hatalarımın sorumluluğunu hep sahiplenmiştim. Çünkü onlar benim hatalarımdı. *Benim* seçimlerim olmuşlardı.

Bir tanesi hariç. Hayatımda tek bir kez hiç kontrol edemediğim bir şey yaşamıştım. Bir an vardı, onun ötesindeki her şey çok güzeldi, her şey çok keyifliydi... ama bir yerlerde seni karanlıklarına çeken iğrenç bir kuyu da vardı ki izin verirsen boğularak ölmene neden olabilirdi. Ve bir kez o kuyuya girdin mi, bir daha asla kurtulamayacağın şekilde tenine işlerdi. Fırçayla kazımaya çalışsan da üstünü örtsen de artık ulaşamayacağın şekilde içine işlemiş olurdu.

Midem yeniden bulanmaya başlamıştı, sallanarak tuvalete yetismeye çalıştım. Parmaklarım acıyana kadar porseleni sıkıca kavradım. Kendi kendime gözyaşlarının kusmanın yan etkisi olduğunu söyleyip duruyordum.

Hiçbir şey olmadı. Dün gece. Ondan önce. Hiçbir şey olmadı. O yüzden kes artık şunu. Bırak. Dramatize ediyorsun. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey.

Bir şeyleri yumruklamak, koşarak kaçmak ya da çılgılık atmak istiyordum. Sadece *bir şey yapmaya* ihtiyacım vardı. Ama bedenime yaptırabildiğim tek şey soğuk banyo zemininden yukarıya doğru iki büklüm doğrulmaktı.

Aşırı dramatize ediyorsun.

Tanrım, bu sözcükleri o kadar çok duymuştum ki artık kas hafızası oluşturmuştum. Tüylerim ürperdi. Yanağımı sertçe fayansa bastırdım.

Kendimi suçlu hissetmekten vazgeçmek ve utancımı yok saymak çok uzun sürmüştü. Şimdiyse içime bu çirkin duyguların tohumlarının serpildiğini ve orada büyüdüklerini hissediyordum.

Dün gece ne olduğunu bilmiyordum ama her ne olduysa benim tercihim değildi. Ve bir daha asla böyle bir şey olmaması için kendime söz vermiştim. Baş dönmesine rağmen ayakta sabit bir şekilde durmaya çalışırken bir yandan da ellerimi bedenimde dolaştırmaya başladım. Dün gece başıma ne gelmiş olabileceğine dair bir iz ya da ipucu arayışındaydım. Dilimin ucunda duran ve henüz dile getirmediğim o olasılığı düşünmeye bile korkuyordum.

Tecavüze uğramadın. Asla, hiçbir zaman tecavüze uğramadın.

Bir kez daha zihnimi zorladım. Defalarca olanları düşünmeye çalıştım. Bu tanıdık mantrayı tekrar etmeye devam ettim, şimdi olduğu kadar o zaman da yardımcı olmuştu... hiç de değil.

Kaç kez düşünmüş olursam olayım, hiçbir acılı ve ağrılı durum yaşamamış olsam da fark etmiyordu. Her seferinde göz yaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissediyordum.

Eğer biri beni uyuşturucuyla bayıltıp da tecavüz edecek olsaydı bu güzel otel odasına bırakmazdı. Gördüğüm kadarıyla üzerimde yara izi ya da çürük de yoktu. Yok yere büyütüyor olmalıydım.

Zaten hep yok yere büyütürdüm olayları.

O yüzden artık daha fazla düşünmemeye çalıştım. Yerden kalkmak için kendimi zorladım. Duş teknesine gücbe la girerek suyu açtım ve dayanabildiğim kadar sığa ayarladım.

Sürekli şarkılar söylemeye devam ettim. *Sen iyisin. Hiçbir şey olmadı. Sen iyisin. Sen iyisin. Sen her zaman iyisin.*

Ve iyiydim... ta ki iyi olmadığımı fark edene kadar.

Sıcak su yüzüme çarpıp da ciğerlerimden bir hıçkırık yükselene kadar. Bacaklarım pes edip de dizlerim yer karola-

rına düşene kadar. Artık bu epik hüsrânın hayatımın gezisi olduğu ve yaşamımın bundan sonraki bölümünde seçeceğim yolu mucizevi bir şekilde belirleyeceği konusunda daha fazla rol yapamayana kadar. Beni düzeltip iyileştireceği yalanına kadar.

Bu muhteşem, egzotik şehirde mutlu olmayı beceremiyorsam hayatımın geri kalanıyla ilgili nasıl bir umut besleyebilirdim ki? İsteyebileceğim her şeye sahiptim ama içimdeki o sızı, o boşluk duygusu *hiçbir zaman* dinmedi. Hiçbir zaman karşıma onu tatmin eden bir şey çıkmadı.

Duş teknesinin zeminine oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. Başımı dizlerime dayayarak suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim.

Zayıflığımdan ve sorunlarımla *baş edebilme* yeteneğim olmamasından dolayı kendimden nefret ediyordum. Ama öyle bir an geliyordu ki kuyunun en derin yerinde, karanlığın içinde kalakalıyordunuz.

Tünelin sonunda ışık, minicik bir çıkış deliği ya da hafif bir parıltı bile görünmüyordu. Sadece siyah ve daha fazla siyahın üstünüze geldiğini, dünyanın karanlığa gömdüğünü görebiliyordunuz. Oraya nasıl gittiğinizi ve oradan neden çıkamadığınızı sorgulamak da anlamsız bir çaba oluyordu çünkü artık bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar derinlerdediniz.

Başka insanların daha kötüsünü yaşadıklarını biliyordum. Bunu *biliyordum*. On iki yaşında yaşadığım şeyin çok daha kötüsünün olabileceğini biliyordum.

Sadece bu lanet olası olayı geçmişte bırakmayı neden başaramadığımı bilebilmeyi istiyordum. Bıraktığımı sandığım her seferinde hayat bana bir çelme takıyor, yüzümü geçmişin pisliğine gömüyor ve olayın travmasını atlatmış olmaktan ne kadar uzak olduğumu bana bir kez daha gösteriyordu.

Belki de ABD'ye dönüş biletimi almalıydım. Philly'deki Bliss'i ziyaret eder, bundan sonrasında ilgili bir karar verir ve eve dönerdim. Daha fazla mücadele etmenin ne yararı vardı?

Burada yaşayacağımı düşündüğüm şeyleri –macera ve aradığım yaşantı– yaşamıyordum. Aksine önceki halime göre aklım daha karışık ve daha yitik durumdaydım. Bardan bara, şehirden şehre koşup durarak sorunlarımdan kaçmaya çalışıyordum ama bir süre sonra bulunduğum yerin değişmiş olmasının hiçbir önemi kalmıyordu. Çünkü hangi şehirde olursam olayım *ben* aynıydım. Eksiktim.

Aptalcaydı biliyorum ama bu gezinin hayatımın geri kalanıyla ilgili belirleyici bir rol oynayacağına inanmıştım. Bir şeyi hızlıca başlatabilir, ilerlemem için bana hız kazandırabilir diye düşünmüştüm. Her umudumu ve her kuşkumu bu geziye bağlamıştım. Umut ettiklerimi gerçekleştirmesini, kuşkularımıysa yok etmesini diliyordum. Ne yazık ki tam tersini yapıyordu.

Belki de zararın bir yerinden dönme zamanım gelmişti.

Mideme oturmuş yumrunun biraz olsun çözölmeye başladığını hissettim.

Üzerimden akan su adeta sırtımı dövüyordu; en minicik damlanın bile farkına varıyor, benden bir parçayı alıp götürmesini diliyordum. Yavaş yavaş kaslarımdaki gerginlik azaldı, ciğerlerimdeki o sızı yok oldu ve boğazımdaki o duygu düğümü çözölmeye başladı.

Umursamayayı bıraktığın zaman, her şeyin daha iyiye gideceği beklentisinden kurtulduğunda hayat daha kolaydı.

Kendimi daha kontrollü hissederek banyo zemininden kalkabildim. Suyu kapatarak havluya uzandım.

Sonra kurulandım.

Havluyla saçlarımı kuruladım. Yüzümü. Tenimi. Bu gezi ve bu hayatla ilgili tüm umutlarım suyunu çekerken kupkuru kalana kadar havluyla kurulandım.

*

Saçlarımı ıslak ve kendi dalgasıyla bırakarak birinin özenle yatağın ayakucuna yerleştirmiş olduğu eşyalarımı aldım. Islak mayomu banyo öncesinde üzerimde olan tişörtün içine sararak dün kaplıcalara gitmeden önce giydiğim kırış kırış olmuş elbiseyi giydim.

Büyük olasılıkla utanç tarihimin en utanç verici yürüyüşünü yaşıyordum.

En azından kısa bir yürüyüş olmuştu.

Tanıdık bir blok bulabilmek üzere bu hoş butik otelden çıktım. Caddeden karşıya geçtiğimde kaldığım hostele birkaç bina mesafedeydim.

“Tanrım...”

Cadde boyunca koşarak hostelin kapısını hızla açtım. Saatin kaç olduğunu görebilmek için çantamda duran telefonuma uzandım. Aslında herhangi birini aramak için telefon kullanmıyordum. Daha çok acil durumlar için yanımda taşıyordum onu. Ayrıca müzik listem telefonumdaydı. Yatağımın olduğu odaya girip de Jenny, John ve Tau’nun bavullarını topladıklarını gördüğüm sırada hâlâ çantamın derinliklerinde el yordamıyla telefon aramaya devam ediyordum.

Onları görünce bu arayışa ara verdim.

Beni ilk önce Tau gördü ve Jenny’yi dirseğiyle dürttü.

“Kelsey! Dün gece nereye kayboldun, seni küçük sürtük?”

Ona nerede olduğumu, sokağın tam karşısındaki otelde kaldığımı söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki vazgeçtim. Yüzüme en ikna edici gülümsememi takınarak yanıt verdim: “Ah, beni bilirsiniz işte.”

İnsanlara anlatmanın bir yararı yoktu. Şuradaydım. Bunu yaptım. Her şeyi daha berbat ettim. Ayrıca... anlatacak da bir şey yoktu. Hiçbir şey olmamıştı. Zaten biz de gerçek dostlar sayılmazdık. Karton figürlerden biraz daha fazlasıydılar benim

için, o kadar. Birlikte olunabilecek ve beraber görünülebilecek öylesine takıldığım insanlardı. Ben de onlar için öyleydim.

“Aman Tanrım,” dedi Jenny. “Sana bayılıyorum. O asker çocuk mu? Muhteşem bir şey olduğuna bahse girerim. Bizimle gelsene. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum.”

Eşyalarımı koymak üzere yatağıma doğru yürüdüm. Henüz telefonumu bulamamıştım ama daha öğlen olmadığından da oldukça emindim.

“Şimdi mi çıkıyorsunuz? Çok erkenmiş.”

Jenny omuz silkti. “On dakika gibi bir süre içinde hesabı kapatıp odayı boşaltmamız gerekiyormuş ama trenimiz gece kalkacak. Biz de bu kez gündüz içelim dedik. Bu güzel Buda-peşte hafta sonunu tarz bir biçimde sonlandırmak için yani. Hadi sen de gel bizimle!”

Bu işten paçamı nasıl kurtaracağımı bilemiyordum.

“Dürüst olmak gerekirse hiç de gündüz vakti içki içme havasında değilim.”

“O zaman sohbete gel,” dedi John.

Sohbete de gitmek istediğimi hiç sanmıyordum.

Jenny yüzümdeki tereddütlü ifadeden bir şeyler anlamış olmalıydı çünkü sırt çantasını alıp Tau’ya uzattı. “Siz çıkış işlemlerini tamamlayın,” dedi. “Ben de birazdan yanınıza gelirim.”

John çıkarken el salladı ve Tau da başıyla onu onaylar gibi bir hareket yaptı. Sonra Jenny bana döndü.

“Pekâlâ, ne oldu? Seks sonrası ışıltısını bilirim ve şu an sende öyle bir şey göremiyorum. Söyle bakalım, dün gece gerçekten neredeydin?”

Bu aralar evim olarak adlandırdığım ranza yatağın üstüne çöker gibi oturdum. Yatak şiltesi o kadar inceydi ki altındaki ahşap çıtaları hissedebiliyordum.

“Bir şey olmadı. Sadece...” İç çektim. “Sadece kötü bir hafta geçirdim, o kadar. Dün gece de bu düşüşün bir parçasıydı işte.”

“Büyük olasılıkla sadece zihinsel bir durumdur. Belki bir değişikliğe ihtiyacın vardır. Yeni bir atmosfere. Taze bir başlangıç yapabilirsin.”

Yapmaya çalıştığım şey tamamen buydu. Taze bir başlangıç. Ama yerini değiştiren bile geçmiş batağının kötü kokusu üzerinde kalmaya devam ediyordu.

“Bunun bir yararı olacağını sanmıyorum. Sanırım eve döneceğim.”

“Ciddi misin?”

Kucağımda duran ellerimi birbirlerine kenetledim ve başparmağımı avuç içimde gezdirdim.

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. Sonra daha kararlı bir ses tonuyla, “Evet, döneceğim,” dedim. Ranzanın alt katına, benim yanıma oturdu. Yataktan adeta bir inleme sesi çıkmıştı. “Yapamazsın. Henüz olmaz. Eğer böyle mutsuzken eve dönersen bu geziyi hep böyle hatırlarsın. En azından iyi anılarla dönmelisin.”

Başparmağımı yeniden avcumun içinde gezdirirken tırnağımla da hafifçe kazıyordum.

“Haksız sayılmazsın.”

“Tabii ki değilim. Ben de evi özlüyorum. Hem ummadığın zamanlarda seni kışından ısırın böcekler gibi ortaya çıkan kültür şokunun etkilerini de göz ardı edemem. Ama geriye dönüp baktığında bu geziyi sevgiyle hatırlamak isteyeceksin. Güzel bir anı olarak... değil mi?”

“Doğru diyorsun.” Başımı onaylar gibi salladım. Jenny’nin tavsiyeleri benim de kendime söyleyebileceğim türden sözlere benziyordu. Yani bu kadar aklım karışmış ve ruhen çökmüş olmasaydım. Tüm umutlarımı bu geziye bağlamak saçmaydı. Çok büyük beklentilere girmiştim. Üstümde çok fazla baskı vardı.

Eve dönmenin hâlâ en iyi seçenek olduğunu düşünüyordum ama son bir coşkuyu da kaldırabilirdim.

“Teşekkürler, Jenny.”

Gülümsedi ve tek omzunu silkermiş gibi yukarı kaldırdı.

“Güzel şeyleri sabote etme kraliçesiyimdir ama en azından aynı eğilime sahip başkalarının da farkına varabilme özelliğine sahibim. Bir deneme daha yap. Her zaman hatırlayacağın, asla pişman olmayacağın bir şey yap. Sonra da o anı beraberinde eve götür.”

Onu doğrulamak için başımı sallarken boğazım düğümlenmişti.

Yataktan kayarak çıktı ve kapıya yöneldi. “Beni Facebook’ta ekle ve gelişmelerden haberdar et.”

“Jenny?” diye arkasından seslendiğimde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

Geri dönüp bana bakarken dengesini sağlamak için kapı koluna tutundu. “Evet?”

“Hatırlamaya değer bir yer olarak Prag’ı tavsiye eder misin?”

Gülümsedi.

“Kesinlikle evet. Ve sadece sekiz saat sonra oraya doğru hareket edecek bir tren olduğunu da biliyorum.”

O zaman Prag olacaktı. Son maceram.

Budapeşte'nin tren istasyonu bile güzeldi. Her yerinde kemerli geçitler ve camlar vardı. Gökyüzünün gece pırlıltısı kemerli tavanın camlarından içeri sızıyordu. İstasyonun içinde loş bir sarı ışık hâkimdi ve rayların üstündeki açık kemerlerden içeri yumuşacık, ılık yaz havası doluyordu. Yaklaşık kırk beş dakika kadar erken gelmişim ama Jenny, John ya da Tau'yu hiçbir yerde göremiyordum.

Jenny'nin bana bahsettiği tren bir gece treniydi ve Prag'a şafak vaktini biraz geçe varacaktı. Yataklı vagonlardan birinden bir bilet aldım. Trenin hareket saatinden önce onlarla buluşmazsam bile en azından biletim hazır olsun istemiştim. Zaten büyük olasılıkla onlarla aynı kompartımanda olma olasılığım çok düşüktü.

Antika gibi görünen ahşap bir banka oturdum. Telefonumu hâlâ bulamamıştım ve hiçbir şey hatırlamadığım o gece kaybetmiş olabileceğimi düşünüyordum. Müzik dinleyemediğim o anda sadece ben ve sessiz istasyon vardık. Ancak tren yaklaşırken raylardan çıkan uğultu bu sessizliği bozdu.

Uğultu kısa süre içinde gürlemeye dönüştü ve trenin rüzgârını yüzümde hissettim. Bir saniye için... *minicik* bir saniye

için kendimi çok iyi hissetmiştim. Endişelerimin yarattığı yük omzumdan kalkmıştı ve nerede olduğumu, ne yaptığımı fark etmiştim. İnsanların çoğunun İngilizce konuşmadığı muhteşem bir Avrupa şehrindeydim. Tren istasyonu kocamandı. İlk inşa edildiği yıllarda ne kadar büyüleyici görüldüğünü hayal etmek zor değildi. İçinde geniş bir alana yayılmış, telaşlı bir dünya vardı ve *ben de bu dünyanın bir parçasıydım*.

Elbette hayatımla ilgili ne yaptığım veya bu dünyanın neresine ait olduğum konusunda hiçbir kahrolası fikre sahip değildim ama yine de onun bir parçasıydım. Dünyanın değişik yerlerinde ayak izlerimi bırakıyordum. Bunun hiçbir önemi olmasa da ve başkaları göremese de ben onların orada olduklarını biliyordum. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Yeterli olmıyordu.

Tren durdu, rüzgârı dindi ve onunla birlikte saçtığı *kıvılcıklar* da söndü.

Kısacık bir andı ama bana önemli bir şey anlatmıştı. Eğer onu karanlığa karşı koruyabilirsem bu çılgın dünyada bir umut vardı.

Trenim saatinden sadece birkaç dakika önce gelmişti. Sırt çantamı aldım ve Jenny'yle diğerlerini görebilmek umuduyla son bir kez platforma dönüp baktım.

Onları görememiştim. Belki de Prag'a vardığımız zaman istasyonda karşılaşırđık.

Platformdan ayrılarak trenin basamaklarından çıkmaya başladım. Görevlilerden biri beni kompartımanıma yönlendirdi. Sürgülü kapıyı açarak koca sırt çantamı daracık aralıktan içeri doğru omuzlarımdan indirdim. Kompartımanın içinde kapalı duran ama ranza şeklinde açılabilen, duvara monte edilmiş altı yatak vardı. Her iki tarafta üçer yatak, her birinin üstündeyse bir yastık ve bir battaniye bulunuyordu. Biletimi kontrol edince ortadaki yataklardan birinde oldu-

ğumu gördüm. Bir an önce yerime tırmanmak için ölüp bitmiyordum doğrusu. Yatağımın üstü ve altı arasında yaklaşık altmış santimlik bir mesafe vardı. Eğer başımı tepemdeki yatağa çarpmak istemiyorsam oturmaya yetecek kadar alanım bile yok gibi görünüyordu.

Yerimi öğrenince kompartımandan çıkarak yerlerini arayan insanların arasına karıştım. Açık olan kapılardan içeriye göz atarak tanıdık bir simayla karşılaşmayı bekliyordum. Hoparlörlerden bir anons yapıldığı sırada neredeyse treni boydan boya dolaşmıştım. Önce Macarca başladı ama ne dediğini anlamam için çevirisini beklememe gerek yoktu. Yola çıkıyorduk. Ve ben hâlâ Jenny'yle diğerlerini hiçbir yerde görememiştim.

Bir kargaşa duyduğumda tam da kompartımanıma geri dönmek üzereydim. Tren hareket etmişti ama görevli hâlâ kapıda duruyor ve dışarıya doğru Macarca bir şeyler söylemeye devam ediyordu.

Bakarken bir elin merdivenlerin kenarındaki demir çubuğa tutunduğunu ve koşan bir bedenin kendini trene doğru çekeerek vagona attığını gördüm. Yukarı çıkmayı başaran kişi bile-tini kondüktöre uzattı ve nispeten karanlık olan girişte birkaç saniye konuşmalarından sonra aydınlığa çıktı.

Küçük bir ihtimal de olsa onun Tau veya John olabileceğini ve diğerlerinin de onun ardından her an kendilerini yavaşça ilerlemeye devam eden trenden içeri atabileceklerini düşün-müştüm.

Değildi.

Ama gördüğüm bu yüz de tanıdıktı.

Tren hızlanmaya başlayınca düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. O da biletini kalçalarından düşecekmiş gibi duran koyu renk kotunun cebine tıktırtırmayı bitirerek bana döndü.

Hunt.

Koşarak kaçmak için dayanılmaz bir istek duydum. Ya da kendimi kollarına atmak için.

İlerledi. Bir yandan da dengesini koruyabilmek için uzun kolunu tavana uzatmıştı.

“Gittin,” dedi yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle.

“Ne?..”

“Ve bunu unutmuşsun.”

Yeniden elini cebine götürerek cep telefonumu çıkardı.

Ona uzandım. “Bunu nereden buldun?”

“Odanda bırakmışsın.”

“Ne?”

Odamda mı? O otel odasında mı?

Telefonumu bana uzatırken konuşmaya devam etti. “Bugün öğleden sonra iyi misin diye kontrol etmek için uğradım ama çoktan gitmiştin. Hosteline uğradım ama oradan da ayrılmıştın. Şanslıydım çünkü hostelin yakınlarında bir barda Jenny ve Tau’yla karşılaştım. Bu gece Prag’a gitmek üzere yola çıkacağını söylediler.”

Ben hâlâ ilk cümleye takılıp kalmıştım. “Sen bana uğradın...”

Dün gece *oradaydı* demek ki. Bana neler olduğunu anlatabilirdi o zaman. Geceyi o otel odasında birlikte bitirdiğimize göre kesinlikle bana ne olduğuyla ilgili bir fikri olmalıydı. Benim için bir oda mı tutmuştu? Ne zaman tartışmayı bırakmıştık da benimle ilgilenmeye başlamıştı? Beynimdeki boşluk beni çıldırtıyordu.

Kaşlarını kaldırdığında alnının bronz teni kırıştı. “Sana bıraktığım notu okumadın, değil mi?” Yanıt vermeme bile gerek kalmadan konuşmaya devam etti: “Lanet olsun. Özür dilerim, Kelsey. Yatağının yanına koyarsam notu görürsün diye düşünmüştüm.” Bana daha çok yaklaştı. Artık istersem ona uzanabilir ve denge sağlamak için duvara ya da tavana tutun-

duğu her seferinde ortaya çıkan o çıplak teni üzerinde parmağımı dolaştırabilirdim. “Kalmam gerekirdi. Kafan karışmış ve korkmuş bir şekilde uyanmanı asla istemezdim.”

“Korkmadım.”

Gözlerimde kararlı bir bakış vardı, dudaklarımda da tereddütten eser yoktu. Sesim sakın çıkmıştı.

Bir an duraksadı. Ağzı bundan sonrasında söylemeyi planladığı şeyin şeklini almış halde aralık duruyordu. “Kelsey... bunu yapmana gerek yok.”

“Ne yapmama?” Başımı çevirdim. Ne hissettiğimi bu kadar net görebilmesi sinirlerimi bozmuştu.

“Sana yanında kalacağıma dair söz vermiştim. Böylelikle neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadan uyanmayacaktın. Ve kalacaktım da sadece... çok özür dilerim.”

Eğer yanımda olduğunu görseydim o kadar dehşete düşmezdim. Geçmişini düşünmeme hiç gerek kalmazdı.

“Neden kalmadın?”

Boğazını temizleyerek boynunu hafifçe kaşıdı. “İ... şey. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Hemen koridorun karşısındaki odayı tuttum kendime.”

Ona nedenini sormak, daha fazla açıklama yapmasını istemek istedim ama onu umursadığımı ve korkudan ödümün patlamış olduğunu bilmesini de istemiyordum. Resmen dehşete düşmüştüm, dağılmıştım ve şimdi bile parçalarım her an darmadağın olabilecek şekilde emaneten bir arada duruyor gibiydi.

Tren artık tam hız yol alıyordu ve kondüktör de bizden birkaç kapı uzaklıktaki bir kompartımanın kapısını açmış, yolcuların biletlerini kontrol ediyordu. Koltuğuma dönmem gerekiyordu. Bu kez mesafeye ihtiyacı olan bendim. Ama yine de sormam gerekti. “Sadece telefonumu geri getirmek için mi Prag’a giden bir trene atladın peki?”

Elini çenesinin üzerindeki kirli sakallarında gezdirerek omuz silkti.

“Deli misin sen? O sadece bir telefon.”

“Ve bu da sadece bir tren. Bunda olmasaydım başka birinde olurdum. Prag da diğerleri kadar güzel bir şehir sonuçta.”

Telefonumu sırt çantamın ceplerinden birine koyarken onu inceliyordum. O bir askerdi... ya da bir zamanlar öyleydi. Saçları hâlâ kısacıktı. Yani ya bu kesimi seviyordu ya da yakın bir döneme kadar görevdeydi. Ama sanki en az benim kadar amaçsızca oradan oraya geziniyormuş gibi konuşmuştu. Burada ne bulmayı umduğunu açıkça merak ediyordum. Ve benden daha şanslı olup olmadığını da.

Kondüktör sıradaki kompartımana gelmişti. Onu gösterek şöyle dedim: “Ben de yerime dönsem iyi olacak. Jenny’yi gördüğünü söylemiştin bu arada?”

“Evet, bugün öğleden sonra. Ama istasyona geldikten sonra değil.”

“Ah. Tamam. Teşekkürler.”

Arkamı dönerek sırt çantamı rahat edebileceğim şekilde omuzlarıma yerleştirdim ve geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan geliyordu, onun da kendi kompartımına gitmekte olduğunu tahmin ediyordum. Ama sohbete devam mı etmeliydim, yoksa yollarımızın ayrıldığı yanılsamasını devam mı ettirmeliydim emin olamamıştım.

Seni önce reddeden, sonra asılan, özel yaşamını didikleleyen ve sonra büyük olasılıkla hatırlayamadığın uyuşturulmuş bir akşamında seninle ilgilenen inanılmaz derecede seksi bir erkeğe tam olarak ne denirdi ki?

Kendime acımamak, olayın yaratacağı sorulardan ve içsel yansımalarından kaçınmak için kimseye hiçbir şey anlatmamak çözümü çok da işime yaramamıştı çünkü artık işin içinde bu olayı benimle birlikte yaşamış olan biri daha vardı. Eğer olan-

lar hakkında konuşursak bir daha asla böyle bir şey olmamış gibi davranamazdık. Ve neler olduğunu öğrenmek için ölüyor olsam da hiçbir şey bilmemenin daha mutluluk verici bir seçeneğe olduğunu biliyordum.

Sessiz kalarak bir, iki, üç vagon geçtim. Ve kompartımanımın kapısına birkaç adım kala durup ona baktım.

“Notta ne yazıyordu?”

Birdenbire durdu. Ağzı açıldı ve kapandı. Sonra yeniden açıldığında şöyle dedi: “Her şeyin yolunda olduğu. Başına kötü bir şey gelmediği. Güvende olduğun.”

“O kadar mı?”

Yanımdaki duvara elini dayayarak dengesini sağladı.

“Önemli olanlar bunlardı.”

“Peki, ya önemsiz olanlar?”

“Bana gerçek adımla hitap edebileceğini de yazmıştım. Jackson diyebilirsin demiştim.”

“Bu, artık senin için çoğu insandan biri olmadığım anlamına mı geliyor?”

Başını onaylar gibi salladı.

“O zaman neyim peki?”

“Ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum.”

Boğazımı temizledim. Arkamı dönersem bedenime sapladığı kanca boydan boya tenimi yırtacakmış gibi hissediyordum. O yüzden dönmedim. Bakmadan ama mimiklerimle arkamı işaret ederek, “Burası benim,” dedim.

Kenara çekilerek kapıyı benim için açtı. İçeri girip son bir şey daha söylemeden ya da onu son bir kez daha görmek üzere arkamı dönmeden önce kapıyı kapatmaya başlamasını bekledim. Sırf bu beklentiyle bile sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Çok uzun beklediğimi düşünerek arkamı döndüğümdeyse kapı kapanmıştı ve o da kapının benimle aynı tarafındaydı.

Sırtımdaki ürperti parmak uçlarıma yayılmıştı. Çantasını tavana asılı duran bagaj raflarından birine fırlattı.

Son derece sessiz bir şekilde, kompartımandaki diğer insanları rahatsız etmemeye özen göstererek, “Beni mi takip ediyorsun?” diye sordum.

Arsız bir sırıtışla yanıt verdi. “Kesinlikle.”

Buna karşılık ne diyebilirdim ki? Ağzımı bir balık gibi bir açıp bir kapatarak hayret içinde bakakaldım. Bana gülümsedi. Önceki gece neler olduğuna dair imgeleri veya anıları bir araya getiremiyor olsam da bedenim bir şeyler hatırlamaya başlamış gibi görünüyordu. Varlığından dolayı kendimi hem rahatlamış hem de canlanmış hissediyordum.

Omzuma samimi bir şekilde olmasa da iyi arkadaşların birbirlerine yaptıkları gibi dokundu. Bana daha da yaklaşarak kulağıma doğru eğildi ve, “İyi geceler, Kelsey,” diye fısıldadı.

Yutkunmaya çalışarak karşılık verdim. “İyi geceler.”

Upuzun bedenini eğip bükerek tam karşımdaki orta yatağa yerleşmesini izledim.

“Jackson?”

Yatağında dönüp duruyor, rahat edeceği bir pozisyon bularak yerleşmeye çalışıyordu ki sesimi duyunca durdu.

“Evet?”

“Dün gece bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim.”

Bakışları içime saplanmış olan kancayı göğsümün daha derinliklerine gömmüştü. Birdenbire tamamen farklı bir nedenden dolayı dün gece aramızda neler yaşandığını öğrenmekten korktum. Bu yakışıklı ve gizemli adam şu ana kadar en berbat iki halimi görmüştü ve hâlâ karşımda duruyordu.

Şimdiye kadar gittiğim her şehirde geçici arkadaşlıklar kurmuştum. Bazıları oranın yerlileri bazılarıysa diğer gezginlerdi. Ancak onlardan ayrılırken hiç sıkıntı yaşamamıştım. Başka bir şehre gitmiş ve bir daha onları aklıma bile getirmemişim.

Ama Hunt'ın farklı olmasını umuyordum. Onun yanımda kalmasını istiyordum.

Aynı zamanda bu isteğimin ne anlama geldiğini biliyordum. Hem bundan dolayı hem de kalmazsa ne hale düşeceğimi düşünerek dehşete kapıldım.

Yatak o kadar sertti ki onu bir yatak olarak düşünmek çok zordu. Ayrıca çalınmaması için sırt çantamı ayakucuma yerleştirerek uyumaya çalışmak da hayal edebileceğim en rahat uyku pozisyonu sayılmazdı. Buna rağmen trenin raylarda giderken çıkardığı tıkırtılar ve hafifçe sallantısı sayesinde başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra uykuya dalmıştım. Önceki gece başıma gelen şey her neyse üstümde hâlâ onun yorgunluğu vardı. Hunt'ın karşımdaki ranzada uyuyor olmasıyla ilgili bile endişe duyamayacak kadar bitkindim.

Dakikalar ya da saatler sonra, üst katımda yatan yolcunun inmek üzere harekete geçmesiyle birlikte ben de uykumdan uyandım. Ranzadan inerken çantası dizime çarpmıştı. Gözkapaklarımın ağır ve şiş olduklarını hissediyordum ama dışarı çıkmakta olan yolcuyu izlerken gözüm kendi yatağında yatmakta olan Hunt'a takıldı. Yatağının üstünden solgun bir sarı ışık süzülüyor, onu ışık ve gölgelerle kaplıyordu. Elindeki defterin üzerine bir şeyler karalayarak uzanıyordu. Düzenli bir elyazısı değildi, o yüzden büyük olasılıkla bir şeyler çizmekte olabileceğini düşündüm.

Defterinin bir köşesine odaklanmasını izledim. Diliyle dudaklarını ıslattı. Kâğıdın üzerine kısa ve net çizgiler çizerken omuz kaslarının gerildiğini görüyordum. Ben de bir şeyler çizebilmeyi ne kadar çok isterdim diye düşündüm. Böylelikle onun o anki duruşunun gücünü ve sadeliğini çizgilerimle yakalayabiliyordum.

Başını kaldırdı ve beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

Birkaç uzun saniye geçtikten sonra fısıldadı. “Selam.”

“Selam.” Boğazım kurumuş olduğu için yanıtlamam zar zor duyulabiliyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım ve ona bakacak şekilde yan döndüm. Kolumu yastığımın altına sokarak, “Uyumayacak mısın?” diye sordum.

Karalama defterini kapatıp kalemi alt dudağına hafifçe vurmaya başladı. Sanki oraya dikkat çekmek için bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi.

“Belki biraz daha sonra.”

“Bir şeyler mi çiziyordun?”

Başını onaylar gibi salladı. “Eski bir alışkanlık. Uyuyamadığım zamanlarda zihnimi sakinleştiriyor.”

“Sık sık uyuyamadığın olur mu?”

“Bazen.”

Altımdaki yatakta bir hışırtı duydum, ardından yüksek sesli bir inilti ve altınızdaki yataktan duymayı pek de istemeyeceğiniz türden sesler. Hunt’la göz göze geldik ve ikimiz de sessiz kahkahalara boğulduk.

Yastığını kulağının üstüne koyarak okuma lambasını söndürdü.

“Uyuma zamanım geldi,” diye fısıldadı.

Ben de aynısını yaparak küçük yastığı kulağımın üstüne çektim. Başımı da yastık yerine dirseğimin üstüne koydum.

Işıklar sönmeden önce Hunt'ın yüzünün olduğu yere bakmaya devam ederken onun da bana bakıp bakmadığını merak ettim.

Gözlerim kapanmak üzereydi. Tam da uykuya teslim olmadan önce tren camından içeri giren bir ışık, merak ettiğim sorunun yanıtını bana vermiş oldu.

Gözlerimiz buluştu ve trenin sakince ilerlemesine rağmen midemin adeta havalandığını hissettim. Bir saniye sonra yenden karanlığa gömüldüğümüzde tekrar uykuya dalabilmek için kalp atışlarımın düzene girmesini beklemek zorunda kalmıştım.

Ertesi sabah acilen fırçalanması gereken dişler ve yağlanmış saçlarla uyandığımda Hunt derin uykundaydı.

Tanrım, şükürler olsun.

Hissettiğimin yarısı kadar berbat görünüyorsam Koca Ayak* bile güzellik yarışmasında beni ezip geçebilirdi. Sırtım ya sert yataktan ya da o ülkeden bu ülkeye taşıyıp durduğum koca sırt çantamdan dolayı ağrıyordu. Sutyenimin balen metalleri tenimi kesmeye başlamıştı ve iz yerleri acıyordu.

Yatağımın ucuna oturduğumda bizim kompartımda Hunt ve benim dışımda kimsenin kalmadığını gördüm. Çantamdan makyaj malzemelerimi çıkararak yüzümdeki yağlı ve birbirine karışmış kalıntılardan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Sabah nefesimi tazelemek için ağzıma bir sakız attım ve cansız saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptım. Kendimi biraz daha canlanmış hissederek yatağımdan indim ve perdeyi aralayıp camdan dışarı bir göz attım. Durmuştuk ve çok sayıda insan akın akın trenden ayrılıyordu.

Kompartımanın diğer tarafına giderek sürgülü kapıyı açtım. Trenden inmek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğa bakarak Prag'a geldiğimizi tahmin edebiliyordum.

* Animal Planet belgesellerinden biri olan Big Foot'tan bahsediliyor. Big Foot (Koca Ayak) belgeselde gizemi araştırılan devasa bir goril türü. (ç.n.)

Kahretsin. Trenden olabildiğince çabuk inip Jenny'yi bulmaya karar vermiştim. Hemen yataktan sırt çantamı alıp omuzlarımdan geçirdim. Ağırılık omuzlarımla çökmesine neden olmuştu, bu çantanın her geçen gün daha da ağırlaştığına yemin edebilirdim.

Neredeyse gidiyordum.

Ya da kendime söylediğim buydu. Uyumakta olan Hunt'a döndüğümde kapıya sadece bir adım mesafedeydim.

Ona doğru bir adım ilerlediğim anda varlığını hissetmiş gibi gözlerini açtı.

Bir eliyle gözünü ovuşturdu. Sonra aynı elini kısa saçlarında dolaştırdı.

"Selam." Uyku sonrası sesi kırçilli çıkmış ve tenime batırdığı o kancayı iyice germiştir.

"Sanırım geldik," dedim.

Yüzünde uyku mahmuru bir ifadeyle başını salladığında daha genç görünüyordu. Ve daha yumuşak.

"Kahretsin. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyumamıştım."

Gerindi. Kollarının iyice esneyen kaslarını ve tişörtüyle kotu arasından şerit halinde görünen sıkı karnını büyük bir zevkle seyrettim.

Onu izlediğim farkına varmadan önce de konuşmaya başladım. "Ciddi misin? Bense bu berbat uykunun etkisinden kurtulmak için masaj yaptırmayı falan düşünüyorum."

Bacaklarını yataktan sarkıtıp yanıma atladı.

"Rahatsız yataklarda uyumaya alışkınım. Kendimi evimde hissettim."

Kesinlikle asker. Bir an için birilerinin sırtında gördüğüm ABD Donanması dövmesi aklıma geldi. Bu görüntü onun sırtına ait olmalıydı.

"En azından birimizin kendini daha iyi hissetmesi güzel," dedim.

Bana doğru uzanarak elini ensemin üzerine yerleştirdi. Parmakları yumuşak hareketlerle tenime dokunurken t ylerimin diken diken olduğunu hissettim. Fazla samimi bir hareketti. Bu yüzden önceki gece neler olduğu sorusu t pk  safra gibi yeniden içimden yükseldi. Ve duymak istemediğim cevaplar hakkında çok da fazla düşünmeden sordum. “ nceki gece ne oldu?”

Duraksadı. Sonra eli tenimin üzerinden kayıp düştü.

“Neden bana hatırladığın kadarını anlatmıyorsun? Ben de boşlukları doldururum böylece.”

Omzumu onun yatağına dayadım ve başımı kaldırıp gözlerimi kısarak yüzüne baktım.

“Açık ve net bir şekilde hatırladığım en son şey seninle tartıştığımızdı. Onun dışında bölük pörçük başka şeyler de hatırlıyorum. Sohbetler. Elimde bir içki ya da belki iki içki olduğunu hatırlıyorum. Ama o kadar.”

“Başka bir şey?”

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Yutkunarak başımı iki yana salladım.

   çekti ve omzuma dokundu. Bu kez sadece birkaç saniye liğine ve çok daha hafif dokunmuştu.

“Hadi önce trenden inelim, sonra bilmen gereken her şeyi anlatacağım sana.”

Olumlu anlamda başımı salladım. “Jenny’yi de aramam gerekiyor bu arada. Trene binmeden önce buluşmamız gerekiyordu ama onu bulamadım.”

“Aramana yardımcı olurum.”

Hunt’ın arkasından giderken o dövmenin sırtının neresinde olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Platforma giden merdivenleri inmeden önce şöyle dedi: “Bu arada aramızdaki o tartışma var ya? Büyük olasılıkla bunu hatırlamıyorsundur ama

sonrasında özür diledin ve kesinlikle haksız olduğunu kabul ettin. Sadece bilmeni istedim.”

Dalga geçerek onu merdivenlere doğru hafifçe ittim. “Hafizama güvenmesem bile bunun saçmalık olduğunu biliyorum.”

Merdivenlerden hızlıca inerek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana elini uzattı.

“Yine de denemeye değirdi.”

Basamaklardan inmeme yardım ettikten sonra ayağım platforma değeri değmez hızlıca elini elimden çekti.

“Bir dahaki sefere şansının daha yaver gitmesini dilerim, asker.”

Önceki geceyi, tartışmadan öncesini hatırlamaya çalıştım. Bana nasıl baktığını hatırlıyordum. Neredeyse parmaklarını bacağımdan yukarıya doğru çıkarırken nasıl hissettiğimi bile anımsamak üzereydim. Şimdiyse bana sadece şövalyelik taslamak için dokunmuştu. Bu ne anlama geliyordu? Tartışmıştık ama beni yine de eve götürmüştü. O zaman o kadar da kötü bir tartışma değildi demek ki. Ama bana farklı davranıyordu. Yanıtını bulmam gereken soru, nedendi.

Birlikte tanıdık bir tip arayarak platformu dolaştık. İstasyonun ana salonuna çıkan merdivenlerin tepesine tırmanarak baktım. Ama oradan baktığımda bile Jenny’yi göremedim. Ararken bir yandan da konuşarak istasyonun bir ucundan diğerine yürüdük.

Bana yanıtlar vaat etmiş olmasına rağmen ona hiç soru sormadım. Henüz değil. O yanıtları duymayı gerçekten isteyip istemediğim konusunda henüz karar verememiştim, tereddütlüydüm.

Onun yerine o bana soru sordu. “Pekâlâ, Prag’da ne yapacaksın?”

Omuz silktim. “Gerçekten emin değilim. Eğlenceli bir şey. Hatırlanacak bir şey.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Bir macera. Sadece turist gibi takılmak istemiyorum. İlginç ve özgün bir şeyler yapmak istiyorum, anlıyor musun?”

Başını salladı. “Anladım.”

O dışarıda beklerken kadınlar tuvaletinde boş bir tuvalet aradım ve erkekler tuvaletinde tuvalet ararken ben de onu bekledim. Yaklaşık yarım saat geçtikten sonra son çare olarak belki dışarıda bekliyorlardı diye düşünerek tren istasyonundan çıktık.

Dışarıda da değillerdi.

“Ee, o zaman şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Hunt.

“Biz?”

“Seni takip ediyorum, unuttun mu?”

Hatırladığım az sayıda şeyden biriydi bu.

“Bilmem. Sanırım biz bize kaldık, başımızın çaresine baka-
cağız.”

Belki biraz daha çaba gösterebilirdim. Bir yerlerden internet erişimi bularak Jenny’ye Facebook’tan mesaj atabilirdim. Belki daha sonra yapardım da. Ancak o an Hunt’ın “biz” fikri daha çok ilgimi çekiyordu.

“O zaman hadi Prag’ı keşfedelim.” Sırt çantasını biraz daha yukarı çekerek yürümeye başladı.

Bense olduğum yerde durarak ona seslendim. “Kalacak bir yer bulmamız gerekmiyor mu önce? Bir metro ağları ve tramvayları olduğunu sanıyorum.”

“Hepsini yapacağız. Şimdilik sadece yürüyelim.”

Çenem açılmıştı. Ciddi olamazdı. Yorgundum, huysuzdum ve sırt çantam çok ağırdı.

“Neden böyle aptalca bir şey yapıyoruz?”

Gülümsedi. “Çünkü macera istedin.”

Sonra yürümeye başladı ve bu kez arkasından seslendiğinde durmadı. İnanamadan birkaç saniye boyunca arkasından baka-

kaldıktan sonra yetişebilmek için koşar adım yürüdüm. Ciğerlerim koşturduğum o yirmi saniyeyi protesto ediyorlardı. Bu “macera” yürüyüşüyle ilgili topyekûn bir devrim hareketi başlatabilirlerdi.

“Ayaklarım nasır olmadan ve pedikürüm bozulmadan da macera yaşayabilirim,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Maceranın sözlük tanımında, pedikür gibi şeyler konusunda endişe ederek macera yaşamaman mümkün olmadığının yazdığına oldukça eminim.”

Hunt tren istasyonundan bir harita aldı ve çok yakınımızda bir sürü konukeviyle hostel bulunan bir semt olduğunu söyledi. Önce oraya gidecektik.

Benim macera anlayışımın tam olarak bu olduğunu söyleyemezdim. Şahsen ben taksi ya da metroya binmeyi tercih ederdim. Ama taş kaldırımlarda yürümenin ve mimarinin tadını çıkarmanın da ferahlatıcı bir etkisi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Çok sayıda modern bina ve restoran vardı ama tesadüfen bir köşeyi döndüğümüz anda yanından geçtiğimiz binaların yarısından fazlasının tepesinden uzanan yaratık heykelcikleri tarafından gözlendiğimiz bir peri masalının içine düşmüşüm gibi hissettiğim zamanlar da oluyordu.

Tabelalar üzerinde gördüğümüz kelimeleri nasıl telaffuz etmemiz gerektiği konusunda Hunt’la tartışıp duruyorduk. Bazı kelimeler sadece birkaç sesli harf dışında neredeyse alfabenin tüm sessizlerini kullanmış gibi görünüyorlardı. Kelimelerin ne anlama gelebileceği konusunda da tartışıyorduk. Çoğu zaman sırf onu ne kadar kızdırabileceğimi görmek için en alakasız anlamları seçiyordum.

“Asla o anlama gelemez.”

“Bilemezsin. Çekçe biliyor musun yoksa?”

“Belki de ne kadar gülünç olduğunu sana kanıtlamak için bir ara öğrenirim.”

“Sana bol şans o zaman, asker.”

O kadar eğleniyorduk ki ayağımdaki hafif sızıyı ya da ciğerlerimdeki teklemeyi ya da sırtımdaki çantanın yarattığı yükten dolayı belimdeki zorlanmayı pek dikkate almıyordum. Ya da en azından bir süre umursamamayı başardım. Yaklaşık bir saat geçtikten sonra ayaklarım ciddi şekilde arıza yapmaya başlamıştı ve belim isyan çıkarmaya hazır durumdaydı. Nefes nefese kalmamak için konuşmaya ve nefes almaya konsantre olmam gerekiyordu. Birden kafamı kaldırıp yanından geçtiğimiz binalardan birine baktım ve durdum.

“Jackson! Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

Haritayı kaldırarak, “Elbette biliyorum. Her an orada olabiliriz,” dedi.

Sırt çantamı omuzlarımdan indirerek yere bıraktım. Bir adım daha atacak halim kalmamıştı.

Binayı işaret ederek, “Bu ne o zaman? Yeniden o votka shot barının önünden geçiyoruz,” dedim.

“Sana söylüyorum, Kelsey. Minutkova Jidla’nın votka shot anlamına gelmesine imkân yok. Burası kesinlikle bir restoran.”

“Evet, votka shot servis eden bir restoran.”

“Dakikayla alakalı bir ismi olmalı.”

“İşte o yüzden, anında hazır votka shot! Ama sorun şu ki... biz daha önce de buraya gelmiştik.”

Bunun üzerine restorana bir göz attı. Yüzündeki ifade söylediklerimi teyit ediyordu.

“Kaybolduk.”

“Şey... aslında...” Farklı yönlere evirip çevirerek bir kez daha haritasına baktı ve şöyle dedi: “*Biraz* kaybolmuş olabiliriz.”

“Macera anlayışın bu mu? Askerlerin navigasyon konusunda iyi olduklarını düşünürdüm.”

“Bir çözüm biliyorum,” dedi.

Sırt çantam o an çok cazip bir koltuk gibi görünüyordu gözüme ama ayakta durmayı başardım. Ellerimi kalçamın üzerine yerleştirerek, “Duyalım bakalım,” dedim.

Elinde haritayla yanıma geldi. O kadar yakınımdaya duruyordu ki büyük olasılıkla o an sırtımdan süzülmekte olan terin kokusunu bile almış olmalıydı. Daha bilinçli olmalıydım, kafamı kaldırıp da bakışlarıyla karşılaştığımda yüzündeki gülümseme tıpkı bir hortum gibi düşüncelerimi oradan oraya savurdu. Sonra da paramparça ve dağınık bir şekilde ortaya bırakıp gitti. Bedeni benimkine iyice yaklaştığında kalbim hop etmişti.

Kollarını üzerimden uzattı ve haritayı tam arkamda duran çöp kutusuna attı. Göğüslerimiz arasında bir iki santim mesafe kalacak şekilde orada durmaya devam etti. Sonra tok ve alçak bir sesle, “Problem çözüldü,” dedi.

“Kaybolmamızı sağladıktan sonra bulduğun çözüm bu mu?”

Omuz silkti. “Eğer özellikle bir yere gitmiyorsak aslında kaybolmuş sayılmayız. Sadece keşfediyoruz.”

“Ama kalacak bir yer bulmalıyız ve eşyalarımızı bırakmamız...”

“Daha sonra. Henüz çok erken, Kelsey. Önümüzde koca bir gün var.”

O sabırlı olabilirdi ama ben değildim. Bir an önce kalacak bir yer bulmayı veya bir taksi çevirmeyi istediğimi söylemek üzereyken elinin dirseğine dokunduğunu ve oradan aşağı bileğime doğru indiğini hissettim.

“Güven bana,” dedi.

İçim ürperdi.

Ona *güvendim*... ki bu kesinlikle çok anlamsızdı. Ne de olsa önceki gece yaşananlara dair hafızamda koca bir kara delik bulunuyordu. Ona karşı dikkatli olmalıydım. Hatta önceki gece ne olduğunu bilmeden onunla yalnız kalmamalıydım. Ama bileğimi bu şekilde kavrayarak beni herhangi bir yere kolaylıkla yönlendirebilirdi.

Şimdi de nereye gideceğimize dair hiçbir planımız, haritamız ve fikrimiz olmadan onunla birlikte gitmem gerekiyordu sanırım? Bir korku filminin açılış sahnesi olabilirdi bu. *Hostel*'in TV için reality show olarak çekilmiş bölümlerinden birinde olabilirdim.

En azından şunu diyebilirdim: “Önce bana neler olduğunu anlatsana.”

Eli bileğimden kaydı, parmaklarımı parmaklarına doladı.

“Seni incitmem, Kelsey. Başka birinin de seni incitmesine izin vermem.”

“Yani birileri bana uyuşturucu verdi. Sonra ne oldu peki?”

“Onu ben de bilmiyorum. Sadece, önceleri gayet iyiydin. Canlı, enerjik ve kellemi uçurmaya hazır. Sonra biz...”

“Biz ne?”

Gözlerini dudaklarıma çevirdi ve başını salladı.

“Konuşuyorduk ve sanki birdenbire çok sarhoş olmuş gibi davranmaya başladın. Anlaşılmaz sözler söylüyor, kelimeleri ağzında yuvarlıyordun. Doğru düzgün ayakta durmaya bile zorlanmaya başladın.”

“Sen de beni bir otele götürdün?”

“Seni bir düzine insanla aynı odayı paylaştığın bir hostelde kendinden geçmiş halde bırakmak istemedim. Kendi kaldığım otel odasına götürdüm, kendime de ayrı bir oda tuttum.”

“Bu kadar mı?”

“Sanırım giysilerini çıkarmadığım için bana ergen demenden de bahsedebiliriz biraz.”

“NE dedim?”

Kıkırdayarak eğilip sırt çantamı yerden kaldırdı. Benim çantamı da kendininkiyle birlikte sırtına attı. Sonra elimden tutup beni yanına çekerek sokakta yürümeye başladı.

Ayak direyip gitmeyi reddedebilirdim. Ya da belki de yapamazdım. Söz konusu o olunca bu çok güçtü.

“BEKLE. Böyle bir şey söyledikten sonra hiçbir açıklama yapmadan, öylece gidemezsin.”

Gülümsedi. “Rüşvet alırsan yapabilirsin. Sana sonra anlatacağım. Sana benim macera anlayışımı gösterdikten sonra.”

Maceradan her söz edişinde aklım doğrudan muzır yollara sapıyordu. Onun gibi görünen bir adam karşısında bunun olması kaçınılmazdı.

Önümüze çıkan sokaklardan birine rastgele dönerek beni de peşinden sürükledi.

“Kayıtlara geçsin: Bu haritasız gitme işinin berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Not edildi.”

“Her şey inanılmaz ters gidebilir.”

“Ya da inanılmaz düzgün.”

Yürürken biraz ayak sürüsem de merakım galip geldiği için devam ettim. Parmaklarımız iç içe geçmiş halde ve benim sırt çantamı taşıyorken nereye gidersek gidelim benim için sorun yoktu.

Bir metro durağına gelene kadar birkaç blok yürüdük. Omzunun üstünden dönerek bana baktı ve sonra beni merdivenlere doğru çekti.

“Ah, neyseki artık macera için yürümek zorunda kalmayacağız demek?”

Bana bir bakış atınca devam ettim: “Tamam. Anladım. *Sana güveniyorum.*”

Merdivenlerden aşağı inerken karanlık, rutubetli bir ortam ve çoğu metro istasyonundan alışkın olduğumuz o hoş çürüme ve idrar karışımı kokuyu duymayı bekliyordum. Ancak şaşırtıcı bir şekilde istasyon aydınlık, temiz ve moderndi. Hunt beni büyük bir metro ağı haritasına doğru çekti. İkimizin çantalarını yere bıraktıktan sonra önüme geçecek şekilde bir adım atarak, “Gözlerini kapat,” dedi.

Şüpheli görünmemeye çalıştım.

Şu hayatta öğrendiğim şeylerden biri de şuydu: Genellikle “Gözlerini kapat” sözlerinin ardından ya çok iyi bir şey (örn. öpüşme) ya da çok kötü bir şey (örn. cinayet, eşek şakası ya da eline iğrenç bir şeyler tutuşturulması) gelirdi.

O an bu geniş spektrumun öpüşme ucuna yakın olmayı tüm kalbimle umuyordum. Cesaretlendirmek ister gibi elleriyle omuzlarımı hafifçe sıktığında gözkapaklarımın düşmesine izin verdim. Beklenti tüm tenimi adeta ince bir buz tabakası gibi kaplamış, içimi ürpertiyordu. Bir elini omzumdan ayırdıktan sonra etrafımda dolaşarak arkama geçtiğini hissettim. Nefesi enseme dokunuyor ve sıcaklığı o buz tabakasını eritiyordu. Arkaya, onun kucağına doğru düşmemek için konsantre olmalıydım.

“Gözlerini sakın açma,” dedi kulağıma.

Kelimeleri kendi başıma bir araya getirmeyi beceremiyordum, o yüzden başımı öne doğru salladım. Yanağının yanağıma hafifçe sıyırdığını hissettim.

“Hazır mısın?”

Omuzlarımdan tutup beni döndürmeye başlamadan önce bana verilen tek uyarı bu olmuştu.

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Gözlerini kapalı tut!”

Beni üç kez döndürdükten sonra elleriyle bedenimi durdurdu.

“İşaret et,” dedi.

“Nereye?”

“Herhangi bir yere.”

Elimi haritanın bir yerine uzattım. “Aç gözlerini,” dedi.

Arkamdan uzanarak parmağını işaret ettiğim yerin en yakınındaki metro durağının üstüne koydu. Malostranská. “İşte buraya gidiyoruz,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Çantalarımızı alarak, “Gerçekten,” dedi.

“Ya berbat bir semt çıkarsa? Tehlikeli olabilir.”

“Başına bir kötülük gelmesine asla izin vermeyeceğimi söylemiştim.”

“Hayattaki bazı şeyler senin kontrolünün dışında olabilir ama.”

Omuzları gerildi ve bakışları karardı. “Bunu biliyorum. İnan bana... biliyorum.”

Yüzünü hayalet ve gölgelerle kaplı pek tekin olmayan bir ifade kaplamıştı. Bana söyleyebileceği her şeyden çok daha fazlasını anlatan türden bir görüntüydü bu. Beni koruyacağını söylediğinde gerçekten bunu yapacağını kastediyordu. Sözlerim karşısında canlanan anıların yarattığı trajik ifade araya girmiş olsa da yüzünden bunu yapacağı açıkça okunuyordu.

O yüze bakıp ona *güvenmemem* olanaksızdı.

Elini sıkıca kavrayarak, “Varım,” dedim.

Gülümsediğinde bir anda sanki az önceki hayaletler hiç oraya uğramamış gibi yüzü aydınlandı.

Metro kartlarımızı aldık ve birlikte hangi trene binmemiz gerektiğini çözdük. Metro platformu bir bilimkurgu romanından fırlamış gibiydi. Şu ana kadar Prag’la ilgili gördüğüm her şey sanki geçmişe gitmişim gibi bir his yaratmıştı içimde ama bu tam tersiydi. Duvarlarla tavanlar upuzun tek bir tünel oluşturan yüzlerce küçük kubbeli altın, gümüş ve yeşil karodan meydana geliyordu. Kavisli tavan boyunca uzanan ince ve parlak bir hat, tüm tünelin ürkütücü bir şekilde ışımasına neden oluyordu.

İstasyona hızla giriş yapan tren oldukça sessiz gelmişti ama yarattığı rüzgâr saçılarımı havalandırmaya yetti. Bizim vagon zaten dolu olmasına rağmen hem önümüzde hem de arkamızdaki bir sürü insan bizim gibi içeri girmeye çalışıyordu. Tren

yeniden hareket ettiğinde hâlâ oturacak, duracak veya en azından tutunacak bir yer arıyordum. Sendeleyerek yan komşuma hafifçe çarptım. Sonra Hunt'ın kolumdan yakaladığını ve beni kendisine doğru çektiğini hissettim.

“Tutun, prenses.”

Onu belinden yakalayarak dengemi sağlamak için bedeninden yararlandım.

Kulağıma eğilerek konuştu. “Üstümüzdeki çubuğa tutunmanı kastetmiştim ama bu da olur tabii.”

“Oraya ulaşabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Aslına bakarsanız denemek bile istememiştim. Ona tutunmayı tercih etmiştim.

Tren o kadar tıklım tıkıştı ki zaten her an en az üç kişiyle temas halindeydim. Hunt'ın tam karşısında yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, omuzlarına kadar inen uzun saçlı bir çocuk duruyordu ve ona dokunduğum her seferde bana bakıp gülümsüyordu.

Tren bir sonraki istasyona gelmek üzere olduğu için yavaşlarken Hunt beni dengede tutabilmek için kalçamdan kavradı. Bir kez daha hareket ettiğimizde de o güçlü ve sahiplenici elini orada tutmaya devam etti. Kotumun üstünden de olsa elinin tıpkı kızgın bir demir gibi yakan sıcaklığını hissediyordum.

Yakınlarımızda bir koltuk boşalır boşalmaz beni oraya doğru hafifçe itti. Adeta geriye çöker gibi koltuğa oturdum. Sırt çantamı vermesi için ona işaret ettim ama başını iki yana salladı.

“İyiymi böyle.”

Tıpkı bir koruma görevlisi gibi benimle uzun saçlı çocuğun arasında ve tam önümde durarak onu görmemi engelliyordu. Bu kadar seksi olmasaydı ona sinirlenebilirdim. Tepedeki metal çubuğu tutmak için iki kolunu birden kaldırdığında, kendimde

olduğum son on iki saat boyunca belinin o beni çıldırtan çıplak tenini bir kez daha gördüm.

Ağzım kurumuştı.

Uzanıp o şekilli kaslarına dokunsam çok mu tuhaf kaçardı? Ya yüzümle dokunsam?

Eğer o an uzun saçlı çocuğa ters ters bakıyor olmasaydı kasıtlı olarak önümde böyle durduğunu düşünecektim.

Seçtiğim istasyona yaklaşırken Hunt, trenin durmasından önce yeniden elimden tuttu. İstasyon merdivenlerinden yukarı, sokağa çıkana kadar onun ardından gittim. Hareket halindeki kalabalıklardan kurtulduğumuzda bile elimi sımsıkı tutmaya devam etti.

Önceki gece aramızda her ne yaşandıysa... onu değiştirmişti. Artık bana yeniden dokunabiliyordu ama önceki gece hatırladığımdan daha farklı türden dokunuşlardı bunlar. Artık bardaki bir yabancı gibi değil de beni tanıyormuş gibi dokunuyordu. Tereddütte olduğumu düşündüğü anlarda bana bakıyordu. Ve soru sormuyordu. En azından meraklı, didikleyici sorular sormuyordu.

Midemde bir boşluk oluşmaya başladığını ama yavaş yavaş etkisinin azaldığını hissediyordum.

“Önceki gece çılgınca bir şey yaşanmadı, değil mi?”

“Ergen yorumunun dışında mı?”

Bu tam da benim yapabileceğim türden bir yorum gibi geliyordu kulağa.

“Evet, onun dışında.”

“Bana bir ya da iki kez aşkını ilan etmiş olabilirsin. Çocuklarımız olmasını istediğini söylemiş olabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Ciddi ol, lütfen.”

“Sence ilan-ı aşk ciddi bir iş değil mi?”

“Bir ilan-ı aşk *yaşandığını* sanmıyorum.”

“Nihayet daha fazlasını hatırlamaya mı başladın yoksa?”

“Hayır, sadece kendimi tanıyorum. Sarhoş olduğumda yanımdakiyle fazla haşır neşir olabilirim ama duygusal değil fiziksel anlamda.”

Başını salladı ve bir daha bu konuda espri yapmadı. Sanırım doğru tahminde bulunmuştum.

Sırlarımı bilmiyordu. Ona sadece asılmıştım. Hem de fazlasıyla sanırım. Bu nedenle farklı davranıyor olmalıydı. Ve *bununla* baş edebilirdim.

Elimden tutup beni peşinden sürüklemeye devam etti. Birlikte merdiven boşluğundan dışarı çıkarak rastgele belirlediğimiz varış noktasına doğru gitmeye başladık. Dar, rüzgârlı, kaldırım taşlı sokakları olan pitoresk ve eski bir semtti burası. Mavi, masmavi gökyüzünün altındaki sokaklar ağaçlarla beneklenmiş gibiydi.

“Haklısın,” dedi Hunt. “Bu semt son derece tehlikeli. Kesinlikle ürkütücü. Eğer geri dönmek istersen bunu anlayışla karşılarım.”

Ona şakadan yumruk atmak istedim ama kahkahalarla yana eğilerek savurduğum elimden kaçabildi.

“Hadi, prenses. Burada başımızı nasıl bir belaya sokabileceğimize bir bakalım.”

Onunla her türlü belaya girebilirdim. Her türlü. Hatta tercihen birkaç kez.

Bir süre başıboş halde gezindik. İlginç bir şey gördüğümüzde dönerek, istediğimiz yere istediğimiz kadar zaman ayırarak, manzaraların tadını çıkararak dolaştık.

(Hunt’ı da kesinlikle manzaranın bir parçası olarak değerlendiriyordum.)

“Pekâlâ, şimdi nereye?”

“İı, sanırım düz?”

“Yani Prag’dan sonra demek istemiştin. Bundan sonraki durağın neresi olacak?”

İç çekerek alnımda belirmediğini hissettiğim ter damlacığını elimle sildim. “Hiçbir yer.”

“Burada mı kalacaksın?”

“Hayır. Eve döneceğim demek istedim. Yani öyle sanıyorum.”

Saçlarımı aşırı sıcaktan bunalmış ensemden kaldırarak omzumun üstüne aldım.

“*Sanıyorsun?* Ev hasreti mi çekmeye başladın?”

Eğer ev benim geçmişim anlamına geliyorsa, elbette. Diğer türlü, hiç şansı yok.

“Karışık bir durum aslında,” dedim. “Evin benim için ne anlama geldiğini artık bilmiyorum doğrusu.”

“Bence ev, en mutlu olduğun yerdir.”

Üniversitedeki arkadaşlarımla rahatlığını ve neşesini istiyordum. On sekizimdeyken gerçek anlamda ilk kez aile hissini onlarla tatmıştım. Şimdiyse o aile parçalara ayrılarak ABD’nin dört bir yanına savrulmuştu. Gerçek ailelerine dönmelerinden veya aptal İngiliz sevgilileriyle yeni aileler kurmalarından önce onları sadece dört yıl yanımda tutabilmem hiç de adil değildi.

“Ya ev dediğin bir daha geri dönebileceğin bir yer değilse?”

Yürüdüğümüz yoldan saparak bir parka açılan dar bir sokağa girdik. Önümüzde sıra sıra uzanan ağaçlar ve geniş yeşil alanlar beni rahatlatmıştı.

Şöyle dedi: “O zaman seni mutlu edecek yeni bir ev, yeni bir yer bulursun. Hayatın boyunca yalnız bir tane evin olacak diye bir kural yok, Kelsey. İnsanlar sürekli yeni yerlerde, yeni hayallerde, yeni insanlarda kendilerini evlerinde hissediyorlar. Ev dediğin kavram için çabalamamalıydın, yerçekimi gibi doğal bir şekilde var olmalı.”

Yerçekimine güvenmiyordum. Beni sürekli yanlış yöne çekiyor gibi geliyordu.

“O kadar basit değil,” dedim. Sonra biraz uzaklaşarak daha hızlı yürümeye başladım. Bunun konuyu değiştirme-

sini istediğime dair bir işaret olduğunu anlatabildiğimi umuyordum.

“Elbette o kadar basit değil. En güzel şeyler genelde en basit olmayanlardır.” Bana yetişerek yanımda konuşmaya devam etti. “Orada olmayı istemiyorsan neden eve dönüyorsun?”

“Çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

Dirseğimden tutarak beni durdurdu. “Seyahat etmeye devam edebilirsin.”

“Bunu yaptım. İşe yaramıyor.”

“İşe yaramıyor da ne demek?”

Ona moralim çok bozuk olduğu için işe yaramadığını söyleme havasında değildim. Bu adam sadece birkaç günde yıllardır kimsenin görmediği kadar kırılğan ve savunmasız hallerimi görmüştü.

“Demek istediğim şu ki... sandığım kadar eğlenmiyorum.”

“Belki de şimdiye kadar bunu yanlış şekilde yapıyordun.”

“Ne demek oluyor bu şimdi?”

Dirseğimi bırakan eliyle çenesini ovuşturdu. Yeniden konuşmaya başladığında kelimeleri özenle seçmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır konuşuyordu.

“Bir macera istediğini söyledin. Şimdiye kadar yaptığın en macera dolu şey ne oldu?”

Pek çok macera dolu şey yapmıştım. Tam da planladığım gibi sadece anı yaşamıştım.

Ama geriye dönüp düşündüğümde ve ona kanıt olarak sunacak bir an bulmaya çalıştığımda, sanki her gün birbirine karışmış, iç içe geçmiş gibiydi. Yani farklı insanlarla tanışmış ve farklı yerlere gitmiştim ama nihai sonuç hep aynı kalmıştı. Günü bir barda ya da gece kulübünde aynı şekilde sonlandırmıştık. İçki, dans ve seks.

Konuşmak üzere ağzımı açsam da bu düşündüklerimin hiçbirini sesli bir şekilde söyleyemedim.

O ise devam etti. “Bana şunu söyle. Farklı insanlarla dolu farklı bir yerde olduğun gerçeğini bir kenara bırakırsak evindeki hayatında yaptığından son derece farklı herhangi bir şey yaptın mı?”

Yutkundum. Ve gururumu bir kenara bırakarak sözlerinin doğruluğunu kabul etmek zorunda kaldım. “Pek sayılmaz. Yani bugünü saymazsan.”

Gülümsedi.

“Hayatın en güzel bölümleri planlayamadığın şeylerden oluşur. Ve eğer mutluluğu sadece tek bir yerde arıyorsan bulman çok daha güç olacaktır. Kimi zaman elindeki haritayı fırlatıp atman gerekir. Nereye gittiğini bilmediğini kabul etmen ve öğrenmek için kendi üzerinde baskı yaratmaktan vazgeçmen gerekir. Ayrıca... harita, başka birinin yaşamış olduğu bir hayat demektir. Kendi hayatını yaşamak çok daha eğlenceli olacaktır.”

Mantıklı düşündüğümde söylediklerinde haklı olduğunu görebiliyordum. Kendimi mutlu olmaya zorladığım sürece asla mutlu olamayacaktım.

“Çok fazla düşünme,” dedi. “Sadece yapmak istediğin bir şeye karar ver. Aklına ilk gelen şeye. Ve sonra onu yap.”

Onu öpmek istiyordum.

O an daha çok istediğim bir şey olmadığı kesindi.

Gözlerim dudaklarına yöneldi. Eğer o an yerçekimi beni bir yöne çekiyorsa dudaklarına doğru çekiyor olmalıydı. Parmak uçlarımda yükseldim ve bir elimi omzuna koyarak dengemi sağladım. Ona biraz daha yaklaşmadan boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi.

Açıkça görüldüğü üzere *beni öpmek dışında* istediğin şeyi yap demek istemiş olmalıydı.

Sanet olsun. Neden sürekli kendime bunu yapıp duruyordum? İkinci kez onun tarafından reddedilmiştim böylece. Birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısını hatırlamadığımı düşünecek olursak belki daha da fazladır.

Kendimi kucağına atmadan da onunla zaman geçirebilirdim. Bunu *yapabilirdim*. Ancak özellikle istediğim bir şey de değildi doğrusu.

İç çekerek başımı çevirdim. Yaklaşık yüz metre ileride bir çocuk parkı vardı. Bana ne istediğimi sormuştu. Ve onu öpmenin dışında istediğim *buydu*.

Salıncaklara, kaydıraklara ve sadeliğe giden yolu istiyordum. Bir kelebek görmenin beni neşelendirebildiği ve su birikintilerinde zıplayarak günümü gün ettiğim o günlere dönmek istiyordum. Mutluluğun aradığım bir şey olmadığı... kendiliğinden kolaylıkla var olduğu zamanlara dönmek istiyordum.

Bu nedenle salıncakları, tahterevalliyi ve atlıkarıncayı gözüme kestirdiğim o çocuk parkına doğru yürümeye başladım. Gumby ile dinozor karışımı o tuhaf seramik yaratıklarından da vardı. Atlıkarıncaya binmek için kestirme bir sıçrayış

yaptım. Dümdüz zeminine yatarak Hunt'ın da yanıma gelmesini bekledim. Çantalarımızı birkaç adım öteye bırakan Hunt, "İstedğin bu mu?" dedi.

Omuz silkтім. İkinci istediğimdi ama işe yarardı.

"Peki, o zaman, tutun bakalım."

En yakınımındaki metal çubuğu kavradım, o da beni döndürmeye başladı. Daha hızlı çektikçe daha hızlı dönüyordum. Aptalca ve çocukça olabilirdi ama düşünmemi gerektirmediği kesindi.

"Daha hızlı!" diye bağırdım.

Hunt hızlıca bir tur daha çevirdikten sonra atlıkarıncaya atlayıp yanıma gelmeye çalıştı. O kadar hızlı dönüyorduk ki yerimi kaçırdı ve yanıma gelmek için çabalamaya başladı. Onun gibi vakur ve erkeksi bir tipi atlıkarıncanın üzerinde doğru düzgün durabilmek için mücadele verirken görmek çok tuhaftı. Kahkahalara boğuldum. Yanıma sırtüstü uzanmayı başardığı anda o da gülmeye başladı. Histerik kahkahalarımın arasında nefes almaya çalışarak yanında yatıyordum. Ama atlamaya çalışmasını düşündüğüm her seferinde yeniden kıkırdamaya başlıyordum.

Üniversiteden mezun olduğunda komik bir şey oluyor. Artık bir yetişkin olduğuna dair o kadar çok şey duyuyorsun ki sanki bir gecede başka bir insana dönüşmüşsün ve yetişkin olmak kendin olmak değilmiş gibi hissediyorsun. Ve o "yetişkin" tanımına uygun yaşamaya o kadar odaklanıyorsun ki büyümenin ve olgunlaşmanın yalnızca irade gücüyle değil yaşayarak gerçekleştiğini unutuyorsun.

Başımızın üstünde dönüp duran ağaçlara sabah gökyüzünün oluşturduğu pembe ve mor palet eşlik ederken kendimi daha genç, belki de tam kendi yaşında hissediyordum. Neden-siz yere kahkahalar atarak ve her şeyi içimize çekerek atlıkarınca durana kadar yerde yan yana yattık.

Kolunun benimkinin üzerinde yarattığı baskıyı hissediyordum. Yana doğrulduğumda bu adamı öpmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi hissedebiliyordum. Onunla daha önce öpüşmüştüm. Hatırlayamıyordum. İmgesi gözümde canlanmıyordu. Ama hissedebiliyordum. *Bedenim* hatırlıyordu.

Belki de dönüp durmak zihnimi fazla açmıştı çünkü doğru-
dan şöyle dedim: “Beni öptün.”

“Ne?”

“Önceki gece. Beni öptün, değil mi?”

Kendini yukarı doğru iterek oturma pozisyonuna geçti ve dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. Bir eliyle ensesini kavrayarak, “Uyuşturulduğunu fark etmeden önceydi. Ondan sonra öpmedim... yapamazdım,” dedi.

Biliyordum.

Çubuklardan birini tutarak atlıkarıncadan aşağı indi. Gözlerini benden kaçırarak çocuk parkına bakıp, “Sırada ne var?” dedi.

Üstüne gidip onu zorlamak istesem de konuyu değiştirmesine izin verdim. Bunun yerine beni salıncakta sallamasına da izin verdim. Sırtıma her dokunuşunda elektrik çarpmış gibi hissediyordum.

Tahterevallide biraz oyalandık. Beraber geçirdiğimiz zamanın fiziksel bir temsili gibiydi tahterevalli. Hunt’a fotoğraf makinemi verdim ve ben dev seramik dinazorlardan birinin tepesinde otururken fotoğraflarımı çekti. Dikkatli bir şekilde dinazorun kafasına tutunarak sırtında ayağa kalkmayı başardım.

İlk kez oyun parkının Hunt’sız bölümündeki manzaraya baktığımda neredeyse dinazor Gumby’nin tepesinden yuvarlanıyordum.

Karşımda panoramik Prag manzarası uzanıyordu ve *inanılmazdı*. Şehir, arasından kıvrılarak akan nehir ve katedral kule-

lerinin uçlarının oluşturduğu beneklerle süslenmiş bir turuncu çatılar deniziydi. Nehrin üzerinde bulunan birçok güzel ve güçlü köprü iki yakayı birleştiriyordu. Buradan, bu ıssız oyun parkının bulunduğu öylesine bir tepeden, kendi özel şehir manzaramızı izleyebiliyorduk. Çok güzeldi. Eğer şehir rehberlerine baksaydık ve internet üzerinden araştırsaydık burayı asla bulamazdık gibi bir hisse kapılmıştım. Burayı diğer turistlerle paylaşmak zorunda değildik. Bize aitti.

Dinozorumdan inerek daha da yaklaştım. Korkuluklar yürüyüş yolunun sınırlarını belirliyordu. Her yerde küçük sarı çiçekler açmış bitkiler vardı ve yol boyunca da öbekler halinde kar tanesi gibi çiçekleri olan başka bitkiler gözümüze çarpıyordu.

Büyülenmiş gibi etrafıma bakıyordum.

“Sanırım buldun,” dedi Hunt.

Gülümseyerek ona dönüp arkamdaki korkuluğa yaslandım. Adımları yavaşladı ve birkaç saniyeliğine duraksadı. Gözleri benden arkamdaki manzaraya kaydı, sonra yeniden bana döndü. Çenesi hafifçe gevşedi ve birkaç kez gözletini kırttı. Yüzümdeki gülümseme genişlemişti.

“Neyi buldum?”

Yanıt verene kadar birkaç saniye geçmişti ama yanıtını duyduğumda tüm bedenimin ürperdiğini hissettim.

“Evden bir parça.”

Haklıydı. Kendimi *daha hafif* hissediyordum. Tam olarak üniversite yıllarının o çabası mutluluğuna benzemiyordu ama uzun bir süredir ona yakın hissettiğim tek duygu olduğu kesindi. Düşünmeden duramadığım tek bir şey vardı.

“Neden beni öpmüyorsun? Önceki gece yapmışsın. Neden şimdi yapmıyorsun?”

“Önceki gece, olanları etraflıca düşünmüyordum.”

“Ve şimdi düşünüyorsun?”

Başını sözlerimi onaylar gibi salladı.

“Peki, ne düşünüyorsun?”

“Seni yanımda tutmayı.”

“*Tutmak* mı?”

“Yani seni görmeye devam etmeyi demek istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Birlikte eğlenebileceğimizi düşünüyorum. Birlikte *maceralar* yaşayabiliriz.”

“Öpüşmek, oldukça harika bir macera gibi geliyor bana.”

“Arkadaş kalmak daha akıllıca olur bence.”

“Önceki geceden kalan boşlukları dolduracağına söz vermiştin. *Bu* bir boşluk.”

“Kelsey...”

“O kadar da büyütülecek bir şey değil ki. Sadece bir öpücük.”

Kararmış gözlerle bana öyle bir baktı ki nefes almakta güçlük çektiğimi hissettim. Cığerlerimin havası boşalmış ve kalbime dolanmışlardı sanki. Arkamda bir korkuluk olması çok iyiydi, yoksa geriye doğru yuvarlanabilirdim.

Bana sessizce yaklaşırken arkamdaki çubuğun soğuk metalini sıkıca kavradım.

“O zaman anlaşma yapalım.” Gülümseyerek başını bana doğru indirdi. “Bana bir hafta ver. Benimle bir hafta boyunca seyahat et. Eğer aradığın macerayı bulamazsam ayrı ayrı yollarımıza devam ederiz.”

Yerçekiminin beni Hunt’a doğru çektiğini daha önce de düşünmüştüm ama bundan daha fazlası vardı. O, yerçekiminin *kendisiydi*. O an evrenimi bir arada tutan itme ve çekme gücünün ta kendisiydi.

“Bir öpücük için bir hafta mı? Bu çok yüksek bir bedel.”

“Anlaşma bu.”

O kadar yakındı ki tenimin kıpır kıpır olduğunu hissettim. Kalbimin atışı kulağıma kadar sanki hızlanan ve büyük

bir çabayla havada kalmaya çalışan kuşların kanat çırpışı gibi geliyordu.

“Tamam. Varım.”

Gülümsemesi sadece aydınlık değildi. *Işık saçıyordu*. Ve o ışığın sıcaklığı tenime yayılmıştı. Bana adeta gökyüzünde iki güneş varmış gibi hissettiriyordu.

Minicik resmi bir öpücük bile vermeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Çantalarımızı atlıkarıncanın yanında bıraktığı yerden aldı ve bana baktı.

“Tamam demiştim,” diye seslendim, acaba beni yanlış anlamış olabilir mi diye merak ederek.

“Seni öpeceğim, prenses. Ama şimdi değil, bana öpmemi söylediğin zaman değil. Bunu listede üstünü çizeceğin bir madde olarak gördüğün zaman değil. Gerçekten önemli olacağı zaman öpeceğim.”

Hunt, hostelin adını –Madhouse*– gördükten sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. Orada kalmaya ikna olmamış olabilirdi ama ben içeri girince duvarda yazan Jack Kerouac alıntısını görür görmez buranın mükemmel bir yer olduğuna karar verdim.

Yüksek sesle okudum. “Benim için yalnız çılgın insanlar önemlidir, yaşamak için çıldıranlar, konuşmak için çıldıranlar, kurtarılmak için çıldıranlar, aynı anda her şeyi birden arzulayanlar, hiç esnemeyen ya da beylik laflar etmeyen, yıldızların arasında patlayan o muhteşem sarı maytaplar gibi yanan, yanan, yanan insanlar.”

Performansımın etkisinde biraz fazla kalmış olabilirdim. Ne de olsa ben bir oyuncuydum. Ama kimi zaman başkaları doğru kelimelerle ifade etmenin yolunu o kadar iyi bulur ki sanki o satırların kendi yüreğinizden çıktığını hissedersiniz.

* Çılgın Ev. (ç.n.)

Hunt gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bana doğru uzandı ama dokunmadı. Eli sanki teninin dokunuşuyla gölgelenecek bir sanat eseriymişim gibi dokunmadan etrafımda dolaştı. Bana bakmaya devam ederek elini indirdi ve şöyle dedi: “İki yatak, lütfen.”

İçinde başka altı yatak daha olan karma bir odaya yerleştik. Yatağının benimkinin yanımda olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Eğer gecenin bir yarısı ikimiz de ellerimizi uzatarsak parmaklarımız birbirine dokunabilirdi. Hostelde kalan diğerleri zaten dışarıda olmalarına rağmen eşyalarımızı dolaplara kilitledik. “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu bana.

Jenny’yi aramayı isteyebilirdim. Ama yalnız olduğumuzu görünce daha uygun bir seçenek aklıma geldi. Onun yatağına oturarak iyice yanına yaklaştım. O kadar yakındım ki yüzümü ona döndüğümde dizim dizine değiyordu.

“Sen karar vereceksin,” dedim. “Bir hafta boyunca seninim.” Arkaya kaykılarak ellerimin üzerinde dururken gözleriyle bedenimi baştan aşağı süzdü. “Pekâlâ, *Jackson*, benimle ne yapacaksın bakalım?”

Parmağını çenesine dokundurduktan sonra bakışlarıyla beni adeta taradı.

“Birkaç fikrim var.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Üzerime eğildiğinde dirseklerim titremişti. Omurgamın bitiminde bir yerlere hafif bir karıncalanma hissinin yayıldığını hissettim. Bu his bana gazlı bir içecek kutusunu biraz çalkaladığınız zaman olanları anımsatmıştı. Kutuyu açar açmaz ne olacağını bilirsiniz. Bir şekilde içeride biriken enerjiyi hisseder-siniz ama açma fikri son derece kışkırtıcıdır.

“Benim de oldukça iyi bir fikrim var,” dedim.

Hımlarken çenesindeki kirli sakalların hafifçe köprücük kemiğimi sıyırdığını hissetmişim. Başım arkaya düştü ve nefesi başıboş bir şekilde boynumda dolaşmaya devam etti. Dudaklarının nabzıma dokunuşu neredeyse bir öpücüğü andırıyordu. Tüm kaslarımın gerildiğini hissettim. Ağzı kulağımın üstünde dolaşırken kollarım o kadar çok titremeye başlamıştı ki her an pes ederek düşebileceklerini düşünüyordum.

Bir kez daha humladığında birbirimize dokunmuyor olsak bile titreşimlerini tenimde hissediyordum.

Yine neredeyse öper gibi bir hareketle ağzını kulak kepçemin üzerinde dolaştırmıştı. Ve şöyle dedi: “Henüz değil, tatlım.”

Kollarım sonunda pes etti ve inleyerek kendimi arkaya doğru bıraktım.

Çıldırıcı ve haylaz bir gülümsemesi vardı.

Yatağın iskeletini tutarak kendini yukarı çekti ve yataktan kalkıp beni orada tek başıma bıraktı.

Nasıl da dalga geçiyordu benimle.

“Yükseklik korkun var mıdır?”

“**S**en çıldırmışsın,” dedim.

“Macera istemiştin, Kelsey.”

“Daha fazla doğaçlama metro turu ve oyun parkı kastettiğini düşünmüştüm, köprüden atlayacağımızı değil!” Köprünün kenarında kaybolan kızın çığlığını duyduğumda parmaklarımı Hunt’ın koluna batırdım.

“Yapamam.”

Daha önce Zvikov Köprüsü’nden daha yüksek köprülerin üstünde bulunmuştum ama hiçbirinin üzerinden atlamam gerekmemişti. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve Hunt da karşımda deli gibi sırtıyordu.

Sıvışmak için arkamı döndüğümde Hunt beni kendine doğru çekti ve elini omurgamın bitimine yerleştirdi. Sanki onu en yoğun hissettiğim noktanın orası olduğunu biliyormuş gibi bir hali vardı. Yanımdayken omurgam elektrikli bir tele dönüşüyor, vücudumdaki her bir sinir ucuna şok dalgaları gönderiyordu.

Dokunuşu da bu etkiyi artırıyordu.

“Buna bayılacaksın.”

“Eceline mi susadın?” diye sordum.

“İnan bana çok güzel olacak. Merak etme, ölmeyeceğiz. Daha iyi hissedeceksen birlikte de atlayabiliriz.”

“Ah, atlamanın seni öldürebileceğinden bahsetmiyordum zaten. *Ben* seni öldüreceğim demek istemiştım.”

“Atladıktan sonra öldürebilirsin.”

“Ya seni öldüremeyecek kadar ölmüş olursam?” Sözlerimin kulağa ne kadar histerik gelebileceğini düşününce biraz utan-
dım.

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni hafifçe ileri yön-
lendirirken elimi sıktı.

“*Güven bana.*”

Güvendim. Ama bu sadece daha çok korkmamı sağladı. Güven, ona bedenimden çok daha kırılgan yerlere erişim sağ-
layan bir anahtardı.

Eğitmen ikimizi de aynı elastik halata kancayla bağlarken ağlamamak veya kusmamak veya ikisini birden yapmamak için büyük bir çaba göstermem gerekti. Donanımlarımızı kuşan-
mış, yapmamız gerekenleri öğrenmiştık. Ağır bir sinir krizi geçirmemin önündeki tek engel, Hunt’la beni birlikte, göğüs göğse kancalamış olmalarıydı. Onun bu kadar yakın olması ve ılık nefesini alnımda hissetmek, yaklaşan ölümümü düşün-
memi engelliyordu.

Bizi düz çıkıntıya biraz daha yaklaştırdıklarında aşağımız-
daki nehrin ne kadar uzakta olduğunu gördüm ve istemsiz bir cıyıklama sesi çıktı ağızımdan.

Jackson bir elini enseme doğru kaydırarak başımı kendisine doğru kaldırdı. Alnıma tatlı bir öpücük kondurduğunda kalp atışlarımı sakinleştirmek yerine daha da hızlandırmıştı. Kalbim koşarak kaçıp enseme saklanmıştı, Hunt’ın elinin durmakta olduğu yerde atmaya devam ediyordu.

Tek düşünebildiğim şey şuydu: *Bunu öpücüğüm olarak say-
masa iyi eder.*

“Benim için dene. Ben de sonrasında senin için bir şeyler deneyeceğim. Ne istersen,” dedi.

Yavaş ve derin bir nefes alarak başımı onaylarcasına salladım.

Tamamen birbirimize bağlandıktan sonra eğitmen ellerimizi ve bedenlerimizi uygun biçime sokmak üzere gerekli düzeltmeleri yaptı. Başım omuz kıvrımına gömülmüştü, onunki de benimkine. Teni etrafımızı saran orman gibi kokuyordu, biraz daha tatlımsıydı. Her ikimiz de bir kolumuzu diğerine dola mıştık. Parmaklarımız iç içe geçmişti ve ellerimiz atlayacağımız yönü gösterecek şekilde duruyordu.

“Dans ediyormuşuz gibi,” dedi Hunt. Mırıldandığı kelimeler köprücük kemiğimin üzerini kaplayan derimin üstünde davul çalıyor gibiydi.

“O zaman beni neden sadece dans etmeye davet etmedin? En azından tango beni öldürmezdi.”

Artığı kahkahanın etkisiyle göğsünün yanağımın altında zıpladığını hissettim. Sonra geriye doğru saymaya başladılar.

“Jackson...” Ağzımdan adından başka bir şey çıkamamıştı.

Hunt, aklımdan geçenleri okumuş gibi hostelimizde gördüğümüz o Kerouac alıntısından bir bölüm söyledi. “Yaşamak için çıldıranlar, Kelsey. Yaşamak *bu*.”

Omzuma bir öpücük daha kondurdu. Atladığımızda dudaklarının omzumdaki yakıcı etkisini hâlâ hissediyordum.

Bir an için dünya durmuştu. Gözlerim aşağıdaki mimariyi inceliyordu. Hunt’ın kolu beni sımsıkı sarmıştı. Sonra bu huzurlu an sona erdi. Rüzgârın yüzümü tokatladığını, yerin hızla bana doğru yükseldiğini ve kalbimin çıkarak yukarıda, benden ayrı bir yerlerde kaldığını hissettim.

Avazım çıktığı kadar çığlık atıyordum. Camları tuzla buz edebilecek, kulak zarı patlatabilecek desibeldeki çığlığım kanyonda yankılanıyordu. Sesimin yankısının dört bir yandan

dönüp bana çarptığını duyuyordum. Halat sımsıkı çekilirken içimin dışına çıktığını hissederek dayanıyordum. Sonra diğer yöne çekilmeye başladık. Şiddetli çekişe rağmen düşmeye devam ediyorduk. Karanlık ve acımasız nehrin hızla bana doğru yaklaştığını görüyordum. Jackson'ın elini bırakarak diğer kolumu da bedenine sardım. Ona olabildiğince sıkı sarıldım ama hâlâ istediğim kadar sıkı değildi. Çığlık atmak için ağzımı açtığımda birden durduk ve yeniden yukarı çıkmaya başladık.

Yükselme bölümünün o kadar berbat olmayabileceğini düşünmüştüm ama bu kez de bedenlerimiz çılgınca dönüyor, savruluyordu. O sırada birkaç hayati organımı da kalbimin yok olduğu o kara deliğe göndermiş olabilirdim.

Yeniden düşmeye başladık ve Hunt heyecanla bağırdı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım. Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Bu kez korktuğum için değil içimden yükseldiğini hissettiğim güçlü ve vahşi duyguların dışarı çıkmasına engel olmak için Hunt'a sıkıca sarıldım.

Yeniden yukarı çıkmaya başladığımızda çığlıklarım Ursula ya da Maleficent'in gurur duyabileceği türden kesik kahkahalara dönüşmüştü.

Hunt haklıydı. Bu *gerçekten eğlenceliydi*.

Sırf yapabildiğim ve sesin kanyonda sekerek bize geri dönüşü dünya üzerinde sadece Hunt'la ben kalmışız gibi hissettirdiği için biraz daha çığlık attım. Gerçek dışı bir histi, iki parça ruh, bir parça bedenden oluşuyordum sanki.

Birkaç kez daha zıpladıktan sonra Hunt'ı saran kollarımı serbest bırakarak altımızdaki dünyaya doğru uzatabilecek cesareti buldum. Dönerek etrafımıza ve yukarıya, atladığımız yere baktım.

"Öldün mü?" diye sordu Hunt.

“Hayır.” Hiç de ölmedim. Gerçeği söylemem gerekirse kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona baktım, o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Kalbimin yerine yerleştiğini de o sırada fark ettim çünkü neredeyse acı verecek şekilde gümbürdediğini duyabiliyordum.

Sonra doğru zaman olup olmadığını sormam veya onun bana söylemesi gerekmedi. Dudaklarımızın yerine sanki mık-natılar yerleştirilmiş gibi birbirimizi bulduk. İçimde kıvılcımlar saçmakta olan tüm o enerji açığa çıkmaya başladı. Enerjinin kaburgalarımın etrafında gezdiğini, parmak uçlarımdan çıktığını ve ona aktığını hissedebiliyordum.

Elleri saçlarımanın arasındaydı. Beni hâlâ düşüyormuşuz gibi, sanki birlikte son anlarımızı geçiriyormuşuz gibi tutkuyla öptü. Dudaklarını sertçe benimkilere bastırıyordu. Dilini içimde hissettiğimde kanımın kulaklarımda pompalandığını duyuyor gibiydim.

Kollarımı boynuna dolayarak kendimi olabildiğince ona yaklaştırdım. Buna rağmen daha da yakınında olmak istiyordum. Bacaklarımı beline dolamak ve giysilerinin altındaki tenini hissetmek istiyordum. Tenimde yaşanan coşkunluğun tam tersi nitelikte, yumuşak ve tatlı bir hava bedenlerimizi okşuyordu.

Bizi bileğimizden yukarı çeken bir şeyler olduğunu fark ettik ve yükselmeye başladık. Bu anın sona ermesine hiç de hazır olmadan hafifçe inledim.

Son saniyelerimizin zevkini çıkararak birbirimizin dudaklarının tadına doymaya çalışırken beni daha hızlı öpmeye başladı. Ayağımızı yere basıp da ayrılmamız gerekene kadar, yenden gerçek dünyaya dönene kadar birbirimizden ayrılmadık.

Belki düşüşün etkisinden ya da kanın beynime hücum etmesinden ya da evrenimdeki yankılanmaların sonunda yer-

lerine oturmasından kancamı çözerlerken düşmemek için eğitmenin kolunu yakalamak zorunda kaldım.

Üstümüzdeki teçhizattan ve bantlardan kurtulana kadar konuşmadık. Ama dokunursam incinecekmiş gibi, acı çeken ve sahiplenici bir bakışı vardı.

O gün oradan hemen ayrıldık. Şehre giden bir otobüse bindik. Attığım her adımda ayağımın sert kaldırım taşlarına bastığını hissediyordum ama o gece Hunt'ın hemen karşısındaki yatağıma tırmanıp yattığımda hâlâ düşüyor gibiydim. Başımı yastığa koyduğumda rüzgârın bedenimi yalayıp geçtiğini hissedebiliyor, uğultusunu kulaklarımda duyuyordum.

Hunt bunun iç kulağımla ilgili bir şeyler olduğunu söyleyerek bir ya da iki gün içinde her şeyin normale döneceğini ekledi ama o kadar emin değildim. Gecenin sessizliğinde bunun daha büyük bir şeylerin başlangıcı olup olmadığını merak ederek uzanıyordum. Uzun, canlandırıcı, ürkütücü bir düşüş. Donanımın, halatların ve bir planın sağlayacağı güvenliğin olmadığı bir düşüş. Dibe vurmayacağımın hiçbir garantisi olmayan bir düşüş.

Ertesi gün öfkeli uyandım.

Sebebi PMS falan değildi ve kimse beni sinirlendirecek bir şey yapmamıştı (henüz). Sadece *huysuzdum*. Hostelin ücretsiz kullanabileceğimiz bilgisayarlarından birinden e-postamı kontrol ettiğimde ruh halim daha da bozuldu.

Bliss Philadelphia'ya varmıştı ve posta kutumda yeni evini, semtini, *mükemmel* sevgilisini yağlayıp ballayan bir roman beni bekliyordu.

Mesajını yanıt vermeden kapattığımda kendimi tam bir kaltak gibi hissetmiş olsam da o an yazacağım herhangi bir şeyin de zaten aynı şekilde hissettireceğini düşünerek biraz olsun rahatladım.

Sonra bir mazoşist olduğum için babamdan gelen e-postaları da okumaya karar verdim. Daha doğrusu sekreterinden. Mail kutumdaki düzinelerce mesaja kısaca bir göz gezdirdim. Çoğu nerelerde olduğum ve para harcama alışkanlıklarım ile ilgili mesajlardı.

Benimki gibi bir babanız varsa Büyük Birader konusunda endişe etmenize gerek yoktu. Sekreterini banka hesabımı incelemeye alarak tüm hareketlerimi kontrol etmek üzere görevlendirdiğini hayal edebiliyordum.

Kafayı yemiş olmalıydı.

İşin para kısmı sorun değildi. Ona alışkındım. Banka hesapları sahip olduğum tek kardeşlerimdi ve ben öncelik sıralamasında hep onlardan sonra gelirdim.

Her şeyi kontrol edebileceğini düşünüyor olması çok boktandı. Muhteşem bir kukla oynatıcısı olduğunu ve kendi yazıp yönettiği bir oyunu sergilediğini düşünüyor olmalıydı.

Onun her şeyi kontrol *edemediği* ama yine de ediyormuş gibi davrandığı gerçeğinin bana son derece tanıdık gelmesi de boktandı.

Bana uyuşturucu verdiklerini söylesem ne yapardı diye merak ettim. Ahlaki çöküntüde olmamın ve tüm zamanımı insanların uyuşturucu kullandıkları yerlerde geçirmemin benim suçum olduğunu söyleyerek beni suçlardı. Bu kadarını biliyordum. Asıl merak ettiğim ondan sonra ne yapacağıydı. Umursar mıydı? Eve dönmemi mi isterdi? Ya da bunu da halının altına süpürür, silgiyle iyice siler, yok sayar, bana da yine olayları aşırı dramatize ettiğimi mi söylerdi?

Bilgisayarın başında otururken bir e-posta daha geldi. Büyük olasılıkla benimle aynı yaşlarda olan ve hiç tanışmadığım sekreteri Cindy şöyle yazmıştı:

Baban artık eve dönme planları yapma zamanının geldiğini düşünüyor. Annen önümüzdeki hafta değil ondan sonraki hafta

bir dernek partisi düzenleyecekmiş ve baban son derece aile odaklı bir müşteriyle iş bağlamaya çalışıyor. Doğru düzgül bir izlenim yaratmak için senin de burada olmanı istiyor. Her zamanki kıyafet yönetmeliğine uymanı söyledi. Ekte eve dönüş için seçebileceğin bazı uçuşların listesini bulabilirsin. Lütfen bir göz at ve hangisinin sana uygun olduğunu bana bildir.

İnanılmazdı.

Beni umursayıp umursamadığına dair merak ettiğim o sorunun yanıtını almıştım. Annemin onu ayakta tutan desteklerden biri olduğunu biliyordum. Zaten o yüzden kendisini komik durumlara düşürene kadar içmesine izin veriyordu. İsteddiği her şeyi almasına göz yumuyordu. Biri ya da diğeri ya da her ikisi birden birbirlerini aldattıklarında görmezden geliyorlardı.

Çünkü benim ailemde önemli olan tek şey başkalarının ne görüyüdü.

On iki yaşındayken babamın iş ortağının bana nasıl dokunduğunu da *görmediler*. Kendisine dokunmamı sağladığında elimde hiçbir iz kalmamıştı ne de olsa. Öyle bir şeyin izi tende değil, çok daha derinlerde kalıyor.

O yüzden elbette önemli bir konu *sayılmazdı*.

Jackson adımı seslenerek bilgisayar odasına girdiğinde yanıt vermeden açık olan pencereyi kapattım. Zaten yazmayı planladığım “siktirin gidin” de pek yanıt sayılmazdı.

“N’aber?” diye sordum.

“Eşyaları topla. Yola çıkıyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Ülke dışına.”

Taburemde biraz kayarak ona yaklaşmaya çalıştığım da aramızda bir mesafe kalmasına dikkat etti. Hüsrانımı ses tonuma yansıtarak konuştum.

“Daha dün Prag’a geldik.”

“Ve bugün de Prag’dan ayrılıyorruz. Bana sadece bir hafta verdin ama yapmak istediğim çok şey var.” Benim de yapmak istediğim çok şey vardı ama öpüştüğümüzden beri iki saniye-den uzun süre bana bakmamıştı.

Eşyalarımı sırt çantama tıkarak Madhouse hostelini ardımda bırakırken homurdanmamı fark etmesin diye uğraşmadım bile. Keşke şu bombok ruh halimi de ardımda bırakabilseydim.

Tren istasyonuna geldiğimizde, “Artık nereye gittiğimizi söyleyecek misin bana?” diye sordum.

Hunt sadece gülümsedi. O gülümsemeye hem bayılıyor hem de ondan nefret ediyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Vay, sürprizlerden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Yani tüm bunlardan bahsediyorum. Niye bu kadar önemsiyorsun?”

Normal şartlarda asıldığım bir adama böyle bir soruyu asla sormazdım. Özellikle de aslında hiç de umursamadığı yanıtını verebilecekken. Beni reddetmek konusunda pek bir sıkıntı yaşamadığını da görmüştüm üstelik.

Ama onunla birlikte günler geçirmiş olmama rağmen hakkında bildiğim şeyler yalnızca gözlemlerimden ibaretti. Bana gerçek adını söylemesini sağlamak bile diş çekmek gibi olmuştu.

“Çünkü benimle gelmeni istiyorum. Başka bir nedene ihtiyacım var mı?”

“Başka bir nedenin var mı?”

Omuz silkti. “Kimse tek başına seyahat etmekten hoşlanmaz.”

İşte buna Hunt vuruşu diyorduk. Seni iyice kendine çekip sonra ezerek üstünden geçmek tam ona göre idi. Hayatının

en yoğun öpüşmesini yaşattıktan sonra sanki hiç öyle bir şey olmamış gibi davranarak seni cinsel hüsrânının içinde çürümeye terk edebilirdi.

İstasyona doğru giderken ve Almanya'da bir yere giden bir trene binerken sessizliğimi korudum. Tren hareket etmeye başladığında kollarımı sırt çantamın üzerinde kavuşturarak yastık olarak kullandım.

Bir kez olsun onun için ne anlama geldiğimi, hayatının neresinde durduğumu öğrenmek istedim. O çekici, tatlı çekimserliğini koruyan kelimeler yerine ağzından gerçek yanıtlar alana kadar onu sarsmak istedim.

O gün öğleden sonra Münih'te tren değiştirdik ve tren oldukça boş olmasına rağmen Hunt yanıma oturdu.

Tepki vermemeye çalıştım çünkü vereceğim tepki kesinlikle şirretçe olacaktı. Onun yerine çantamdan telefonumu çıkardım ve sırt çantamı başımızın üstündeki bagaj raflarına yerleştirdim. Yeniden yanına oturup kulaklıklardan birini kulağıma taktım. İstedğim bir şarkıyı bulmaya çalışırken, "Bana kızgınsın," dedi.

Ona hızlıca bir bakış atarak oynatma tuşuna bastım.

"Hayır, değilim."

İkinci kulaklığımı da tam takmıştım ki uzanıp her ikisini de kulağımdan çıkardı.

"Evet, kızgınsın. Son birkaç yılımı nispeten yaban bir şekilde ve genellikle erkeklerle bir arada geçirmiş olabilirim ama 'Hayır, değilim' cümlesinin 'Kesinlikle çok kızgıyım,' anlamına geldiğini bilmeyecek kadar da kopmadım dünyadan."

İç çektim. "Jackson, kızgın değilim. Gerçekten. Sadece yorgunum."

"Ama son bindiğimiz trende uyudun."

"O tür bir yorgunluktan bahsetmiyorum."

"Benden mi yoruldun?"

İnleyerek ellerimi yüzüme götürdüm.

“Hüsrana uğramış haldeyim. Benden ne istediğini bilmiyorum.”

Bakışlarındaki ifade, bana olabildiğince uzun bir süre yok saydığın ama gecenin bir yarısı seni ter içinde, nefessiz ve varlığını daha fazla inkâr edemeyeceğin şekilde uykundan uyandıran bir ağrıyı anımsattı.

O da benden ne istediğini biliyordu.

“Senden birkaç şey istiyorum, Kelsey. Ama şu an, sadece bir arkadaş ve seyahat etmek istiyorum.”

Sözlerinin ikinci bölümünü duymadım bile. Ben hâlâ benden istediği o “birkaç şeye” takılıp kalmıştım ve onların neler olabileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Belki ben de ondan tam olarak ne istediğim konusunda emin değildim.

Öylesine bir ilişki değildi. Ertesi sabah arkamı dönüp gidebileceğim türden bir adam değildi o. Ancak arkamı dönüp gidemeyeceğim bir ilişki isteyip istemediğim konusunda da emin değildim. Çünkü çekip gitmek konusunda iyiydim.

Başımı onaylarcasına salladım. “Arkadaşız. Anladım.”

Birkaç saat sonra kulaklıklarımı yeniden kulağımdan çekerek şöyle dedi: “Geldik.”

“Neredeyiz?”

“Heidelberg.”

Ona baktım. “Bir kez daha sorayım o zaman, neredeyiz?”

“Hâlâ Almanya sınırlarındayız.”

“Tamam, o zaman. Peki, burada ne yapıyoruz?”

Sırt çantamı benim için raftan indirirken, “Sana göstermek istediğim bir şey var. Şimdilik, bu kadar soru yeter,” dedi.

Trenden inerken onu takip ettim. Birilerine yolu sorarken bekledim ve istasyondan birlikte ayrıldık.

Heidelberg küçük ve ilginç bir yerdi ama Avrupa’da şimdiye kadar gördüğüm birçok yerden çok da farklı değildi. Katedral-

leri, dar sokakları ve içinden geçen bir nehri vardı. Güneş batmak üzereydi ve şehir neredeyse terk edilmiş gibi sessiz, sakindi. Hunt durarak bir şeyler arıyormuş gibi etrafına bakındı. Bulduğunda da gülümsedi. Onun bakışlarını takip ettiğimde şehre konuşlandığı tepeden bakan bir kale gördüm.

Yoğun ormanın içinden yükselen, harap, bitap bir kaleydi ve modern toplum tarafından dokunulmadan kalabilmişti.

“Beni bir kaleye mi götürüyorsun?” diye sordum.

Gülümsedi. “Gel benimle, prenses.”

Aklımı fazlasıyla karıştıran mesajlarından dolayı daha çok hüsrana uğramalı mıyım, yoksa onun gibi birinin beni mutlu etmeye çalışmasından dolayı mutlu mu olmalıyım emin değildim. Bu kararsızlığımı yansıtan bir ifadeyle ona baktım. Jackson Hunt gibi bir arkadaştan çok daha beterini yapabiliirdim.

Ama o arkadaşlıktan fazlasını da çok daha iyi becerebilirdi.

Bir arkadaşın diğerinden hoşlanmaya başlamasının ne kadar kötü sonuçlara yol açabileceğini biliyordum. Kendi arkadaşlarım Bliss ve Cade’in yaşadığı tarihi felaketi ön sıralardan izlemiştim.

Ama Hunt’la durum farklıydı. Beni çekici bulduğunu biliyordum. O ilk gece sarhoş olmuş olabilirdim, kaplıcalarda geçirdiğimiz akşamın büyük bir kısmını hatırlamıyor da olabilirdim ama bunu asla unutamazdım. Ve o öpüşme... lanet olsun.

Beni istemişti. Kendini tutmasına neden olan bir şey vardı.

Bunun nedenini bilememek de beni kudurtuyordu.

Bir hafta sürecek seyahatimizin ikinci günündeydik. Bu da onun kendini tutmasına neden olan şeyi bulmak ve ondan kurtulmak için beş buçuk günüm olduğu anlamına geliyordu.

Elbette, birçok açıdan planım bana zarar verecek şekilde ters tepebilirdi. Ancak kalbimi konfeti parçaları gibi küçük

küçük doğramam gerekiyorsa bunu onunla yapmak kesinlikle iyi bir fikirdi.

Yeniden dönüp kaleye, sonra da Hunt'a baktım. Elimi omzuna yerleştirdim ve parmak uçlarımda yükselerek yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Teşekkürler, Jackson."

Arkamı dönerek kaleye doğru yürümeye başlamadan önce elimin göğsünün üzerinden aşağıya kaymasına izin verdim. Arkamdan yavaşça tuttuğu nefesini bıraktığını duyduğumda planımın resmen yürürlüğe girdiğini anlamıştım.

Şehrin içinden geçtik ve güneş ufukta batmak üzereyken kalenin olduğu tarihi kasabanın girişine vardık. Kaleye çıkan merdivenlere sadece bakınca bile ayaklarımın ağrıdığını hissediyordum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Gel hadi," dedi. "O kadar da kötü olmayacak."

"İı, böyle varsayımlarda bulunman doğru değil. İnsanlar *Titanik*'in de batmayacağını *varsayıyorlardı* ama sonucun ne olduğunu hepimiz gördük."

"Sürekli bahaneler duyuyorum, bu sözler hiç de macera yaşamak isteyen birinin ağzından çıkıyor gibi gelmiyor kulağıma. Aslına bakarsan zirveye kadar yarışmaya ne dersin? İddiaya var mısın?"

"İddia mı? Bunu duyar duymaz bir anda yarışa katılmak için can atacağımı mı sanıyorsun?"

"Bir macera yaşamak için sana meydan okuyorum."

"Pekâlâ, ben de sonrasında başka bir şey yapman için sana meydan okuyabilecek miyim?"

Ne demek istediğimi anladığını gösteren bir ifadeyle baktı. Ne yapması için meydan okuyacağımı anladığından emindim.

"Mantık çerçevesinde, evet. Eğer yarışı kazanırsan iki kez meydan okumanı bile kabul ediyorum."

“Mantık çerçevesinde” ibaresinin aklıma gelen çoğu meydan okuma alanını kısıtlayacağına dair bir his vardı içimde. Şöyle dedim: “O zaman bu macera şöyle mi ilerleyecek diyoruz? Sen beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayacaksın, ben de sana bu iyiliğinin karşılığını vereceğim ve bu süreç içerisinde ikimiz de mucizevi bir biçimde eğlenmeye başlayacağız?”

“Öyle gibi. Hayatlarımızın filmini çekecek olanları masal gibi bir montaj bekliyor.”

“Benim hayatımın filmini demek istiyorsun herhalde. Prenses olan benim sonuçta. Sen benim rehberimsin.”

Gözlerini devirdi. “O zaman çantanızı alayım, majesteleri.”

Sırt çantamı ve kendi çantasını yakınıımızdaki bir çalılığın yaprakları arasına gizledi. “Yarış sırasında bizi yavaşlatacak herhangi bir yük istemeyiz, değil mi?”

Başımı sallayarak merdivenlere doğru yürüdüm. İlk basamakta bir ile başlayıp giderek artacak şekilde her basamağın üzerinde beyaz boyayla bir rakam yazıyordu. “Sence kaç basamak vardır?” diye sordum.

“Sanırım tepeye çıktığımızda bunu öğreneceğiz. Hazır mısın?”

Başımı öne doğru salladım.

“Hazır...” dedi. “Ve başla!”

Koşarak yukarı çıkmaya başladık. Olabildiğince hızlı koşmaya çalışırken basamaklardaki beyaz rakamlar adeta okunamayan, bulanık lekelerle dönüşüyordu. İlk yirmi adımda onunla aynı hızda çıkmayı başarabildim ama sonra arayı açmaya başladı.

Öldürücü stiletto larım bacaklarımın biçimli durmasını sağlıyor olabilirlerdi ama o kadar da işe yaramamışlardı demek ki. Yani ne bileyim *orduda olmaya* benzemiyordu bu işler.

Yetmiş beşinci basamağa geldiğimde baldırlarımın yanmaya başladığını hissettim. Yüz ikinci basamakta ciğerlerim de par-

tiye katıldılar. Yüz otuza geldiğimde bir daha asla merdiven çıkmamak üzere geçerli bir mazeretim olması için bacaklarımı komple kesmeye hazırdım. Birkaç saniye soluk soluğa durarak yukarı baktım.

Tanrı bilir Hunt kaç basamak önümdeydi. Belki elli. Ve daha merdivenlerin yarısını yeni geçmişti.

“Salla gitsin,” diye fısıldadım. Basamaklardan birine oturup elime ve kaval kemiğime biraz toz toprak bulaştırdım. Sonra da özenli (ve hatta biraz da abartılı bir oyunculuk sergileyerek) bir çığlık attım. Ardından daha kısık sesle ve acı dolu bir sızlanma sesiyle devam ettim. Ayak bileğimi kavrayıp dudaklarımı ısırarak bekledim ki...

“Kelsey? İyi misin?”

Bingo!

Kafamı kaldırıp ona bakmadan, bileğime odaklanmış şekilde kaldım. Sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Jackson!” dedim ve sonra duyulabilecek şekilde derin bir nefes aldım.

Otuz saniye sonra yanıma gelmişti. Ellerini uzatıp benden bir basamak aşağıda dizlerinin üstüne çökerek, “Ne oldu?” dedi.

Ayağımı incitmiş rolü yapmaya karar verdiğim andan beri gözümü kırpmıyordum, bu soruyla birlikte kırptım ve bunun üzerine gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı. Sonra ona baktım.

“Düştüm,” dedim nefes nefese. “Bileğim.”

Bileğimi iki elimle birden tuttuğum yerin biraz yukarisına dokunduğunda ısılıkla tepkimi gösterdim.

Özür dileyerek elini hemen geri çekti.

“Sorun değil,” dedim. “Çok hassas. Tanrım, canım acıyor.”

Sözlerimin etkisini artırmak için gözlerimi ovuşturarak biraz daha gözyaşı döktüm.

“Aşağı inmek ister misin?” diye sordu. “Seni taşıyabilirim.”

“Hayır, ben...” Biraz duraksayarak rolüme gerçeklik katmaya çalıştım. “Kaleyi görmek istiyorum. Aşağıda tam bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama bu teklifin gerçekten çok tatlıydı ve... boşver.”

“Hayır,” dedi. “Seni yukarı taşıyacağım o zaman.”

“Senden bunu yapmanı isteyemem. Çok uzun bir yol bu. Yürümeye çalışabilirim.”

Ayağa kalkmaya çalışıyor gibi yapacak, numaradan yine bir çılgılık atarak kendimi yeniden oturduğum yere bırakacaktım ama bu kadar çabalamama gerek kalmadı. Henüz denemem bile gerekmemişti ki ayağa kalkıp beni kollarına aldı. Ağzımdan bir keyif çığlığı yükselmişti ama çabucak acı çığlığı maskesinin ardına gizlemeyi başardım. Ve yüzümü boynuna gömdüm, böylelikle yüzümdeki gülümsemeyi göremeyecekti.

Hunt beni taşıdığından kaleye oldukça yavaş tırmanabiliyorduk ama kollarım boynundayken geçen fazladan zamanı umursamıyordum. Bedenimi kucaklayan kolları çelikten şeritlere benziyordu ama alnımda hissettiğim nefesi sıcak ve yumuşaktı.

“Hâlâ iyisin, değil mi?” diye sordu ve ben de onaylarcasına başımı salladım.

Karşılığında beni daha çok kendine çekmesinden hoşlandığım için hafifçe mırıldandım. İki kolum da boynunun etrafındaydı, ellerimden birinin yavaşça ve başıboş bir şekilde oralarda dolanmasına izin verdim. Tırnaklarımla ensesinin ortasından geçen hattın üzerinde hafifçe gezindim ve tam o sırada sendelediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Boğazını temizleyerek yürümeye devam etti.

O yürüdü, ben de tepkilerini kaydettim. Parmakuçlarım çenesinin kulağının altında biten kısmına dokunduğunda bir saniyelğine gözlerini kapatmasını ya da bileğimin özellikle “ağrılı” bir sarsıntısı sırasında omzuna tırnaklarımı hafifçe batırdığımda nefesindeki düzensizliği zihnime ayrıntılarıyla not etmiştim.

İki yüz ellinci basamağa geldiğimizde onun da yorulduğunu hissedebiliyordum, ona merhamet etmeye karar verdim. Başımı kaldırarak, "Jackson," dedim.

Başını bana çevirdiğinde dudaklarımızın birbirine o kadar yaklaşmasını beklemiyordum. Midemde bir arzu düğümü oluşmuştu sanki, düşüncelerim uçuşmaya başlamıştı.

"İı... ben..."

İstemek kelimesi, beni yeniden öpmesini ne kadar çok umut ettiğimi tanımlamıyor, hatta hiç hakkını vermiyordu.

Adımları durma noktasına gelecek kadar yavaşladığında kalbim epileptik bir hal almıştı.

Ben de onu öpebilirdim. Ağzımı onun ağzına yapıştırır ve ona sımsıkı sarılırdım. Ama onun bana gelmesini istiyordum. Onun sürekli kendini geri çektiğini hissetmekten yorulmuştum. Eğer önümüzdeki beş buçuk gün kendi bildiğimi okursam ona tamamen sahip olabileceğimi düşünüyordum. O yüzden gözlerine baktım ve yüzündeki zorlanma ifadesinin keyfini çıkararak sabırla bekledim. O an teslim olsaydım planım Lindsay Lohan'ın rehabilitasyon sonrası programından bile daha hızlı altüst olabilirdi.

"Artık yürüyebilirim," dedim. Sonra ekledim. "Bana yardım edersen."

Karşı çıkmadı. Büyük olasılıkla aramıza biraz mesafe girecek olmasından dolayı rahatlamıştı. Beni dikkatle kucağından aşağı indirdi ve kolunu belime doladı. Ben de kolumu omzuna attım ve yavaşça merdivenleri çıkmaya başladık. Bileğimi incitmiş olmam gerektiğini unutmamak için içimden sürekli kendime hatırlatma yapıyordum.

Üç yüzüncü basamağa geldiğimizde tepeye sadece on ya da on beş basamak kalmıştı. Derin bir nefes alarak irkildim. Hunt durup bana baktı. "Ne oldu? Yeniden mi burktun ayağını yoksa?"

“Bilmiyorum. Ben...” Bakmak için yanımda diz çöktü. Bense o eğilir eğilmez yerimden fırlayıp son basamakları koşarak çıkmaya başladım.

Üç yüz onuncu basamağa geldiğimde arkamdan kahkahalar attığını duydum. Üç yüz on beşinci ve son basamağa geldiğimdeyse ben zafer çiğlikleri atıyordum.

Arkamı döndüğümde başını iki yana sallayarak yavaş yavaş basamakları çıktığını gördüm. Dudaklarını ince bir çizgi haline gelecek şekilde birbirine bastırmıştı, gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

“Ben kazandım,” diye alaylı bir şekilde şakıdım. “Sana ne için meydan okusam diye düşünüyorum.”

Hunt avını sinsice gözleyen bir yırtıcı gibi bana yaklaştığında midemin heyecanla pır pır ettiğini hissettim.

Hangi konuda meydan okuyacağımı düşünüyormuşum gibi yaparak beklerken onun son birkaç basamağı koşar adım çıkarak yanımda bittiğini kaçırmıştım. Beni havaya kaldırıp omzunun üstüne attığında çiğlik attım.

“Hunt!” diye bağırdım.

“Sen inanılmaz bir şeysin,” dedi.

Güldüm. “Bu söylediğin bir iltifatmış gibi davranacağım.”

“Ah, kesinlikle bir iltifat, prenses.”

“O zaman beni yere indir.”

“Yapamam.”

Kurtulmak için biraz uğraştım, mutsuzmuşum numarası yaptım ama işin aslı... Hunt’ın muhteşem bir poposu vardı. Yani benim de muhteşem bir manzaram vardı.

“Bana ne yapacaksın?” diye sordum.

“Henüz karar vermedim. Belki bu kalenin bir zindanı da vardır.”

Islık çaldım. “Uuu... çok acayip.”

Uyluğumun arkasını çimdiklediğinde ciyakladım.

Etrafa dair pek fazla bir şey göremiyordum (daha önce sözünü ettiğim o olağanüstü arka taraf manzarası dışında tabii) ama güneş tamamen batmış olmalıydı çünkü uzaktaki gökyüzü canlı bir mora bürünmüştü. Kalede gezinen birkaç turisti de göz ucuyla görebildim. Kesin bir şey görmeden ve tamamen kafadan atarak, “Yere indir beni, Jackson. İnsanlar bize bakmaya başladılar,” dedim.

“Bırak baksınlar,” dedi. “Hoş bir manzara ne de olsa.”

Neyse, en azından aynı şeyleri düşünüyorduk.

Sırtına vurarak, “Mızıkçısın,” dedim.

“Hayır, sadece, numaralarına kanan bir erkeğim, büyük olasılıkla da ilk değilimdir.”

Ve artık bir sonraki numarama kanması için beş buçuk günüm vardı.

“İyi bir kız olacağım. Söz. Tabii sen kötü olmamı istemiyorsan.”

Kahkaha attı ama ses tonundan gerginliği anlaşılıyordu. Sonra hiçbir uyarı yapmadan beni yeniden aşağı indirdi. Ona muzip bir gülücükle karşılık verdiğimde, “Başa belası,” dedi.

“Ben mi?” dedim yapmacık bir masumiyet sergileyerek.

Başını iki yana salladı. “Hadi, prenses. Seni bir çeşmeye atmaya karar vermeden önce şu kaleyi gezelim.”

“Islak tişört yarışması mı yapacağız? Sen de benimle birlikte çeşmeye atlarsan olur.”

Dalga geçiyordum ama aklını çeldiğimi fark ettim.

Tipik erkek.

“Sana yeni bir lakap bulmam gerekebilir. Hiç de bir prenses kadar usturuplu davranmıyorsun,” dedi.

“Hoş ve nazik tiplerin hep yaramaz bir tarafları olur, bilirsin. Benim yaramaz yanımda hoş yanıma biraz daha baskın çıkıyor sadece.”

Bana baktığında onu yıkmak için beş buçuk güne ihtiyacım olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

“Hadi gidip keşfedelim şurayı, yoksa ben...” Sesi canlılığını yitirdi ve başını iki yana salladı. “Neyse, gidelim hadi.”

Gözümün önünde unufak dağılması karşısında bir kutlama dansı yapmamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine gezimize odaklanmaya çalıştım. Kale muhteşem görünüyordu. Muazzam bir mimarisi ve daha da muazzam kalıntıları vardı. Basamaklarını ve taş duvarlarını sarmaşıklarla yosun kaplamıştı. Tıpkı bir peri masalında gibiydik.

Artık hava neredeyse kararmıştı ama kale çok güzel ışıklandırılmıştı. Kale ve aşağıımızdaki şehir manzarası arasında başımı nereye çevirsem büyüleyici bir görüntüyle karşılaşıyordum.

Ne olursa olsun gözlerim dönüp dolaşıp yeniden Hunt’ı buluyorlardı.

Litrelerce şarap kapasiteli dev bir şarap varilini barındıran kalenin içini gezmek için fazlasıyla geç kalmıştık.

“Tekrar gelmemiz gerekebilir,” diye espri yaptım.

“Zamanımız yok. Çok sıkı bir programımız var.”

Hâlâ rahatça duvara yaslanmış, sessizce altımızda uzanan ayın aydınlattığı şehri inceliyorduk.

“O zaman haritamız olmamalı ama bir programımız olmalı, öyle mi?”

“Bana sadece bir hafta verdin. O yüzden, evet. Bir programımız var.”

“Peki, ya bir haftadan uzun kalmaya karar verirsem?”

“Bu hoşuma gider.”

Bunu söylerken bana bakmamış, şehir manzarasına odaklanmayı tercih etmişti. Profiline dayanarak yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştım ama herhangi bir hareket göremedim.

“Senin bir yerlerde olman gerekmiyor mu? Yani evde seni bekleyen birileri falan yok mu?”

“Öngörülebilir bir gelecek için seninim.”

Arkadaş olarak. Haaarika!

Bu sözden bir anlam çıkarmalı mıydım? Evde bir kız arkadaş var mıydı? O yüzden mi beni kendinden uzaklaştırıyordu? Ama o zaman şu an burada benimle ne işi vardı?

Beni yeniden merdivenlere doğru çektiğinde kafamdaki sorulara yanıt bulabilmiş değildim. Bu kez yarışmıyorduk. Manzara hızlı gidilemeyecek kadar güzeldi. Siyahlar morların içinde eriyor, morlar başka bir yüzyıldan fırlamış gibi görünen bir köyün manzarasını tamamlıyordu. Basamakların yarısını inmişken midemden bir gurultu duyuldu. Hunt gülümseyerek sanki dünyanın en doğal davranışymış gibi kolunu omzuma attı. “Hadi gidip sana yiyecek bir şeyler bulalım,” dedi.

Anlaşılan arkadaşlar böyle şeyler yapardı.

Aşağı inip de yeniden şehirde yürümeye başlayana kadar kolu omzumda kaldı. Biz ve başka bir çift dışında kimse olmayan küçük bir kafe bulduk. Kafenin sahibi aynı zamanda garsonluk da yapıyor ve çat pat İngilizce konuşuyordu.

“Hoş geldiniz.” Hunt ve bana bakarak, “Güzel çift. Oturun lütfen,” dedi.

Bizi etrafı tablo ve mumlarla çevrili küçük bir masaya oturttu. Hunt kolunu omzumdan kaldırarak bana bir sandalye çekti. Ben de teşekkür niyetine ona gülümsedim. Kendi sandalyesine oturmak için yanımdan ayrılmadan önce elini saçlarımın arasında ve omuzlarımın üstünde okşarcasına dolaştırdı. Dokunuşuna tepki olarak ürperdim.

“Soğuk mu?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Ciddiyim. Bu adam aklımı tarifsiz bir şekilde karıştırıyordu.

“Söyle bakalım, programımızda sırada ne var, asker?”

“Daha fazla tren.”

Öğyk.

Yüz ifademe güldü ve ekledi. “Gittiğimize degecek.”

“Neresi?”

“İtalya.”

Cıyıklamamak için kendimi zor tuttum. İTALYA. Kim İtalya’ya gitme hayalleri kurmaz ki? Orada Hunt’ı baştan çıkar-mam da daha kolay olacaktır. Eğer bunu İtalya’da başaramazsam birinin vajinamı benden alması daha iyi olur çünkü onu hak etmiyorum demektir.

“Yüzündeki gülümsemeden seyahatimizin bundan sonraki kısmını onayladığını anlıyorum.”

“Onaylıyorum.”

“Güzel çünkü önümüzde on beş saatlik bir yolculuk var.”

Göz kırptım. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Elbette hayır, prenses. İstersen uçakla da gidebiliriz ama zaten bir Eurorail biletin olduğu için treni tercih edersin diye düşündüm.”

Kafenin sahibi elinde Almanca menülerle yanımıza geldiğinde laf kalabalığı yaparak mızızlanmayı kesmek zorunda kaldım.

Kafe sahibi yine bana ve Hunt’a bakarak birtakım jest ve mimiklerle şöyle dedi: “Birlikte? Yeni evli?”

Başımı iki yana sallamaya başlamıştım ki Hunt, “Evet. Bala-yındayız,” dedi.

Tek kaşımı kaldırarak Hunt’a baktım. Omuz silktili.

Akıl-fikir.

Adam ellerini çırparak başını onaylarcasına salladı ve gülümsedi. Sonra bir elini kaldırarak, “Bekleyin,” dedi.

Alelacele yanımızdan uzaklaştığında Jackson’a baktım. “Ee... kocam mı oldun şimdi?”

“Belki bu sayede tatlıyı bedavaya getiririz.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sahte eşin olmanın bize sağlayacağı başka bonuslar da var mı?” Çünkü eş olarak vazife-lerimi yerine getirmek için kesinlikle hazırdım.

“Benim eşim olman yeterli değil mi yani?” diye sordu. Yüzünde kızları domino taşları gibi yerlere serebilecek türden çekici bir gülümsemeyle bana baktı.

“Egonu beslemeyeceğim.”

Menümü alarak tanıdık bir şey görebilme umuduyla karıştırmaya başladım. Yolculuk ve düzenbazlıkla dolu uzun bir gün olmuştu, önümdeki sayfada tuhaf sözcükler ve harfler karman çorman halde duruyorlardı.

“Beslemekten bahsetmişken,” dedi Hunt. “Sipariş vermek de değişik bir deneyim olmalı.”

“Ne? Çekçe bilmediğin gibi Almanca da mı bilmiyorsun?”

“Şey, senin çevirilerine kesinlikle güvenmiyorum. Orası kesin.”

Kafe sahibi elinde iki kadeh kırmızı şarapla geldi ve onları aramızdaki masanın üstüne yerleştirdi.

“Sizin için. Evliliğinize.”

Gülümsedim. Bu sahte evliliğin birtakım bonusları vardı gerçekten.

“*Danke*,” dedim adama.

Elini kalbinin üstüne götürerek başını öne doğru salladı. Kadehimden hızlıca bir yudum alarak beğenimi gösterecek şekilde gülümsedim. Menümü işaret ettiğindeyse panik olmuştu.

Gördüğüm ilk şeyi işaret ettim.

Schwarzsauer, telaffuzuyla şüphe çekecek kadar çok Schwarzenegger’i andırıyordu ama kafe sahibi seçimimi onaylar gibi başını salladı.

“Evet. Evet. *Gut*.”

Sonra en az benim kadar kaybolmuş görünen Hunt’a döndü. O da menüde bir şey gösterdi ve kafenin sahibi şöyle dedi: “Evet. *Himmel und Erde*. Siz diyorsunuz ‘Cennet ve Cehennem.’”

Harika. Ben terminatörü, o da cennet ve cehennemi almıştı.

Adam menülerimizi alarak yanımızdan ayrıldı. Kadehimi kaldırarak şarabın o yoğun, meyvemsi kokusunu kokladım.

“Denemeyecek misin?” diye sordum.

Hunt bir an için kadehe bir göz atarak başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bira ister misin? Ne de olsa Almanya’dayız.”

“Teşekkürler. Ben iyiyim.”

“Pekâlâ, dökül bakalım. Kaçsın sen, yirmi beş...”

“Yirmi yedi.”

Demek benden beş yaş büyüktü.

“Tamam, yirmi yedi yaşındasın demek, yani –da da da daan!– yasal olarak içki içebilecek bir yaştasın.”

“Daha önce fazlasıyla içtim, Kelsey. Artık içmiyorum.”

“Kötü bir deneyim mi yaşadın bununla ilgili?”

“Kötü bir hayat diyelim.”

Katlanmış kumaş peçetesini açarken ellerinin hareketleri sarsak ve sertti.

“Ne oldu?” diye sordum, birkaç saniye içinde de bu soruyu sorduğuma pişman oldum. Günün büyük bir kısmında eğlenmeli ve çekici olan Hunt’ın yüzünden kapkara bulutlar geçtiğini görebiliyordum. Onu gördüğüm ilk birkaç seferde fark ettiğim omuzlarındaki o gerginlik yine oradaydı. “Saçma oldu. Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Yok, sorun değil. Alkol alan herkesin yaşayabileceği şeyler yaşadım. Az az başlayan içki miktarı giderek çoğaldı ve hayatımın bir şişenin etrafında dönmeye başladığını fark ettim.”

“O zaman sen...”

“Alkoliğim, evet. Ama tam bir yıldır son derece ayığım. Ya da önceki geceye kadar öyleydim diyeyim.”

“Öyleydin?” diye sordum. Onu herhangi bir şey içerken görüp görmediğimi hatırlayabilmek için beynimi zorladım.

Belki de benimle karşılaşmadan hemen öncesinde içkiye yeniden başlamıştı.

“Kaplıcadaki o gece bir içki aldım.”

“Ne zaman?” Belli belirsiz anılarla dolu hafızamı yokluyordum.

Omuz silkti. “Boşver, önemli değil.”

“Önemli değil de *ne demek?*”

“Değil işte. Oldu bitti. Geçti.”

Aklıma bir düşünce adeta bir diken gibi saplandı. Belki de kısmi hafıza ya da kendimi tanıdığım için vardığım bir sonuçtu ama yine de şöyle dedim: “Benim suçumdu, değil mi? Her ne olduysa... alkol orucunu benim yüzümden bozdun.”

Midem kasılmıştı ve bulanıyordu. Belki de etrafımdaki herkesi içkiye ben alıştırmıştım. Annem hariç.

“Hayır, prenses. Benim tercihimdi. Kendini sakın suçlu hissetme.”

Böyle demiş ama inkâr da etmemişti. İnkâr etmemişti ve başım dönüyordu. Konuşmaya devam etti. “Raydan ilk çıkışım değil ve büyük olasılıkla sonuncusu da olmayacak.” Şarap kadehine bir bakış attı ve ekledi. “Ama şimdilik böyle iyiyim.”

Boğazımı temizleyerek sandalyemi arkaya doğru ittim.

“Hemen dönerim. Tuvalete gitmem gerek.”

Zarif bir edayla çıkmak istemişim ama ayağa kalktığımda neredeyse kafenin sahibiyle çarpışıyorduk. Bana Almanca anlamadığım bir şeyler sordu. Gülümseyerek, “Lavabolar? İıı, tuvalet?” dedim.

Anladığını gösterir gibi başını sallayarak restoranın diğer köşesindeki karanlık bir koridoru işaret etti. Başımı önüme eğerek neredeyse kaçarcasına oradan uzaklaştım.

Üzerinde herhangi bir işaret olmayan tuvaletleri bulana kadar iki depo kapısını açıp kapattım. Sonra hızla içeri girdim. Ellerimi porselen lavaboya koyarak başımı aynanın soğuk cam yüzeyine dayadım. Bu durumdan neden bu kadar derinden etkilendiğimi bilmiyordum ama mideme koca bir yumruk yemiş gibiydim.

Jackson iyi bir çocuktu. *Harika* biriydi. İçkime uyuşturuca katıldığında bana bakmıştı. Efsane bir berbatlıkla kalıktalık arasında ışık hızıyla gidip gelirken o *hep* oradaydı. Ve tüm bunların arasında ben onun bir yıllık başarılı sürecini sabote etmişim.

Beni reddedip durmasında şaşılacak bir şey yoktu aslında.

Neden diye merak ediyordum. Bu harika adam neden bana şans veriyordu? Sanırım başıma gelen şeyleri *benden* bile daha fazla önemsiyordu.

Nerede olduğum ya da oraya varmak için kaç tane uçak ya da tren değiştirdiğim hiç fark etmiyordu. Nerede olursam olayım kara bulutlar beni takip ediyordu. Kötü kader ya da karma falan değildi bunun nedeni. Felaketler beni buluyordu çünkü ben felaketin ta kendisiydim. Yürüyen, konuşan bir kasırgay-

dım ve yaşamaktan anladığım, benimle birlikte herkesi alaşağı etmekte.

Başımı kaldırıp aynaya baktım. Paslanmış metal bir çerçevesi vardı ve yansımada tepedeki loş sarı ışığın parıltısı seçilebiliyordu. Tam ortada da açık renk saçları ve pembe dudaklarıyla bir kız duruyordu. Güzellik Kraliçesi'nin olmazsa olmazları. Büyürken annemin sürekli söylediği buydu. Benim sıradaki Marilyn Monroe olmamı istiyordu. Sarhoş gecelerinin sabahında "baş ağrısından" dolayı yatağına çekildiği zamanlarda bana böyle söylerdi. Ama güzellik bir zehirdi. Bir yalan. Ön cepheden başka bir şey değildi.

Aynaya baktığımda tek görebildiğim, diğerlerinin görmeye çalıştığı şeylerdi. Gözlerimin altındaki torbalar. Akmış rimelim ve sarkık yanaklarım. Fazla ince kollarım ve somurtup durmak yüzünden ağzımın etrafında oluşmuş çizgilerim. Bu kusurlar, dış görüntünün altında yatan yıkık dökük ruhtan daha kusurlu değiller.

Değiştiremediğim o ruhtu. Makyajla dış görüntümü düzeltebilirdim. Partilerle, erkeklerle ve seyahatlerle dikkatimi dağıtabilirdim. Ama olduğum kişiden kaçamazdım... en azından sürekli kaçamazdım.

İşte burada, küçük Alman kasabasındaki bu minik kafede, büyük olasılıkla dünyanın en mükemmel erkeğiyle birlikteyken bile... eninde sonunda beni kapana kısıtıyordu.

Kapıya vurulduğunu duydum.

"Kelsey?"

Tanrım. Her ikimiz de bensiz çok daha iyi olacağını biliriken onunla nasıl yüz yüze gelebilirdim? Bu bir haftalık gezi saçmalığını bir kenara bırakıp yollarımıza ayrı ayrı devam etmeliydik. Benden önce nereye gidiyorsa oraya gidebilirdi. Ben de Teksas'a dönerek kişisel yıkım uzmanı kaltaklara uygun bir rehabilitasyon programı olup olmadığını araştırabilirdim.

“Bir dakika.”

Beni dinlemedi çünkü birkaç saniye sonra kapının tokmağının döndüğünü duydum. Kilitlemediğim kapı ardına kadar açıldı.

Aceleyle gözlerimin altına akmış olan maskara izlerini sil-dim ve o girmeden önce sanki ellerimi yıkıyormuşum gibi görünsün diye birkaç kâğıt havluyla elimi kurulamaya başladım.

“Selam,” dedi Hunt.

“Tanrım. Bu kadar mı sabırsızsın? Durumun o kadar acilse ben hemen yolundan çekileyim.”

Tam da yanından geçip gitmek üzereyken dirseğimden yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi.

“Yapma,” dedi. “Bunu yapma.”

“Neyi?”

“Her şey yolunda değilken öyleymiş gibi davranma.”

İşin komik yanı şuydu ki rol yapmaktan vazgeçmek için neyin gerçek olduğunu bilmeniz gerekiyor ve ben o gerçekliği uzun zaman önce yitirdim.

“Ben rol yapmı...”

“Kelsey.”

Siktir.

Gözleri. Lanet gözleri en derinlerime işliyormuş gibi bakı-yordu.

“Neden bu kadar önemsiyorsun ki?” Nefesimin tıkanır gibi olduğunu duyunca dehşete düşmüştüm.

“Neden önemsemeyeyim, prenses?”

“Çünkü ben korkunç biriyim. Sadece her şeyi berbat etmeyi biliyorum. Sen dahil. Hemen olabildiğince çabuk bir şekilde aksi yöne koşarak benden uzaklaşman lazım.”

“Ama o zaman ayağını yalandan burktuğunda seni kim taşı-yacak?”

Boğuk kahkaham birden bir hıçkırığa dönüştü ve dağıldı-ğımı görmesin diye ellerimle yüzümü kapattım. “Gördün mü? Korkunç.”

Ellerimi yüzümden uzaklaştırdı, ben de başımı önüme eğdim.

“Korkunç değilsin, Kelsey. Enerjik ve güzelsin ve biraz öfkeyle yanıp tutuşuyorsun. Alevlerin capcanlı. Ateş zarar verebilir ama aynı zamanda güzel ve hayatidir de. Ayrıca arındırır ve yepyeni başlangıçlara olanak tanır. Sen korkunç falan değilsin. Hiç de değil.”

Onu dinlemek, söylediklerine inanmak istiyordum ama beynim sadece onun da benim ne kadar yıkıcı olduğumu bildiği gerçeğine yoğunlaşabiliyor gibi görünüyordu. Hayatım boyunca daha fazlası olmayı, fark edilmeyi, Kerouac’ın romanlarındaki gibi yanmayı istedim ama vereceğim hasarı düşünmekten de hiç vazgeçmedim.

“Sanırım eve dönmem gerek,” dedim.

Dirseklerimde duran elleriyle beni biraz daha kendine doğru çekerek, “Seni ikna etmek için ne yapabilirim bilemiyorum,” dedi.

“Hiçbir şey,” dedim. “Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Üzgün bir şekilde gülümsedim. Ellerini dirseklerimden aşağı doğru kaydırarak belime indirdi ve dudakları ateşli bir öpücük eşliğinde dudaklarımla buluştu.

Bunun dışında. Bunu yapabilirsin tabii ki.

Bir an ona karşı direnir gibi oldum ve kendimi geri çekmeye çalıştım ama kollarıyla belimi sımsıkı sarmış, beni adeta göğsüne yapıştırmıştı. Ben de zaten sadece birkaç saniye direnebilecek güce sahiptim. Sonrasında ellerimi sırtına götürdüm ve adeta tırnaklarımla tutunmak ister gibi onu kavradım. Dudaklarımın arasından kayarak ilerleyen dilini kendi dilimin etrafında hissedebiliyordum.

Bu yanmak olmalıydı. Aramızdaki sıcaklığın, ateşin parladığını hissediyordum. Ona daha yakın olamazdım. Bir elimin beline doğru inmesine izin vererek tişörtünün içinden sıcak tenine bastırdım. Bu temasla birlikte beni daha çılgınca bir tempoyla öpmeye başladı. Lavabonun serin porseleninin belimin üstünde yarattığı baskıyı hissediyordum. Tırnaklarımı tenine batırdığımda ağzından gürlüncesine bir inleme sesi çıktı. Belimin etrafını saran kolları kalçalarımın doğru indiği gibi beni kucaklayarak lavabonun üstüne kaldırdı.

“Durmam gerek,” diye ağzıma doğru fısıldadı.

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Çenesinin kulağının altına denk gelen ve çok etkilendiğini bildiğim o noktayı buldum ve tam oraya minik bir öpücük kondurdum. Daha sonra o hassas tenini hafifçe dişlediğimde üstümde tıslar gibi sesler çıkaran nefesini hissetmişim.

“Sakin öyle bir şey yapmaya kalkma,” dedim.

Dudaklarına dönerek tişörtün altında olmayan diğer elimle başını kendime çektim. Sırtım aynaya dayanmıştı ve camın serinliği sıcak tenime ürperti yayıyordu. Ellerini dizlerimden yukarıya, uyluklarıma kadar çıkardı ve şortumun bittiği çizgide durdu. Parmakuçları şortun paçasından içeri doğru yol almaya başlamış, uyluklarımin iç kısımlarını yokluyordu. Dudaklarımin arasından zevk dolu, hafif bir inleme sesinin çıkmasına engel olamadım.

Başımı arkamdaki aynaya doğru yatırdığımda dudakları boynumdan aşağı inmeye başladı. Beni o kadar mahvetmişti ki el ve bacaklarımin titrediğini hissediyordum ama yine de çaresizce onu kendime çekmeden yapamıyordum. Bir elimle sırtındaki sert kasların üzerinde yol alırken karşılık olarak kalçalarını sertçe benimkilere bastırdı.

Erkekliğini şortumun fermuarının üstünde hissedebiliyordum. Ağzıyla boynumda mutlak mucizeler yaratıyordu. Her an

darmadağın olabileceğimden emindim. Ateşler içinde o kadar çabuk yanıp tutuşacaktım ki kollarının arasında çözülüp yok olacaktım sanki.

Kalçalarını bana doğru bastırduğunda ne kadar uyarılmış olduğunu karnımın altında bir yerlerde hissettim. Yay gibi kavis yapmış bedenimle inleyerek ona doğru yaklaştım. Boynumu öpmeye devam ederek köprücük kemiklerime doğru indi. Sonra tişörtümü hafifçe aşağı çekerek göğüslerimin arasından görünen dekolte çizgimin üzerine sımsıcak bir öpücük kondurdu.

Diğer elimi aşağıya indirerek tişörtünü tamamen çıkarmak istediğim sırada birinin kapıya vurduğunu duyduk.

Biraz tereddütlü bir vuruştı bu. Ardından o tatlı kafe sahibinin sesi geldi.

“Yemeğiniz hazır, efendim,” dedi.

Hunt’ın başı omzumla boynumun arasındaki boşluğa düştü ve sıkıntıyla inledi. “Lanet olsun.”

O an dışarı çıkıp da yemek için masamıza dönmenin umurunda bile olmaması çok mu korkunçtu acaba? Elbette, pek hoş görünmezdi ama ne de olsa yeni evliydik. Ya da onlar öyle olduğumuzu düşünüyorlardı. Burada kalarak başladığımız işi bitirme taraftarıydım.

Ama bu teklifi sunmak için doğru kelimeleri bir araya getirmeden önce Hunt geri çekilerek yüzünü duvara döndü.

Burada kalmayı düşünüyordum. Belki onu yeniden beni öpmesi için kışkırtabilirdim. Ama o yeniden hoşnutsuz bir şekilde inleyip küftettikten sonra ellerini önce gözlerine, sonra yukarıya, kısacık kesilmiş saçlarına götürdü.

Utanç duyduğundan değildi. Böyle bir durumu sırtarak veya omuz silkerek atlatıp yoluna devam edeceği konusunda oldukça emindim. Bu farklıydı. Kendine kızıyordu. Başlangıçtaki güvensizliklerimi ve korkularımı zihnimden uzaklaştır-

mamı sağlayan arzu pırlıtısı sönmiştü. Şimdi eskisinden daha kırık dökük ve daha mahvolmuş hissediyordum kendimi.

Hunt'ın onca kale arasında beni özellikle bu kasabadaki bu özel kaleye getirmiş olmasının bir anlamı olduğunu düşünüyordum. Çünkü bu kale de güzel olmasına rağmen zaman içinde çok hasar görmüş ve yıkık dökük bir harabeye dönüşmüştü.

Lavabodan aşağı kayarak hâlâ öpüşmemizin etkisiyle titremekte olan bacaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Hunt da bu sırada bana döndü.

“Özür dilerim, Kelsey. Ben...”

“Dileme, Jackson. Yapma.” Her ne için özür dileyecekse onu duymak istemediğimi biliyordum.

Kapıya uzandığımda beni bir kez daha kendine doğru çekti.

Şakağıma tatlı ama yine de öfkeyle bezenmiş sert bir öpücük kondurdu. Bir kez daha, “Çok özür dilerim,” dedi.

Sonra bana kapıyı tutarak dışarı çıkmam için yol verdi.

Neyseki kafenin sahibi bizi bilgilendirdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Hunt bir kez daha sandalyemi çekerek ben oturana kadar bekledi. Aramızda öncesinde var olmayan bir gerilim oluşmuştu.

Öncesinde aramızda bir çekim ve dostluk vardı. Hâlâ oradaldardı ama başka bir şeye dönüşmüşlerdi. Aramızdaki çekim artık daha güçlüydü ve ancak istediğin şeye sahip olamadığında ortaya çıkan o karanlıkla yoğunlaşmıştı.

Sanki attığımız her adımın, aldığımız her nefesin bir sesi vardı ve bana *neden* diye fısıldadıklarını duyabiliyordum. Aramızdaki bu uçurumu bir çizgi ya da duvar olarak düşünmek yeterli değildi. Bir metafordan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Aramızda tam olarak neyin durduğunu bilmem gerekiyordu.

Akşamın geri kalanını o karanlık üstümüze çökmemiş ya da az önce hayatımın en güzel öpüşmesini yaşamamışım gibi davra-

narak geçirdik. Komik olmakla uzaktan yakından ilgisi olmayan şeylerle ilgili gülmek ve konuşmak için kendimizi zorladık. Mesela sipariş ettiğim çorbanın yağ ve kan karışımı gibi görüldüğü, kokusununsa kanın sahibi olan ölmüş yaratığın kokusuna benzediği konusunda dalga geçtik. Meydan okuma haklarımdan birini kullanarak yemeğini benimkiyle değiş tokuş etmesini istedim çünkü önümdeki bu şeye dokunduğum anda masanın üstüne kusabilirdim.

Benimkiyle karşılaştırıldığında onun yemeği daha normal görünüyordu. Soğanlı patates püresi ve kararmış, içinden yağları sızan sosislerden oluşuyordu. Sosisten uzak duracağım kesindi ama patates püresi umut vaat ediyordu. En azından ağzıma bir çatal atıp da patateslere karıştırılmış olabilecek elmaların tatlımsı tadını alana kadar.

Cennet ve Cehennemmiş, kışına anlat!

Sahte görünümümüzü yemek boyunca bozmadık. Kafeden ayrılmak üzere ayağa kalktığımızda Hunt elimi tuttu ve her ikimiz de tuvaletten birlikte çıktığımızdan beri deli gibi kendi kendine gülümsemekte olan kafe sahibine teşekkür ettik.

Bize doğru gelerek birbirini tutan ellerimizi kavradı.

Almanca anlayamadığım bir şeyler söyledi ama hiç de hak etmediğimiz bir kutsama olduğuna dair bir his vardı içimde.

Şehrin karanlığa gömülmüş sokaklarında buradaki ilk durduğumuz olan tren istasyonuna doğru yürürken el ele tutuşmaya devam ettik.

“Buradan ayrılıyor muyuz?” diye sordum.

Hunt onaylarcasına başını salladı. “Gece yolculuğu yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Ama istersen kalacak bir yer de bulabiliriz.”

Bu teklifi sunarken benimle göz göze gelmemeye çalışmıştı. O an benimle birlikte herhangi bir yatağın yakınlarında olma fikrinin söz konusu bile olamayacağı açıkça görülüyordu.

“Yok, tren iyidir. Ne de olsa uymamız gereken bir program var.”

Sesimdeki nahoş tonu yansıtmamış olduğumu düşünmek istiyordum ama sözlerim üzerine omuzlarının yavaşça çöktüğünü gördüğümde hiç de öyle olmadığını anladım.

Gece nasıl bir yolculuk geçireceğimizi bilseydim Hunt'ın sıkıntı yaşaması umurumda değil diyerek kalacak bir yer bulmayı isteyebilirdim. Budapeşte'den Prag'a gelirken yaptığımız gibi bir gece yolculuğu yapacağımızı düşünmüştüm. Onun yerine sırayla yedi tren değiştirdik. YEDİ. Ve yolculuk toplamda on beş saat sürdü.

Tam bir felaket tarifiydi.

İlk tren yolculuğumuz sadece on iki dakika sürdü ve bizi Almanya'daki başka bir istasyona götürdü. Orada İsviçre'nin Basel şehrine giden başka bir trene binmek için on dakikadan biraz daha fazla zamanımız vardı. O yolculuksa iki buçuk saat sürdü ve sırt çantam, pencere ya da uykulu ve kanlanmış gözlerime hangi yüzey çekici gelirse orası üzerinde rahatsız uyuma denemeleriyle doluydu. Elbette Hunt'la konuşmuyordum çünkü konuştuğum anda başının etini yemeye başlıyordum.

Geceyarısından az önce Basel'e vardık. Bu kez bir sonraki trenimize binmek için altı dakikamız vardı. Hunt treni kaçırmamız için çantamı aldı ve koşarken beni de yanında çekmeye devam etti.

Bulduğum ilk boş ikili koltuğa adeta yığılıp kalmıştım. “Asla *The Amazing Race*” programına katılmamam gerektiğini bana unutturma. Bu düşündüğüm kadar da eğlenceli bir şey değilmiş,” dedim.

Trene yetişmiştik. Daha sonra Olten’de başka bir trene aktarma yaptık ve yaklaşık bir saat içinde İsviçre’nin Bern şehrine vardık. Herhangi bir noktada uyumayı düşünebileceğimiz kadar uzun bir süre kalmıyorduk. Bu da bana bol bol hüsranda içinde kudurma fırsatı veriyordu.

“Sadece İtalya’yı düşünmeye devam et,” dedi. “İtalya’ya vardığımızda buna değdiğini göreceksin.”

“İtalya’da bizi bekleyen bir duş, dünyanın en yumuşak yatağı ve profesyonel bir masöz var mı? Ancak o zaman buna değdiğini düşünebilirim.”

Yorgun argın bir şekilde Bern’e vardığımızda ona sordum: “Şimdi yolculuk nereye kaptan?”

Heidelberg’deki bilet gişesinde çalışan görevlinin verdiği programı çıkardı ve tren bilgileriyle saatlerinin olduğu sayfaya geldi.

Aradığı sayfayı bulduğunda, “Ah,” dedi.

“Ah? Ah da ne demek şimdi?”

“Bu seferki aktarma için biraz zamanımız var, sadece bu.”

“Biraz fazla, tam olarak ne kadar fazla anlamına geliyor peki?”

Dalgin bir şekilde çenesini kaşırken bana bakmak yerine gözlerini elindeki kâğıttan ayırmıyordu.

“Fazladan ne kadar bekleyeceğiz, Jackson?”

Mahcup bir gülümsemeyle bana bakarak, “Beş saat?” dedi.

“Kafam uykusuzluktan dolayı o kadar sersem ki seni nasıl öldüreceğime hemen karar veremiyorum. Bana bir beş dakika verirsen tercihim yapacağım.”

* Muhteşem Yarış, grupların dünyayı gezerek yarıştıkları bir TV programı. (ç.n.)

“Kelsey...”

“Köpekbalıkları,” dedim. “Üzerinde birkaç kâğıt çizigiyle seni denize atacağım ki köpekbalıklarına yem olabilesin.”

“İsviçre’de köpekbalığı olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman bir akvaryum bulurum!”

“Özür dilerim. Programı aldığımda daha dikkatli incelemeliydim. Ben sadece oraya gitmeye odaklanmıştım. Ama sorun değil. Biraz zaman öldürürüz buralarda. Belki bir şeyler yeriz.”

“Saat gecenin biri, Hunt.”

Gerçi açık bir McDonald’s bulmayı başardığımız için söylediklerimi yutmak durumunda kaldım.

“İsviçre’de McDonald’s’a gitmenin macera anlayışımla pek örtüşüğünü söyleyemeyeceğim.”

O an o patates kızartmalarına ne kadar taptığımı bilmesine hiç gerek yoktu. Elmalı patates püresi ve kan çorbasından oluşan son yemek maceramızdan sonra McDonald’s patatesleri benim için altından değerliydi. Restorandan içeri girip de o nefis kızartma kokusunu alır almaz, sırf o kızarmış patateslere bir an önce kavuşabilmek için sivilceli garsonun önünde diz çökerek ona evlenme teklifi edebilirdim.

Yavaş yemeye çalışıyordum ama Hunt’ın başka tarafa baktığı her seferinde tıpkı bir elektrik süpürgesi hortumu misali önümde ne var ne yoksa içime çekiyordum.

Midem ağrıyacak kadar dolduktan sonra yeniden tren platformuna döndük. Yaz mevsiminde olduğumuz için hava soğuk sayılmazdı ama rayların bulunduğu oluklardan akşam rüzgârı esiyor ve içimi ürpertiyordu. Trenimizin yaklaşık dört saat sonra hareket edeceği platformda bir bank bularak buraya kamp kurmaya başladık. Hunt sırt çantasından bir ceket çıkararak bana uzattı. Ben de onu ters çevirip battaniye gibi kullandım.

“Gel buraya.” Hunt oturarak beni de kendine doğru çekti. Elleri ceketin altından omuzlarıma dokunuyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Biraz rahatla. Gergin ve yorgunsun.”

Ve şirretim. Söylemediği ve büyük olasılıkla söyleyemeyeceği kelime buydu.

“İtalya’da profesyonel bir masöz istemiştin. Burası İsviçre ve ben de profesyonel falan değilim ama yine de bir şeyler yapabilirim sanırım.”

Başparmakları omzumdan boynuma uzanan kaslar üzerinde dolaşırken bir an için tüm bedenimin hissizleştiğine yemin edebilirdim. Kelimeler ağızımdan uçup gitmiş olmalıydı çünkü sadece anlaşılmaz onaylama sesleri çıkarabiliyordum.

Profesyonel masözü boşver. Onun dokunması çok daha güzel bir his.

“İyi mi?”

İyi, o anki kelime dağarcığımanın ötesindeydi. Gözlerimi arkaya doğru devirerek, “Hı?” diyebilirdim.

“Daha sert mi?”

İnledim. Cinsel açlık çeken beynime hiç de yardımcı olmuyordu.

“Mükemmel.”

Elleri sırtımda dolandıktan sonra omurgam boyunca aşağıya inerek bel çukuruma geldi. Katı formumu kaybettiğimi hissedene kadar kollarında erimeye devam ettim. Ellerinin arasında tuttuğu, her an akıp gidebilecek bir avuç su kadar zayıf hissediyordum kendimi.

O eller göğüs kafesimin iki yanında dolaşmaya başladığında bedenim istemsiz bir titremeyle sarsıldı.

“İyi misin?”

Evet, o an kelimeler üzerindeki kontrolümü tamamen yitirmiştim. Restoranın tuvaletindeki o öpücükte olduğu kadar

uyarılmış durumdaydım. O anı hatırladığımda belki de şimdi daha fazla uyarılmış olabileceğimi düşündüm. Başımı öne doğru salladım.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek yanaklarımı dizlerimin üstüne dayadım. Sonra kendimi ellerinin o olağanüstü hareketlerine teslim ettim. Arkamı dönsem bacaklarımı iki yana açarak kucığına otursam ve tam da içimden geçirdiğim gibi kendimden geçmiş bir şekilde onu öpmeye başlasam ne olur diye hayal ettim. Hayallere o kadar dalmıştım ki isteklerim bir rüyaya dönüşmüştü.

Uyandığımda öne, dizlerime doğru değil, arkaya, Hunt'ın bacaklarının arasından göğsüme doğru uzanmıştım. Bankın üstünde yanlamasına dönmüştük. O sırtını sırt çantasına, bense ona dayamıştım. Dizlerim hâlâ birbirlerine kenetlenmiş halde duruyorlardı çünkü bankın boyu çok kısaydı ve kenarındaki kolçaktan dolayı ayaklarımı uzatamıyordum. Ancak beni uyandıran bu hafiften rahatsız pozisyonumuz değildi.

Jackson'ın parmaklarının sutyenimin bitim noktasından belime ve sonra yeniden göğüs kafesim üzerinden yukarıya doğru okşarcasına dolanması yüzünden uyanmıştım. Bu dokunuşların hem yatıştırıcı hem de çıldırtıcı bir etkisi vardı ve bedenlerimizin birbirlerine dokundukları her noktanın fazlasıyla farkındaydım. Altımda inip kalkan göğsü, kabaran ve alçalan okyanus dalgalarını andırıyordu, benim ona karşı hislerim de aynı ölçüde çalkantılıydı.

Bu durumda yapmam gereken ya da yapmalıyım diye düşündüğüm en doğru şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışmaktan vazgeçtim. İşin aslı... düşünmek istemiyordum. Ve bu şekilde birbirimize dokunurken düşünmek zorunda da değildim. Sadece hissedebiliyordum.

Eli bedenimi okşayarak belime doğru inerken duruşumu değiştirdim ve hafifçe yana döndüm. Başımı bedeninin üst kıs-

mına yerleştirerek bir kolumu göğsüme doğru çektim. Diğerini de doğal bir şekilde belinin etrafına dolamış oldum. Dönerken eli yanımdan karnıma doğru kaymış ve tişörtümü kazara yukarı sıyırmıştı.

Nefesimi tutarak elini çekmemesini, o an bulunduğu yerde kalmasını umut ettim. Beklenti içinde donakaldığım o saniye o kadar uzadı ki biraz daha o şekilde kalırsam patlayabileceğimi düşündüm. Daha sonra onun o belli belirsiz dokunuşları daha kendinden emin ve kesin bir hal aldı. Eli karnıma baskı yapacak şekilde duruyor, elinin yarısı çıplak tenime değiyordu.

Her ikimiz de diğerinin uyanık olduğunu biliyor ama bilmiyormuş gibi hareketsiz yatmaya devam ediyorduk. Sanki çizgiyi aşmadan ne kadar yaklaşabiliriz oyunu oynuyorduk. Gelişigüzel şekilde beline doladığım elimi tişörtünün içinden sırtına doğru kaydırdım. Birkaç saat önce tırnaklarımın gezindiği tenin üzerindeydim yine. Daha ileri gitmedim, henüz değil. O da bunu yapmadı. Ancak kalbim deli gibi çarparak orada uzanmaya devam ettim. Bir yandan da boş tren raylarına bakıyor ve bedenlerimizin uyum içinde bir arada uzanmasının yarattığı sıcaklığı özlemsüyordum. Hâlâ bacaklarının arasındaydım. Kalçam ve uylukları aynı hizadaydı ama birbirlerine dokunuyor sayılmazlardı. Birkaç dakika hareketsiz durduktan sonra ona biraz daha sokuldum. Şimdi bedenlerimiz birbirine çok daha yakındı ve başım da göğsünün daha yukarı kısmına çıkmıştı. Böylelikle dudaklarım da boynuna yaklaşmışlardı.

Başını oynatınca yanağı alnıma değdi. Onun aşağıya, bana doğru baktığını hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık veremiyordum. Eğer göz göze gelmezsek düşünmek zorunda da kalmazdık. Ben o anı nasıl berbat edebileceğimi düşünmek zorunda kalmazdım ve her ikimizin de onun sürekli beni kendinden uzaklaştırmasına neden olan o şeyi düşünmesine gerek olmazdı. Dokunmak dışında herhangi bir şey yapmamız gerek-

mezdi. Dünyanın geri kalanını silip atmam için ihtiyacım olan tek şey onun dokunuşuydu.

Gözlerinin hâlâ üstümde olduğunu hissedebiliyordum, başka tarafa bakmasını istiyordum. Birkaç dakika geçtikten sonra nefes verdiğini hissettim ve ona daha da sokuldum. O da başını biraz daha çevirdi. Artık dudakları alnıma dokunuyordu, belimin üstünde duran eli en baştaki hareketine kaldığı yerden devam etti. Ancak bu kez eli tamamen tişörtümün altına kaymıştı.

Her şeyin başladığı an buydu. O yumuşak dokunuşlar. Her biri bizi biraz daha birbirimize yaklaşıtıyordu. Her biri aramızdaki o hayali sınırı yavaş yavaş siliyordu.

Kısa bir süre sonra aramızdaki çekim o sınırı sadece silikleştirmekle kalmayacaktı. Tamamen yok edecekti.

Trenimiz geldiğinde aramızda neler olduğundan hiç söz etmedik. Hunt'ın ceketini üstümden attım, eşyalarımızı topladık ve trene bindik. Trende yanına oturdum. Aramızdaki kolçağı kaldırdı ve hiç konuşmadan kendimizi birbirimizin kollarında bulduk.

Bizi İsviçre'nin Brig kentinden İtalya'nın Milano'suna götüren diğer trende de aynısını yaptık. Bunun son durağımız olduğunu düşünüyordum. Floransa'daki durakta inmek üzere son bir kez daha trene bindiğimizde ona yine dokunabilme fırsatım olacağı için mutlu olmuştum. Çünkü yeniden gerçek dünyaya döndüğümüzde aramızdaki bu tuhaf huzurun sona erip ermeyeceğinden emin değildim. Ancak onunla yakın olabilmenin tadını çıkarma niyetime rağmen yorgunluğum galip geldi ve trenin hareket etmesinden on dakika sonra uyuyakaldım. Bir buçuk saatten biraz daha uzun bir süre sonra trenimiz istasyona yaklaşıp kadar da bir daha uyanmadım.

Hunt parmaklarını bir tarak gibi saçlarımın arasında dolay tırıyordu. "Geldik," dedi.

Esneyerek bedenimi göğsünden kalkmak üzere doğrulttum Gözkapakları düşüyordu. Büyük olasılıkla yol boyunca uyu

mamıştı. Yüzünün açları ve sert çizgileri yerli yerindeydi ama biraz uykulu görünüyordu. Bu hali daha genç ve daha az korkutucuydu.

Esnediğinde güldüm çünkü çok sevimliydi.

“İlk önce şehirde biraz yürüyerek dolaşırız diye düşünmüştüm. Belki Davut heykelini görürüz. Biraz dondurma yeriz.”

Esneme sırası bendeydi, sonrasında konuşmaya başladım: “Kulağa güzel geliyor ama...”

Sesim canlılığını biraz yitirir gibi olmuştu. Ne kadar yorgun olduğumu göstermek istemiyordum. Neyseki beni bunu yapmaktan kurtardı.

“Ama önce biraz uyuyalım?”

“Ah, lütfen Tanrım, evet.”

Gülerek kabul etti.

Zombiden hallice hallerimizle sendeleyerek tren istasyonundan çıktık. Hostelde kalmak söz konusu bile olamazdı. Bir sürü insanla aynı odayı paylaştığın hostellerde gün içinde uyumak mümkün değildi. Biz de istasyonun birkaç blok güneyinde, karşımıza ilk çıkan eli yüzü düzgün otelde kalmaya karar verdik. Adını okuyacak enerjim bile yoktu. Çok uzun bir adı vardı. B ile başlıyor ve otelle bitiyordu, bu kadarını bilmem o an için yeterliydi.

Resepsiyondaki görevliyle konuşan Hunt'ın sırtına başımı yasladım. Sonra kredi kartımı uzattım.

Odamıza çıktığımızda tam ortada dev gibi bir çift kişilik yatak görene kadar hiçbir şeyle ilgilenmemiştim.

“Özür dilerim. İki ayrı yatak istemeyi düşünemedim,” dedi Hunt. “Aşağı inip odayı değiştirmelerini isteyeyim.”

“Hayır, inme. Bu yatak muhteşem görünüyor ve hemen içine gömülüp uyumazsam yere yığılıp kalabilirim.”

“Emin misin?” diye sordu.

Yanıt vermekle uğraşmadım. Onun yerine ayakkabılarımı çıkararak üstümde giysilerimle kendimi yatağa attım.

“Ah Tanrım, hiç şu anki kadar mutlu olmamıştım.”

Hunt’ın bitkin kahkahasını duydum, sonrasında kendimden geçercesine uykuya dalmışım.

Hunt yatağın üstündeki örtüleri açarak içlerine girmem için uğraşırken sırada uyandım. Sanki daha önce bunun aynı-sını yaşamışım gibi tanıdık bir his oluştu içimde. Gözlerimi açarak Hunt’a baktım. Duş almış olmalıydı çünkü yüzü hâlâ hafif nemliydi. Kalçalarından düşmek üzere gibi duran pijama altı dışında üstünde hiçbir şey yoktu. O ana kadar gördüğüm en güzel engebelerden oluşan karın kaslarıyla tüm Toskana bölgesini rakip olarak karşısına alabilirdi.

Örtüleri boynuma kadar çektikten sonra yataktan uzaklaştı. Diğer duvara dayalı duran bordo kanepenin üstüne yerleşmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

“Şşş. Uyumana devam et.”

“Hayır. Birlikte geçirdiğimiz dün gecedен sonra senin o kanepede uyumana izin veremem. Eğer benimle aynı yatakta uyumaktan bu kadar korkuyorsan aşağı iner ve başka bir oda tutarız.”

Örtüleri üstümden iterek yataktan sürünerek çıkmaya başladım. Ayaklarım yere değmeden önce çoktan kanepeden kalkmış, önümde dikiliyordu.

“Yapma, Kelsey. Hadi uyumana bak.”

Dudaklarımı kararlı bir çizgi halinde sabitledim ve onun da yatağa gelebilmesi için kenara kaydım.

“Bu teklifinden vazgeçmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Aslında kanepе oldukça rahat. Ve bu pek de iyi bir fikir...”

Aynı şeyleri konuşup durmaktan yorulmuş bir şekilde elini yakaladım ve onu yanıma çektim. Yatağa yanıma düştüğünde ona, “Artık mazeret istemiyorum,” dedim.

Dün gece elinin belimdeki yatıştırıcı dokunuşları sayesinde sabrım yok olup gitmişti. Tıpkı rüzgârda savrulan kum tane-cikleri gibi birer birer uçup gitmiş ve geriye sadece altında gizlenen güçlü arzularımı bırakmışlardı.

Elini tutmaya devam ederek sırtüstü uzandım ve yüzümü diğer tarafa çevirerek yana döndüm. Yanıma uzanana kadar elini çekiştirmeye devam ettim. Elini bıraktığımda karnımın üstüne düştü.

Eski halimize dönmek için bir şey yapmıyordum. İlgi gösterecek mi, yoksa göstermeyecek mi diye düşünmekten gına gelmişti artık. Sadece ona yakın olmak istiyordum. Sonuçların canı cehenneme diyordum.

Arkamda duran bedeni ilk başlarda gergindi ve benimle olabildiğince az temas kurmak için kolunu havada tutuyordu. Geriye doğru kaykılıp ona biraz daha sokulduğumda donup kaldı.

“Jackson...”

Adının havada asılı kalmasına izin verdim. Birkaç dakika içinde rahatlamıştı. Kolunu belime doladı ve ikimiz de uykuya dalarken göğsü benimkiyle uyum içinde inip kalkmaya başladı.

Öğleden sonra yeniden uyandığımda pencereden içeri viski ve koladan daha güçlü, sek viski sertliğinde bir güneş ışığı sızıyordu. Işıktan kurtulmak için diğer tarafıma döndüğümde Hunt duvarıyla karşılaştım. Dünyayla ilişkisini koparmış halde sırtüstü uzanıyordu. Onu ilk kez uyurken Prag treninde görmüştüm, birkaç saniye içinde de uyanmıştı.

Uykudayken onu şu ana kadar yapamadığım bir şekilde, farklı bir gözle inceleme fırsatı buldum. Sağ kaşında ve çenesinin üzerinde küçük birer yara izi vardı. Burnu sandığım kadar düzgün değildi, üstü hafiften kemerliydi. Daha önce burnunun kırılıp kırılmadığını merak ettim.

Defalarca gördüğüm göğsü hâlâ aynı ölçüde büyüleyici görünüyordu gözüme. Onun da üzerinde birkaç tane yara izi vardı. Omzuna doğru olan ince ve küçük izin bir ameliyattan kalma olabileceğini düşünmüştüm. Yan tarafındakiyse daha tırtıklı ve birkaç kaburgasını içine alacak uzunluktaydı.

Bana dönmesini sağlamadan veya o leziz kalçalarını örten pijamasını çıkarmadan onu yeterince inceledim, sonra yaklaşıp bir saat daha uyumaya çalışmaya karar verdim. Bir elimi nazikçe karın kaslarının üstüne yerleştirdim. Uyanmadığını görünce başımı da göğsüne dayadım.

Hunt'ın bir anda dönmesiyle birlikte benim de bedenim tamamen dönmüş ve omuzlarım yatağın şiltesine mihlanmıştı. Önce mutlu bir şekilde iç çekmiş olsam da sonra Hunt'ın omuzlarımda hissettiğim gücüyle ağırlığının yarattığı şok ve acıyla minik bir çığlık attım. Çok güçlüydü ve tüm ağırlığıyla üzerime abanmış, omuzlarımı doğal duruşunun dışında yatağa bastırmıştı. Gözleri kararmıştı, adeta beni görmeden, vahşi bir ifadeyle bakıyorlardı. Ağır ve titrek soluklarla nefes alıp verirken her nefesinde omuzlarıma daha fazla baskı uyguluyordu.

"Hunt," dedim ama tepki vermedi. Kollarımı dirseklerimden bükerek kollarının alt kısımlarını kavramayı başardım. "Jackson. Ben Kelsey. Uyan." Acımı dindirmek isteyerek çaresizce inledim. Sonra daha yüksek sesle, "*Jackson*, lütfen uyan. Canımı acıtıyorsun," dedim.

Yeterince zaman geçtiği için mi, yoksa sözlerim ya da başka bir şey mi onu bu durumundan uyandırdı bilmiyorum ama beni serbest bıraktı. Yüzündeki boş ifadenin yerini de bir dehşet ifadesi almıştı.

Her şey sona ermiş olmasına karşın hâlâ düzensiz ve sert bir şekilde nefes alıp veriyordu. Konuşmaya başlayana kadar birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Ah, Tanrım. Çok özür dilerim, prenses. Çok üzgünüm."

İfadesi yıkık döküktü. Gözlerindeki harabeleri görebiliyordum. Geriye doğru sürünerek üzerimden kalkmaya ve uzaklaşmaya çalıştı.

Ellerimi ona doğru uzatarak kollarından kavradım.

“Yapma. Bunu yapma.” Kafenin tuvaletinde bana söylediği şeyin aynısını bu kez ben ona söylüyordum.

“Kelsey...”

Kollarından tutup çekmeye çalıştım ama yerinden oynatılamayan taş sütunlar gibi sert ve güçlülerdi. “Gel,” dedim. Yine kendime doğru çekmeye çalıştığımda bu kez taşlar kendilerini bırakmışlardı. Kalçasını benimkinin yanına koydu, göğsüyle benimkinin üzerine kapanmış gibi duruyordu. Başını boynumla omzum arasındaki çukura gömdü ve ellerini bu kez yumuşak, yatıştırıcı dokunuşlarla omuzlarımda gezdirdi.

“Özür dilerim,” dedi bir kez daha.

“Şşş.” Kollarımı omuzlarının etrafından dolayarak ona olabildiğince sıkı sarıldım. Onu sıkıntıya sokan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama tahmin edebildim. Her ne olursa olsun tahminlerimin hepsinde de onun yaşadıklarının benim sorunlarımı utandıracağını düşünüyordum.

“Seni asla incitmek istemedim,” diye fısıldadı.

Beni kendinden uzaklaştırmasının nedeni *buydu*. Bununla baş edemeyeceğimi veya etmeyeceğimi düşünüyor olmalıydı. Ama işin gerçeği şu ki... ben insanların bilinçli bir şekilde birbirlerini incittikleri bir dünyada büyümüştüm. Bunu kanıtlamak ya da sadece oyun oynamak için bile Jackson’ın incitme tarzını her gün kabul edebildim.

“Hey,” dedim, yüzünü gözlerime bakabileceği kadar yukarı kaldırarak. “Beni incitmiş falan değilsin. Ben iyiyim.”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorsun, Kelsey. Bu şey...”

“Hepimize sıkıntı yaratan öyle şeyler var, Jackson. Umu-
rumda değil.”

Çenesini tutarak dudaklarını kendime doğru yaklaştırdım.

Ağzlarımız arasında sadece milimetreler varken ani bir hareketle kendini geri çekti. “*Umursamalısın*. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman anlat bana.”

Yanıma sırtüstü uzandı ve elini yüzünde dolaştırdı. Ben de yana dönerek başımı göğsüne koydum.

“Kelsey...” dedi.

Gözlerimi kapatarak göğsüne iyice yerleştim. “Beni buradan kazıyarak çıkarman gerekecek çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca fazlasıyla inatçı da olabilirim, ona göre.”

Duraksadı ve sonra kulağa kahkaha gibi gelen bir şekilde nefes verdi. Birkaç saniye sonra nefesleri yeniden nefese benzemeye başladı ve kahkahası yok oldu ama kolları beni sarmaya devam ediyordu. Ve bu da yeterliydi.

Günün geri kalanını birbirimize kenetlenmiş halde yaktan hiç çıkmadan geçirdik. Bazen uyuyarak. Bazen uyumadan. Ama hangi pozisyonda uzanırsak uzanalım ya da nereye dönerssek dönelim, birbirimize dokunmadan geçirdiğimiz birkaç saniye bile olmadı.

Birbirimize dokunmadığımız o kısacık anlarda hissettiğim ağrı beni her seferinde şoke etmişti. Teni tenimle karşılaşana kadar geçen sürede sanki birdenbire göğsüm yırtılarak ve deşilerek boş bir mağara gibi yankılanan kocaman bir boşluk oluşuyordu üstünde. Yeniden ona dokunduğumda büyük bir rahatlamayla iç çekiyor ve sarılıyordum. Büyük olasılıkla da ilk birkaç saniye fazlasıyla sıkı sarılıyordum. Ama bana herhangi bir şey söylemedi. İkimiz de söylemedik. Ne onun rüyası hakkında ne de benim ona böyle yapışıp kalmam konusunda. İkimizin de içinde pusuya yatmış beklediği açıkça belli olan, ten, kaslar ve kemikler arasındaki boşlukları dolduran o karanlık hakkında hiç konuşmadık.

Tek kelime bile etmedik. Bu da bana Prag'da köprüden atladığımız o ilk birkaç saniyeyi anımsattı. Çok fazla ses, korku ve adrenalin vardı ama hepsinden önemlisi düşmeye, düşmeye ve sürekli düşmeye devam ederken her şeye sinen, kaçınılmaz, huzur verici bir sessizlik de vardı.

En sonunda yataktan çıkmayı başarabildiğimizde akşamın geri kalanını Floransa sokaklarında dolaşarak geçirdik. Don-durmamızı yedik. Müzenin dışındaki Davut heykelinin rep-likasını gördük, ki bizim için gerçeğini görmek kadar etkileyiciydi.

Otelimizin en üst katındaki bahçe terasında akşam yemeğimizi yedikten sonra o gece yine birbirimizin kollarında uyu-duk.

Ama yine de... tek yaptığımız dokunmaktı.

Ve hissetmek.

Hunt'ın ertesi sabah kalkar kalkmaz otelden ayrılarak ışıkhızıyla başka bir şehre gitmemiz için planlar yapacağından neredeyse emindim. Ancak ilk günümüzün tamamını yatakta geçirdiğimizi hesaba katmıştı. Bir keresinde Hunt'ın yerçekimine benzediğini düşünmüştüm ama asıl yerçekimi aramızdaydı. O çekimin ipleri ne kadar ele alabileceğini ne Hunt ne de ben öngörebilmiştik.

Mantıksız olabilirdi ama aramızdaki şey her neyse, Floransa'daki bu küçük otelimizden ayrıldığımız an onu kaybedecekmişiz gibi bir hisse kapılmışım. Hatta bazen yataktan çıkarsak bile o çekimi kaybedecekmişiz gibi hissettiğim oluyordu. Uyanmaktan, ayağa kalkmaktan, dışarı çıkmaktan korkmak berbat bir şeydi.

Aptalcaydı ve korkudan taş kesilmediğim zamanlarda böyle davrandığım için içten içe kendime fırça atıyordum.

Ben bu kız değildim. Tüm dünyasının bir adamın etrafında dönmesine izin veren o kızlardan değildim. Hem dünyanın kendim dışında başka bir şeyin etrafında dönmesine de gerçekten asla izin vermezdim. Artık kendim merkezin dışına çıkıp da başka birini o merkeze yerleştirmişken geri dönmek zordu.

Kabul etmemiş olsa da bence planını değiştirmişti. Başka bir şehre gitmek yerine Floransa'da kaldık. Kimi zaman şehir dışına da çıktığımız oldu, tıpkı Toskana'da bisiklet turu yaptığımız o gün gibi. Yorgun ve terli bir biçimde, tipik turist duraklarından olmayan yamaç kasabalarını keşfederek koca bir gün geçirdik. Çoğu kasabada tek turist bizdik. Doğru düzgün İngilizce konuşabilen bile yoktu ama bizi gördüklerine mutlu oluyorlardı.

Köylerden birinde bir sanat galerisi de gezmiştik. Sanatçı kaymaktaşıyla çalışmış, heykellerden lambalara ve satranç takımlarına kadar ortaya pek çok eser çıkarmıştı. Ben de kaymaktaşından yapılmış, pastel tonlarda bir kolye ucu alarak zaten boynumda olan kolyeye onu da ekledim.

Duvarlarla çevrilmiş bir şehrin dışında çok çarpıcı bir Roma tiyatrosunun kalıntılarına rastladık. Çok yakınına gidemesek de şehrin duvarlarının üstünden harika bir görüntüsünü yakalayabildik. O sırada Hunt'a Roma tiyatroları hakkında bildiğim her şeyi anlattım. *Scaena frons* ya da *cavea* ya da *vomitatorium* gibi yapının belli bölümlerinin adlarının eski dildeki karşılıklarını söyledim.*

Umurunda olmadığına emindim, hatta birkaç dakika sonra söylediğimi bile hatırlamıyordur diye düşündüm ama yine de beni gülümseyerek dinledi.

Dolambaçlı yollarda kimi zaman saatlerce tek bir araba bile görmeden bisiklet sürdük. Bir yerde durup çimlerin üzerinde piknik yaptık. Hunt karalama defterine bir şeyler çizerken ben de gökyüzüne bakarak bulutlardan şekiller çıkarıyordum. Defterine beni çizdiğini düşünüyordum.

Uzaklarda bir kasaba gördüğümüzde adı ya da nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz olmadan oraya ilerledik. Birilerinin gerçekten yaşadıkları evlerinde ömrümde yediğim en lez-

* Scaena frons: Sahne binasının süslü ön cephesi. Cavea: Seyircilerin oturdukları bölüm. Vomitatorium: Seyircinin tiyatroya giriş ya da çıkış yaptığı kemerli geçiş yolları. (ç.n.)

zetli ev yapımı makarnayı yedim. Bir restoran arıyorduk ama onun yerine Giovanni ve eşi tarafından evlerinde yemeğe davet edilmiştik.

Muhteşem bir gün geçiriyorken ve oradaki kasabalardan herhangi birinde kalmamız ya da sonsuza dek keşif yapmamız olasıyken yeniden yollara düşmek istemedik. İkinci gün de bisiklet kiraladık ve bu kez farklı bir yöne pedal çevirerek yeni insanlarla tanışıp yeni yerler keşfettik. Ama her iki gün de akşam hava kararmaya başladığında Floransa'ya dönmüştük. Aramızda olan biten hiçbir şeyi sorgulamamız ya da yaftalamamız ya da irdelememiz gerekmeyen sessiz sığınağımıza.

Mükemmeldi.

Kimi zaman ona yakın olmanın, ona dokunmanın içimde yarattığı gerilimle uyumamın zorlaşması dışında.

Her geçen gece o giderek daha hızlı uykuya dalıyor, bense daha uzun süreler uyanık kalıyordum. Bedenim ihmal ağırları çekiyordu. Haftalık maceramızın beşinci gecesinde buna daha fazla dayanamadığımı fark ettim. Güçlü ve sessizce yanımda uyurken bir elimi karnımdan aşağıya doğru indirerek o gece giydiğim pijama şortumun içine kaydırdım. Zaten ıslak ve arzu sızıları içindeydim, o yüzden ilk dokunuşumda bile bacaklarım gerilmiş ve gözlerim kapanmıştı.

Nefes alarak ses çıkarmamak için dudagımı ısırdım ancak içimdeki bastırılmış enerjinin bedenimdeki uğultusu dışarı yayılıyor gibiydi. Işıklardan, alkıştan ve ilgiden dolayı keyfimin çok yerinde olduğu, sahneden indiğim zamanlardaki uğultuya benziyordu. Ancak bu kez bu hissin kaynağı tamamen *oydu*. Onun yanında olmak ama ona sahip olamamaktan kaynaklanıyordu.

Parmaklarımı dairesel hareketlerle oynatırken sırtım zevk içinde yay gibi kavis yapmıştı.

Kendimi kendi dokunuşlarıma o kadar kaptırmış, o kadar odaklanmıştım ki bileğimi kavrayana kadar Hunt'ın uyandı-

ğını fark etmemiştim. Elimi kaldırarak başımın üstündeki yastığa bastırdı.

Gözlerim bir anda açılmıştı. Ağzım da şaşkınlıkla açılmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama üzerime eğilen görüntüsünün ve beni yatağa mıhlayan gücünü hissetmenin beni daha da çok uyardığını söyleyebilirdim. Hafifçe inledim. Gözleri o kadar koyulaşmıştı ki kapkara parlıyorlardı.

Tek kelime etmeden karnımın altındaki düzlüğe dokundu ve sonra elimin yerine kendi elini yerleştirdi. Ortaparmağının nasırlı ucuyla bana baskı yaptığını hissediyordum. Bedenim ona doğru yükselirken kapalı gözlerimin ardında adeta bir galaksi oluşmuş gibiydi. Yeniden, bu kez dairesel hareketlerle eliyle baskı yapmaya devam etti. Bu kez sessiz olmama gerek yoktu. Çığlık atarak boşta kalan elimle başımın üstünde adeta kelepçelediği diğer elimi tutan elinin bileğini sımsıkı kavradım.

Bana doğru eğilerek başıyla boynumun omzumla birleştiği yerdeki çukuru buldu. Derin bir nefes aldı, burnunun ucuyla boynumun üzerindeki hat boyunca yukarı doğru ilerledi. Parmağı en hassas noktalarımda dönüp durmaya devam ediyordu ve ben çoktan mutlu, haz dolu sona yaklaşmıştım.

Tırnaklarımı bileğine batırdığımda ağzından hırıltıya benzer bir ses çıktı. Parmağını sertçe aşağı bastırması beni sınıra getirmeye yetmişti. Hafif bir çığlık eşliğinde dağıldım. Neredeyse bir hafta boyunca içimde biriken hüsrana, damarlarımın içinde patlayarak yanmıştı sanki. Beynimin içine dolan zevk hücumu, bir havai fişek gösterisi gibi parlak ve sağır ediciydi. Omurgamı önce merkezde toplamış, sonra da bedenimin her köşesine akmıştı.

Ona doğru yay gibi uzandım çünkü o an tek eksikğim ağızda olması gereken ağız ve tenime dokunan teniydi. Ancak henüz başını kendime doğru çekmeden benden uzaklaştı ve yataktan çıktı. Tek kelime etmeden banyoya gitti. Yatakta uzanmaya

devam ederken ve kemiklerimin bile yumuşadığını hissederken içerde düşün sesini duydum.

Maceramızın altıncı gününün sabahına uyandığımızda ikimiz de önceki akşam olanlardan hiç söz etmedik. Hunt'ın gözkapakları hiç uyumamış gibi görünüyordu. Kendini suçlu hissetmekten vazgeçmesi için ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Neden suçlu hissetmesi gerektiğini de bilmiyordum. Beyin fırtınası yaptığım her seferinde kalbim tıpkı yataktan çıktığımız ve sığınağımızı ardımızda bıraktığımız zamanlarda olduğu gibi tutukluk yapıyordu.

Hunt'ın haftasına göre sadece iki günümüz kalmıştı.

İki gün.

Tatilin bitiş tarihini keyfi seçmiş olmamıza rağmen bazı şeyler hakkında konuşmadan o tarihi esnetebileceğimizi düşünmüyordum. Ve o konuşacağımız şeylerin de aramızdaki her şeyi sona erdirebileceğinden korkuyordum.

Artık bir rutin haline gelmiş olan sabah pişmanlığımla Jackson'ın kollarının arasından sıyrıldım. Dirseğime dokunarak beni durdurdu. Dönüp baktığımda çıplak göğsünün üzerinde toplanmış çarşafların gerçeküstülüğü karşısında sarsılmıştım. Birlikte geçirdiğimiz birkaç gece bana yıllar gibi geliyordu ama yine de hakkında çok az şey biliyordum. Tanımadığım biriyle aynı yatağı paylaşmak benim için çok olağandışı bir şey değildi ama tanımadığım için rahatsız olmak olağandışıydı. Belki bunun nedeni zihninden geçenleri bilmememe ek olarak bedenini de henüz tanımıyor olmamdı. Eliyle hafifçe dirseğimi gıdıklar gibi yaptı ve şöyle dedi: “Kâbuslarım için özür dilerim.”

Önceki gece, konuşmaktan alenen kaçındığımız o olaydan sonra, uyuduğumuzda yine birkaç kez kâbus görmüştü. Sonrasında da bana doğru kıvrılıp yatmak yerine odanın içinde biraz volta atmış ve pencerenin kenarında çizim yapmıştı.

“Sorun değil.”

Yeniden kalkmak için bir hamle yaptığımda bu kez elini elime doladığını hissettim. Sanki beni durdurmasının tek nedeni buymuş gibi birkaç saniye parmaklarımla oynadı. Sonra şöyle dedi: “Bana Amerika’daki yaşamını biraz anlatsana.”

Sabah sabah özellikle üzerinde konuşmayı isteyebileceğim bir konu değildi ama sohbet etmek istediği açıkça belli oluyordu. Belki de bu konuyla ilgili konuşmam, onun da kendiyle ilgili merak ettiği şeyler hakkında konuşmasını sağlardı.

“Ne gibi? O kadar da ilginç sayılmaz.”

“Mesela çocukken geçirdiğin en güzel Noel’i anlat.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Ciddiyim. Kelsey Summers’la ilgili resmin tamamını görmek istiyorum.”

Pek hoş bir resim değildi ama madem istiyor...

“Pekâlâ,” dedim. “Favori Noel’im hatırladığım ilk Noel’den önceki olsa gerek.”

Başını öne eğerek parmaklarımı hafifçe sıktı. “Bu çok üzücü.”

“Evet, öyle, zaten ailem üzücü.”

“Aileni o kadar kötü yapan neydi peki?”

Kendimi arkadaki yastıkların üzerine bırakırken ellerimiz ayrılmak zorunda kalmıştı.

“Başka bir konuya geçebilir miyiz?”

Israrcı olmak istiyordu. Sessizliğinde, dikkatli nefes alışında, uzaklaşmadan önce birkaç saniyeliğine ileri uzandığında yatağın çıkardığı gıcırtıda bunu duyabiliyordum.

“Sen düşün al istersen. Ben de bugün neler yapacağımıza bir bakayım.”

Tanrım, bu konuda ikimiz de berbatlık. Bunun işe yarayabilmesi olanaksızdı. Zaten “işe yaraması” için ne gerektiği konusunda da bir fikrim yoktu.

Sorgulamasından kurtulduğum için rahatlamış hissederek banyoya gitmek üzere yataktan uçarcasına uzaklaştım.

Gergin kaslarımı yumuşatan sıcak suyun tadını çıkararak uzun uzun duşta kaldım. Banyonun dışında duran ve aramızda sadece bir duvar bulunan diğer bedenim son derece farkındaydım.

Yeterince uzun süre hakreketsiz kaldığımı düşünedim. Her ikimizin de arası kelimelerle iyi değildi. Eylem insanlarıydık, o yüzden de dün gece işe yaramıştı. Konuşmamıştık. Belki de biraz zorlamanın zamanı gelmişti. O yüzden duştan çıktıktan sonra banyodaki giysi yığınının boş verip sadece havluyla odaya daldım.

“Sana her şey yolunda dedim.”

Konuşarak içeri girmiştim. “Unutmuşum almayı...”

Sonra durdum çünkü Hunt’ın sırtı bana dönüktü ve telefonda idi.

Hızla bana doğru döndüğünde daha alçak bir sesle, “Ben, şey, bir şey unutmuşum da. Pardon,” dedim.

Kısıp sesle telefona konuştu. “Şimdi kapatmam lazım. Hayır. Hayır. Teşekkür ederim ama gitmem gerek.”

Ahizeyi yuvasına doğru indirmeye başladı. Telefonu kapatmadan önce karşı taraftaki kişinin hâlâ konuşmakta olduğunu az da olsa duyabilmişim.

Sırt çantamın en üstünde duran bir çift çorabı alırken, “Kimdi o?” diye sordum.

“Ne?” Bana bakmadı. “Ah. Resepsiyondan aradılar, ne zaman çıkış yapacağımız belli mi diye sordular.”

Üzerimden damlayan sularla altımda bir gölcük oluşarak, üstümde sadece bir havlu ve elimde anlamsız bir çift çorapla öylece dikiliyordum ama yine de göz ucuyla bile benden yana bakmıyordu.

Bu tepkisizliğinin mi, yoksa omuzlarının gergin duruşunun mu içime daha çok sıkıntı verdiğine karar veremedim. Resepsi-

yonla yaptığı bir konuşma buna neden olmazdı. Ve eğer sadece daha fazla kalıp kalmayacağımızı soruyorlarsa daha basit ve kısa bir konuşma olmaz mıydı bu?

Belki de sadece ikimizle ilgili gergindi ve telefon konuşmasının bununla bir ilgisi yoktu.

Yeniden banyoya dönmeden önce birkaç saniye daha onu izlemeye devam ettim. Kapıyı kapatmak üzereyken de içeriden seslendiğini duydum. “Sahile giden bir trene binmeye ne dersin? İtalyan Rivierası’na belki?”

Başımı banyodan uzattığımda yatağın üstünde gergin bir şekilde oturduğunu gördüm, yumruk halinde sıktığı ellerini iki yanına koymuştu.

Sonunda Floransa’daki sığınağımıza veda etme zamanımız gelmiş gibi görünüyordu. Belki de sırlarımız bu küçük oda için fazla büyüktü.

“Tamam. Kulağa güzel geliyor,” dedim.

Sözlerim banyonun fayans duvarlarında yankılanırken göğsümdeki o boşluğun açıldığını ve korkunun süzülerek içeri sızdığını hissettim.

Riomaggiore adlı küçük köy, İtalyan Rivierası’nda bir yamaca kurulmuştu ve trenden dışarı adımımı atar atmaz buraya bayılacağımı anlamıştım. Taptaze ve iyot kokan bir havası vardı. Denizden gelen esinti saçlarımı hafifçe savuruyordu. Tren platformunun bir kenarında bir duvar vardı ve ötesinde uçsuz bucaksız turkuaz mavisi deniz uzanıyordu.

Hemen o duvara doğru giderek bu nefis manzarayı zihnime kazımak istedim. Dik yamaçları oluşturan koyu renkli kayalar denizin beyaz köpüğüyle süslenmişti. Kıpır kıpır masmavi sulara karşı meydan okur gibi duruyorlardı. Dalgalar kayalara çarptıkça sıçrattıkları suyu platformdan bile hissettiğime yemin edebilirdim.

Tiz bir sesle ciyaklayarak kollarımı Hunt'ın boynuna sıkıca doladım.

“Güzel mi?” diye sordu.

“Çok güzel.”

Floransa'dan ayrıldığımıza değmişti.

Hunt trende nereye gittiğimizden bahsetmişti. Cinque Terre adı verilen ve beş köyden oluşan bir kıyı bölgesine gidiyorduk.

Doğal yaşamı koruma alanı ya da parkı gibi bir kapsamda oldukları için köylerde neredeyse modern hiçbir şey yoktu. Sadece gelen ve giden trenler vardı. Biz de o günü ve ertesi günü, yani son iki günümüzü, köyler arasında keşfe çıkıp arazi yürüyüşleri yaparak geçirecektik.

Eğer beş köyün hepsi de bu tren platformu kadar güzelse ikna oldum diye düşünmüştüm içimden.

İstasyondan ayrılarak öğle yemeği ve kalacak yer bulmak için şehre yöneldik. Her ikisi de mevcuttu. Küçük bir restoranda mola verdik ve evren tarihinin en lezzetli fesleğen soslu makarnasını yedim. Fesleğen sosuna özellikle bayılmamama rağmen Cinque Terre beni imana getirmişti.

Restorandaki garson bize yolun aşağısında evlerine bağlı bir apartman dairesini turistlere kiralayan bir aileyi tavsiye etti. Yol üstünde köyün güzelliğini hayranlıkla izledim. Evler yapı taşları gibi üst üste yığılmış bir görüntüye sahipti ve her biri canlı renklere boyanmıştı. Turuncu, sarı ve pembe binaların mavi, yeşil, kırmızı panjurları vardı. Baktığım her yerden bir fotoğraf karesi çıkarılabilirdi: dökülen boyası ve parçalanmak üzere gibi duran ahşabıyla hikâyesini az çok tahmin edebileceğiniz rengi solmuş turkuaz bir kapı, güneş yanığı tenli, taş sokaklarda yalınayak dolaştığı için sertleşmiş ayakları olan küçük bir çocuk, kucağına kıvrılıp yatmış yumuşacık tüyleri olan bir sokak kedisi.

Hunt'ın eli belime dokunduğunda içgüdüsel bir şekilde ona doğru yaslandım. "Muhteşem bir yer," dedim. "Ben... hiç böyle bir yer görmedim."

"O zaman başardım mı?"

"Neyi?"

"Sana bir macera yaşatmayı?"

Durup ona baktım. Yüzü gergindi. Sadece eğlenip eğlenmediğimden daha fazlasını sorduğuna dair bir his oluştu içimde.

Omzunun üstünden ileriye baktığımda denizin ve gökyüzünün koyu lacivert ufuk çizgisinde birleştiğini görmüş, zamanı durdurmak istemiştım. O anı hiçbir fotoğraf karesi yansıtmazdı. Rüzgârda sallanan açık pencerelerden sarkan çamaşırların hıştırtısını, güneşin ısıltısının denizi terk edişini ve Hunt'ın koyu gri gözlerini zihnime kazıyamayıp unutmaktan korktum. Tüm bunları unutmak bir cinayet olurdu. Zamanı durdurmak istemiştım çünkü o bir saniyelik duruş bedenimin hissetmek istediklerini hissetmeye ve beynimin düşünmek istediklerini düşünmeye yetecek bir süre değildi. O yüzden dürüst bir yanıt verdim. "Macera, bu yaşadıklarımı tanımlamaya yetecek kadar kapsamlı bir sözcük değil."

Gülümseyişiyle güneşi kışkandırabilirdi.

Kolunu omzuma attı ve tutmayı planladığımız odayı görmeye gittik.

Köyler hem tren yoluyla hem de patikalarla birbirlerine bağlıydı. Sıcak ve sade özel dairemize yerleştikten sonra keşif için dışarı çıktık. Patika yolu tercih ettik çünkü Hunt'ın trene binmemize izin vermeye hiç niyeti yoktu. Zaten ben de bunu istemeyebilirdim.

Elimizdeki yürüyüş yolu haritasına bakarak Riomaggiore'den patikanın başlangıç noktası olan Manarola'ya git-

meve karar verdik. Bu patikanın adı Via dell Amore'ydi, yani aşıklar yolu. Bir yamacın kenarına yerleştirilmiş taşlardan oluşan bu patika, birinci ve ikinci köy arasında oldukça kolay bir yürüyüş olanağı sağlıyordu. Yamacın etrafında dönerek devam ettiği için de uzaklaşırken harika bir Riomaggiore manzarası sunuyor, sonrasında da deniz manzarasıyla bizi karşılıyordu.

Yolda ilerlerken aşağıdaki denize ve kayalara bakmamıza olanak tanıyan pencerelerle dolu taş bir oyuğa geldik. Tünelde ilerledikçe korkuluklarda, tavandan sarkan iplerde ve var olan her yüzeyde bir sürü kilit olduğunu fark etmeye başladım. Her yer her boyda ve şekilde kilitlerle doluydu. Bazıları parlak ve yeni, bazılarıysa paslı ve eskilerdi ama binlerce kilit vardı.

Kilitleri takip ederek taştan oyulmuş bir oturma yerine vardık. Bu koltuk iki kişinin oturabileceği genişlikteydi ve arkallığı da öpüşen iki insanı betimleyecek şekilde oyulmuştu. Taş bir kemerin içine yerleştirilen koltuğun arkasında korkuluklar vardı. Hem koltuğun hem de oturan insanların aşağıda uzanan denize yuvarlanmamaları için bir önlem olarak konmuş olmalıydı. Gerçi artık korkuluklar görünmüyordu. Bir sürü kilitte kaplanmışlardı. Hatta bazı kilitler üst üste takılmışlardı. Deniz fonlu aşıklar koltuğunun etrafında adeta çerçeve oluşturmuş gibilerdi. Hem koltuk hem de çevremizi saran tünelin duvarlarının büyük bir kısmı grafitiyle kaplıydı ama sorun değildi. Buranın ne kadar özel bir yer olduğunu hissedebiliyordunuz. Ufuk çizgisiyle öpüşen çiftin dudakları neredeyse mükemmel bir şekilde aynı hizada duruyordu. Sanki biriyle birlikte olmanın anlamının mükemmel bir temsili olarak deniz, güneş ve yaşam birbirine kavuşmuştu. Aşkın daimiliğini de vurgulayan bir çalışmaydı.

Bu koltuğun etrafına kaç çiftin kilit bıraktığını bilmiyordum. Kaçının hâlâ birlikte olduklarını da bilmiyordum. Umu- rumda da değildi. Birini sevdiğiniz zaman, gerçekten sevdiği-

nizde, ruhunuzda kalıcı bir izi kalırdı. Kalbinizde daima taşıyacağınız bir kilit olurdu. Anahtarını kaybetmiş ya da başkasına vermiş olabilirdiniz ama o kilit ömür boyu sizinle birlikte kalırdı.

Yanımıza bir adam yaklaşarak kilit almak isteyip istemediğimizi sordu. Elinde farklı kilitlerle dolu bir kutu vardı. Tam istemediğimizi söylemeye hazırlanıyordum ki Hunt, “Neden olmasın?” dedi.

Adama biraz para uzattı ve bir kilit seçti. Sade ama sağlam bir kilitti.

“Nereye takalım bunu?” diye sordu.

Koltuğa baktım ama kalbimin çarpıntısı beni başka bir yer, üzerimizde daha az *baskı* yaratacak bir köşe aramaya yöneltti. Oradan birkaç adım uzaklaşarak tünelin yeniden patikaya açılmak üzere olduğu bir noktaya geldim. Tünelin ağzında tavan-
dan sarkan bir sürü kilit vardı.

Onları işaret ederek, “Buraya,” dedim.

Yamacın bir yanındaki büyük bir kaya parçasının üstüne bir ağ gerilmişti ve kilitler de o ağa takılmıştı. Mükemmeldi. Böylece yine bir iz bırakıyor ama mesajımdan söylemek istediğimden daha fazla bir anlam çıkmasını önlemiş oluyordum.

“Seni kaldırayım,” dedi Hunt.

Kilidi ondan aldım. Diz çökerek kollarını dizlerimin etrafına doladı. Beni omzunda yukarı kaldırdı. Üzerinde dengemi sağlamaya çalıştım. O da dimdik ayakta durabildiğinde bir elimi kayaya koyarak diğer elimle ağın bir kısmını yakaladım. Kilidi açtım, bir parça ipi etrafına geçirdim ve kapattım.

Gülümsedim.

“İşlem tamam!”

Hunt kollarını gevşetti ve ben de kayarak omzundan aşağıya indim. Tıpkı kilidin kendisi gibi biz de sanki birbirimize bağlanmıştık.

Tenim yanıyordu. Hunt'ın gri gözleri gözlerimin üzerindeydi. Benim bakışlarımsa onun dudaklarına kaymıştı. O dudaklar. O dudakları düşünerek, hatta belki sadece onlara bakarak günler geçirmiştim. Hunt'ın bahanelerinden ve bir araya gelmemize engel olan, benden sakladığı o şeylere kafa yormaktan dolayı işkence çekiyordum. Ama burada, arkamızda uzanan deniz ve avcumun içinde taktığımız kilidin anısı dururken tek bir neden bile bulamıyordum. Ya da belki de bulmak istemiyordum.

Çenemi hafifçe yukarı doğru kaldırdım, o da çenesini aşağı indirdi. Dünya sadece dudaklarımız arasındaki alanı ve nefeslerimizin birbirine karıştığı hava sahasını kapsayacak denli küçülmüştü.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu, onun kalp atışlarını da duyduğuma yemin edebilirdim. Bunu en az benim kadar istediğini biliyordum. Ve hayali bir sınırın hareketlerine yön vermesinden yorulmuştum. Bu nedenle ona doğru uzandım ve alt dudağımı onunkinin üzerinde gezinmesi için birkaç saniyeliğine serbest bıraktım. Ve o küçük dünyamız genişledi, patladı ve biz de onun ateşli çekirdeğinde kalakaldık.

Dudaklarımı dudaklarına daha sertçe bastırarak ellerimi ensesine götürdüm. Sadece bir saniyeliğine beni kendine doğru çekti. Göğsüm göğsüne yapıştı. Ayaklarım yerden kesilerek patikanın taşlarından birkaç santimetre havalandı. Başım arzuyla dönüyordu.

Sonra aynı şekilde birdenbire beni serbest bıraktı. Ayaklarım yeniden yere bastı. Başımın dönmesi kesildi. Ama kendimi her zamankinden daha sersemlemiş hissediyordum.

“Kelsey, yapamam,” dedi.

“Yapamam? Bana yapmayacaksın gibi görünüyor daha çok.”

“Anlamıyorsun.”

Kollarının arasından sıyrıldım ve patikanın diğer yanına doğru geri geri gittim.

“Haklısın. Anlamıyorum. Yaptığımız şeyin neden doğru olmadığını anlamıyorum.” İnsanlar dönüp bize bakmaya başlamışlardı ama umurumda değildi. “Nasıl olup da her sabah birlikte uyandığımızı, nasıl olup da bana *dokunabildiğini*, nasıl aynı yatağı paylaştığımızı ve birbirimizin kollarında uyuduğumuzu anlamıyorum. Ama sıra buna gelince? Bir şekilde *bu* yaptığımız yanlış, öyle mi? Hayır, bunu anlamıyorum. Beni nasıl öptüğünü ve nasıl hissettiğini *biliyorum* ama beni neden sürekli kendinden uzaklaştırdığını anlamıyorum. Ve artık anlamaya çalışmaktan da bıktım.”

Dönerek tünelde koşmaya başladım. Sadece dakikalar önce istediğim şeyin mükemmel ve dokunaklı bir temsili gibi görünen, Jackson’la benim de gittiğimiz yol olduğunu düşündüğüm âşıkler koltuğunun yanından hızla geçtim. Belki de kilitleri aşkın kalıcılığının sembolü olarak seçmemişlerdi. Belki duygular bizi mekâna bağladığı için kilitler tercih edilmişti. Duygular bizi ağırlaştırıyordu. Kalbimizi bin tane farklı yöne çekeştiriyordu ve en sonunda o kalp için tek bir seçenek kalıyordu: kırılmak.

O koltuk taşandı, o saf öpücüğün içine sonsuza dek sıkışıp kalmıştı. Sert, soğuk ve ruhsuzdu. Kimi zaman Hunt'ın da olabildiği gibi.

Sandaletlerim taş patikayı döve döve koşmaya devam ettim. Pencere boşluklarından içeri sızan kare ışıklar haricinde tünelin içi karanlık sayılırdı. Hunt'ın bakışını sırtımda hissetmeyecek ve aramızdaki çekim bizi birbirimize çekmeyecek kadar uzaklaşmıştım. Sonra yavaşladım. Nefes alış verişlerim, liflerine ayrılan bir kumaşın yırtılmasını andırıyordu.

O sırada evrenin kusursuz zamanlamasıyla (ve bana olan nefretiyle) birlikte alnıma bir yağmur damlasının düştüğünü fark ettim. Ardından ikinci ve üçüncü damla da geldi. Sonra gökyüzü adeta açılarak başımdan aşağı bir okyanusun boşalmasına izin verdi.

"Ah, tabii ki!" diye bağırdım. Yağmur damlaları yüzüme çarparken gökyüzüne baktım ve bağırdım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Patikanın sert zemini, koşarken ayak bileklerimin zorlanmasına neden olsa da bir an önce altına sığınabileceğim korunaklı bir yer bulabilme kaygısıyla koşmaya devam ettim. Geri dönerek tünele doğru gidebilirdim ama o zaman yeniden Hunt'la karşılaşmam gerekirdi.

Hayır, teşekkür ederim, ben almayayım. Üstelik ondan kaçmak için bu kadar koştuktan sonra hiç almayayım. Her seferinde beni kendinden uzaklaştırdığını düşünürsem asla olmaz.

Sağanak yağmur yüzünden taşlar kayganlaşmıştı, o yüzden ayağım kaydı. Dengemi sağlamaya çalıştım ama etrafımda tutunacak hiçbir şey yoktu. Geriye doğru sendeleyerek kendimi çarpmaya hazırladım.

Ama sırtım tahmin ettiğim gibi kayaya ya da taş patikaya falan çarpmadı. Tanıdık bir çift kol tarafından sarmalanmıştım. İlk önce Hunt'ın yağmurdan sırlıslıkla olmuş tenis ayak-

kabılarını gördüm. Ama onları görmesem bile bu kolların ona ait olduğunu bilirdim. Yağmurdan sıırıslıklam olmuşken bile sıcak olan dokunuşu beni şaşırttı.

“İyi misin?” diye sordu.

Kollarından sıyrılarak, “İyiyim,” dedim.

Düzgün olmayan, kaygan taşlarla kaplı patikada olabildiğince hızlı yürüyerek yoluma devam ettim.

“Kelsey, biraz bekle.”

Geriye doğru bağırdım. “Beklemekten usandım, Jackson. Bu kadarı bana yetti.”

Patikadan aşağı doğru yürüyerek köye ulaştım. Yollar çamur içindeydi. Baldırlarıma ve uyluklarıma sıçrayan çamur damllarını hissedebiliyordum.

Kaldığımız eve ulaştım ve köhne merdivenlerden hızla çıkarak kiraladığımız daireye geldim. Bir hışımla kapıyı açıp arkamdan çarparak kapattım.

Çocukça olduğunu biliyordum, onu dışarıda yağmurun altında bırakamazdım ama yine de iyi hissettirmişti.

Sandaletlerimi hızla ayağımdan çıkarırken yere ve giysilerime suyla çamur sıçratmışım. Sonra da belki çıldırdığımdan belki de artık umursamaktan fersah fersah uzak olduğumdan sıırıslıklam tişörtümü sinirle başımın üstünden çıkardım. Yere tokat sesi gibi bir sesle çarptığı sırada dairenin kapısı da hızla açılmıştı.

Kapının hızla arkasındaki duvara vurduğunu, sonra bir kez de rüzgârın etkisiyle yavaşça çarpışını duydum. Döndüğümde Hunt’ın donmuş bir şekilde kapıda durduğunu gördüm.

Yağmur suyuyla ıslanmış ve ürperdiği için diken diken olmuş çıplak karnıma bakıyordu.

Kindar bir tonda şöyle dedim: “Dışarıda kalabilirsin. Yani eğer bu da *kaldıramayacağın* bir durumsa.”

Kapıya tutunarak donmuş gibi orada durmaya devam etti.

Şortumun düğmesini çözerek kalçalarımın altına kaydırdım ve yere düşmesi için bıraktım.

Sonra şöyle dedim: “Aslına bakarsan sana içeri girmen için meydan okuyorum. Heidelberg’den kalma bir meydan okuma hakkım daha vardı diye hatırlıyorum. O yüzden içeri girmen ve beni öpmen için sana meydan okuyorum.”

Bedeni odanın içine doğru uzansa da eliyle kapı pervazını sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Ayakları da girişe çakılı kalmış gibiydi. Yüzünde acı çekiyormuş gibi berbat bir ifade vardı ama başını öne eğdi ve başka yöne çevirdi.

Dudağımı bükerek dalga geçtim. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

Dönüp odanın köşesindeki duşa doğru yürüdüm. Ayrı bir banyo falan yoktu. Fayansla kaplı yükseltilmiş bir platformun üzerinde bir duş ve etrafında da perde vardı. Musluğu çevirdiğimde borulardan gelen ılık sesiyle birlikte kapının da çarpılarak kapandığını duymuştum.

Odadan çıkmış olabileceğini düşünmüştüm ki arkamda hırçın bir ses tonuyla, “Lanet olsun,” dediğini duydum. Elleri belimi kavrayarak beni göğsüne doğru çekmişti.

Islak giysileri çıplak tenime değdiğinde soğuktan titredim. Ağzı ensemble buluştuğundaysa o titremeler zevk ürpertilerine dönüştü. Boynumla omzumun buluştuğu yeri hafifçe ısırdı. Dengemi kaybedince duştan akmakta olan suyun altına girdim.

Tenime suyun değmesiyle birlikte nefesim kesildi. Belimi ellerinin arasında hafifçe sıkarak kalçalarımı kendine doğru bastırıyordu. Ellerinden birini yukarı doğru kaydırarak ıslak sutyenimin üstünden göğsümü kavradı. Bunun üstüne inleyerek başımı geriye, omzunun üstüne bıraktım. Beni kendine çevirdi. Sırtımı duş başlığının altındaki fayans duvara dayamıştım. Duştan fışkıran suyun altındaydı ama sanki bunun farkında değilmiş gibi dudağımı kendine doğru çekmişti.

Tanrım, daha sık tartışmalıydık.

Diline dudaklarımın arasından bir yol buldu ve beni sertçe öptü. Eliyle çenemi kavrayıp başımı hafifçe kendisine doğru kaldırarak daha da derinlerime ilerleyebilmişti. Ağzımı adeta talan ederken arzuyla sarhoş olmuştum. Kollarının ön kısımlarını yakalayarak tırnaklarımı tenine batırdım.

Hâlâ öfke ve hüsrân hisleriyle doluydum. O da öyleydi. Bu da aramızdaki ilişkiyi patlamaya hazır kılıyordu.

Doyumsuz ellerimi tişörtüne doğru uzattım çünkü teninin tenime değmesini istiyordum. Tişörtünü başının üstünden çıkardım. Minik nehirler halinde yüzünden ve göğsünden akan suların tadına bakmak istiyordum. Ona dokunmadan duramıyordum. Göğsünden başladım, iki elimi de göğüs kaslarının üzerine yerleştirdim. Karşılığında hafifçe inledi. Ellerimi yavaşça karın kaslarına doğru kaydırırken tırnaklarımı da belli belirsiz tenine batırıyordum. Parmaklarını tenime sertçe bastırırken hırıldıyordu. Başımı ona doğru eğerek göğsüne doğru akmakta olan minik nehirlerden birini yaladım.

Çenemi kavrayarak yüzümü kendine doğru çekti. “Dayanılmazsın.”

O kadar öfkeli görünmüyor olsaydı bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdim.

Peki, yine de bir iltifat olarak kabul etmişim zaten.

“Bu çok komik,” dedim. “O zaman neden bu kadar uzun süre bekledin?”

Parmaklarımı omzunun üstünde kıvırdığımda elleri bedenimden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Başparmaklarının kalça kemiklerime sertçe baskı yaptığını hissediyordum, parmaklarıysa kalça kıvrımlarıma yayılmış durumdaydı. Soruma alabildiğim tek yanıt kalçalarımı kendine doğru sertçe çekmesi olmuştu. Gücü karşısında iptal olmuştum. Adeta tüm sinir uçlarım heyecanla alev almıştı.

Kotunun altından karnıma baskı yapan sertliğinden ne kadar uyarıldığını anlayabiliyordum. Derin bir nefes aldım. Açık ağzımdan yararlanarak diline yeniden bir yol buldu. Dilinin dilimin etrafında kıvrılışını, minik fiskelerini hissedebiliyordum.

Tıpkı öpüşmesi gibi cesur ve güçlü olan elleri de bedenimi keşfetmekteydi. Kalbim kafesinden kurtulmuş bir kuş gibiydi, göğüs kafesimin içinde tek bir noktada atmayı beceremiyordu.

Bir elini sırtımdan yukarı doğru kaydırarak sutyenimin kopçasını kolaylıkla açtı. Öpüşmemize aramızdaki kumaşı çekip çıkaracak kadar kısa bir ara verdikten sonra beni yeniden kendine doğru bastırdı. Islak sutyenimin yere çarptığını duydum.

Çıplak göğüslerim onunla buluştuğunda boğazının içine hapsolmuş hafif bir hırıltı duyar gibi oldum. Ağzı benimkine baskı yapıyor, dudaklarımı çekiştiriyordu. O an zamanın hem çok hızlı hem de çok yavaş aktığını düşündüm.

Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanmaya başladığında kendimi soluk soluğa geri çektim.

“Şu ana kadar tanıdığım en şaşırtıcı insansın ve bazen senden nefret ediyorum,” dedim.

Söylenebilecek en romantik sözlerden biri sayılmazdı ama en azından dürüsttü.

Beni yeniden duvara mıhladı. Bu kez bileklerimi kavrayarak onları başımın üstünde duvara dayamıştı.

Alt dudağımı hafifçe dişlemeden önce, “Bu sayılır,” diye hırladı.

Ne dediğini anlamamıştım ama başımı onaylarcasına salladım çünkü bacaklarımın arasını zorlayan bacağı uyluklarımın birleştiği yere demir atmıştı. Ve oradaki her hareketi ya da kıpırdanışı içimde önce bir şeylerin parçalanmasına, sonraysa tamir olmasına neden oluyordu.

“Söyle.”

Kavis çizerek ona doğru uzanan bedenimle omuzlarından destek alıyordum.

“Neyi söyleyeyim?”

“Bunun gerçek olduğunu söyle. *Sayıldığımı söyle.*”

Alnını benimkine dayadığında içimin parçalanmasının sesini o kadar güçlü duydum ki yaşadığımız şeyin gerçek olması gerektiğine karar verdim. Kalbim ve ciğerlerim arasında önceki yerinden kopmuş bir şeylerin asılı kaldığını hissediyordum.

“Bu gerçek.” Ürpermişim. Birdenbire düşün altında bu kadar uzun süre kalmaktan dolayı üşümeye başladığımı fark ettim.

Bileklerimi bırakarak duşu kapattı. Beni elimden çekerek yatak odasına doğru götürdü. Bedenlerimizden akan sulardan dolayı yerde minik bir gölcük oluşmuştu ama dönüp de bakmadı bile. Bir kolunu belime, diğeriniyse bacaklarımın altına dolayarak beni kucağına aldı. Başı karnımla aynı hizadaydı. Göğüslerimin hemen bitimindeki ıslak tenimin tadına bakmak için bir an duraksadığında gözlerimi kapattım. Omuzlarını sıkıca kavradım. Kaburgalarımın üstünden geçen hassas tenimi minik dil darbeleriyle döverken bedenimdeki kasların tamamının gerildiğini hissediyordum.

“Jackson,” dedim.

Sonrasında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ağzımdan daha öfkeli veya daha şaşkın kelimeler ya da romantik bir beyanat çıkabilirdi. Ancak başını kaldırarak bana baktığında söyleyeceğim şeyi tamamen unuttum. Sertleşmiş göğüs uçlarımdan birini ağzına aldığındaysa ağzımdan minik bir çığlık yükseldi.

İnebilmem için bedenimi saran elini yavaşça gevşetti. Ben de tıpkı o patikada olduğu gibi kucağından kayarcasına indim. Ancak bu kez ıslak tenlerimiz iyice birbirine karışmıştı. Benim

yumuşaklığım onun sertliğine adeta yapışmışken aklıma dört harfli o aktiviteden başka bir şey gelmiyordu.

Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde şöyle dedi: “Orada da bunu yapmalıydım. Şimdiye kadar binlerce kez aklımdan geçirdiğim şey tam olarak buydu.”

Ağzımın tamamını kaplayan bir öpüşmeyle arzularını bir kez daha belli etmişti.

Ona karşı anında açıldım, dillerimiz birbirine dolandı. Tadı hem ılık yaz günleri hem de kasırgalar gibiydi. Hem istediğim her şeye hem de ihtiyacım olduğunun farkında bile olmadığım her şeye benziyordu. Alt dudağımı emerek ve küçük küçük ısırarak dudaklarının arasında tutuyordu. Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Hunt’ın hayatıma girmesini sağlayan şey, o virane bardaki berbat öpüşme olmuştu. Hayatımın en berbat öpüşmesi için minnettar olacağımı asla düşünemezdim. Özellikle de en iyisinin tadını çıkarırken.

Beni havada tutmak için bir kolunu kaburgalarımın etrafından dolamış, diğeriniyse kalçama indirmişti. İki eliyle bedeni kavramış haldeyken kalçalarıyla beni adeta dövüyordu. Aramızdaki teması daha iyi hissedebilmek için bacaklarımı beline doladım. Ama sonra bunu yapmamış olmayı diledim çünkü bacaklarım ıslak kotuyla buluşmuştu, onu bir an önce üzerinden çıkarmasını tercih ederdim. En az on dakika önce falan.

Parmaklarım kotunun kemer kısmını buldu. Bedenim üzerinde öylesine bir baskı yaratarak duruyordu ki düğmeleri çözmeyi beceremeyecektim. Öpüşürken hafifçe inledim.

Kotunu çekiştirmeye başladığımda yatağa doğru ilerlediğimizi fark ettim.

En ufak bir uyarı bile yapmadan beni sırtüstü yatağa fırlatığında şiltenin üstünde zıplamıştım.

Bunun üzerine şaşkın bir şekilde bağırdım. “Seni...”

Kotunun düğmelerini açtığını ve çıplak kalçalarının üzerinden aşağıya kayması için bıraktığını gördüğümde arkasından gelebilecek küfrü yuttum.

Açılan ağzımı toplamayı başardığımda onu takip ederek ben de iç çamaşırımı kalçalarımın altına indirdim. Ayağımın ucundan fırlattığımda ikimiz de birbirimizin yakıcı bakışları karşısında çırılçıplak kalmıştık. Çarşafı sınırlı etmiş-tik ama kimin umurundaydı? Uzunca birkaç saniye boyunca sadece birbirimize baktık, uzun süredir istediğimizi inkâr ettiğimiz görüntüyü içimize çektik.

Hunt gizemli bir gülümsemeyle şöyle dedi: “Hayal gücüm sana adil davranmamış.”

“Beni çok fazla çıplak hayal ettiğini mi söylüyorsun?”

“Birkaç saniyede bir diyelim.”

Gülümsedim ve önceden kalma hayal kırıklığımın son kırıntısı da uçup giderek yerini beklentiye bıraktı.

Doğrularak oturdum. Böylelikle yüzümle karın kasları aynı hizaya gelmişti.

Elini narin hareketlerle saçlarımda dolaştırdı. Ben de bu dokunuşuna karşılık vererek bileğini öptüm. Sonra öne doğru eğilerek çıplak kalçasından süzülen bir su damlasını yaladım.

Keskin bir nefes verirken eliyle saçımı daha sıkı kavradı.

Elimi dairesel hareketlerle teninde dolaştırdığımda inledi. Birkaç saniye hareketsiz kalarak gözlerini tavana dikti.

“Neden?” diye sordum. “Eğer beni bu kadar çok aklından geçirdiysen, eğer beni hep istediysen... neden hep kendinden uzaklaştırdın?”

Elimi bedeninden uzaklaştırarak parmak eklemlerimin üstünden öptü.

“Bunu hafife alamazdım. Seninle bunu yapamazdım. En az benim için olduğu kadar senin için de anlamlı olması gerekiyordu.”

Bana doğru eğilerek dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. O kadar tatlıydı ki yaktı; bir Molotov kokteylin etrafındaki şeker gibiydi.

Kalçamı kavrayarak ayaklarım yatağın ucundan sarkmayacak şekilde beni biraz daha geriye doğru kaydırды. Tepeden tırnağa beni inceleyen gözlerinin karşısında dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ben de onu izlemeye başladım.

Sağ ayağımı eline alarak bileğimin içine narin bir öpücük kondurdu. O öpücük, iliklerimde başlayarak tıpkı ateş alması bir füyüne gibi bedenimin içinde dolaşan bir yangına neden olmuştu. Baldırımı ve dizimin içini öperken artık erimiş bitmiştim. Elleri topuklarımdan başlayarak bacaklarımın arkasından yukarı doğru ilerledi. Bu sırada hassas tenimi hafifçe gıdıklıyordu. Kıvrınarak dizlerimi kendime doğru çektiğimde bir elini karnıma yerleştirerek beni sakinleştirdi.

“Sabırlı ol, prenses.”

Artık sabrım kalmamıştı. Özellikle de daha önceki seferlerde olduğu gibi yapacak ve akli başına geldiğinde kendini geri çekecekse hiç dayanamazdım.

“Fikrini değiştirmeyi düşünmüyorsun, değil mi, Jackson? Çünkü sürekli bunu yapıp durmaya devam edemem,” dedim.

“Umarım bunu yapmaya devam edebilirsin. Çünkü yedi günlük hakkım dolana kadar bu odadan çıkmaya izin vermeyi planlamıyorum,” dedi.

Ağzı uyluklarımın içinden yukarı doğru tırmanmaya devam ederken o kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki nefesimin kesilmesine ramak kalmıştı. Ellerinden biri hâlâ karnımın üstüne baskı yapıyor, diğeryse dizlerimi aralamak için zorluyordu. Dişleri tenimi hafifçe sıyırdığında kalçalarım yay gibi yukarı fırlamıştı.

Beni öldürecekti.

Gerçekten de böyle devam ederse ölebilirdim.

“Lütfen,” dedim.

“Lütfen ne, prenses?”

Nefesini uyluklarımın içinde hissettim. Bu bile tüm bedene şok dalgaları yayılması için yeterliydi. Karnımdaki eli uyluklarımın arasındaki üçgene doğru kaydığında tamamen kendimden geçmek üzereydim.

Başımı yana çevirerek inlememi bastırdım.

Parmakları beni sınırı yaklaştırmış, tek yapabildiğim inlemek ve nefes almak olana kadar üzerimde uğraşmışlardı.

“Bana ne istediğini söyle,” dedi.

Bedenim parmaklarını sımsıkı kavırıyordu. Ağzımdan sadece, “Seni,” sözcüğü çıkabilmişti. Başparmağını tıpkı önceki

gece yaptığı gibi en hassas noktama hafifçe bastırıldığından yine, “Ah, Tanrım, seni,” demiştim.

Tek bildiğim onun çok uzak olduğu ve benim daha fazla ön sevişmeye ihtiyacım olmadığıydı. Lanet olası ilişkimizin tamamı bir ön sevişmeydi zaten. Onu hemen şimdi istiyordum.

Elimi aşağıya, ona doğru uzattım. Parmaklarımız kenetlendi. Onu kendime doğru çektiğimde diz çöktüğü noktada ayağa kalktı. Bir kez daha çektiğimdeyse dizini yarağa, uyluklarımın arasına yerleştirdi.

İnce ve kaslı bedeniyle üzerimde duruyor, avına saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi bana bakıyordu. Beni parçalayıp yutmak istiyor gibi bir hali vardı ve ben de onun kurbanı olmaya fazlasıyla gönüllüydüm.

Beline dokunmak için elini serbest bıraktım. Sonra bedenini üstüme çektim. Bedenlerimizin teması üzerine başımı geriye atarak inledim.

Ağzı omzuma gelmişti. Kas hattı boyunca ilerleyerek köprücük kemiğime ulaştı. Uyluğu hafifçe yukarı hareket ederek haz merkezime baskı yaptığında nefesimi tuttum. Bana bakmak için başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda bir kez daha aynı noktaya baskı yaptı. Tuttuğum nefesin ciğerlerimden sökülürcesine çıkmasına izin verdim.

Nazik ve odaklanmış bir şekilde dudaklarımın tadına bakmak için eğildi. Sırtını kavradım. Beni öperken kaslarının esnemesi ve hareket etmesi karşısında hayranlıkla doluyordum.

“Lütfen,” dedim bir kez daha. “Lütfen, Jackson.”

Bakışları yumuşadı ve alnını benimkine dayadı. Gözlerini kapatıp yavaş ve derin bir nefes aldı. Daha sonra aşağı yönelerek şişmiş göğüslerimin arasından uzanan göğüs kemiğime bir öpücük kondurdu.

“Bana bir saniye ver.”

Üzerimden kayarcasına uzaklaştı. Prezervatif alıp yeniden yanıma gelirken geçen sürenin her saniyesinde boğuluyormuş gibi hissettim.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, o da üzerime doğru emekleyerek ilerledi. Beni yavaş ve tatlı öpücüklerle boğdu. Önceki coşkunun yok olması. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu olarak öpüştüğümüzde aramızda farklı bir mahremiyet seviyesinin oluştuğunu fark ettim. Beni heyecanlandırıyor ve ardından ne geleceği konusunda dehşete düşmemi sağlıyordu.

Seks benim için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Ama Jackson'la ilgili her şey sorun yaratıyordu. Yeterince iyi olmamaktan korkuyordum, anlamlı bir seks deneyimi yaşamayı becerememekten korkuyordum. Ya her şey sona erdiğinde o sınırı aştığına pişman olursa?

Elini yanağımın üzerinde yumuşacık gezdirirken, "Yapma," dedi. "Bunu yapma."

Tam olarak aklımdan geçenleri mi anlamıştı, yoksa sadece endişelendiğimi mi fark etmişti bilmiyordum ama her halükârda beni yatıştırmayı başarmıştı.

Beni öptükten sonra yavaşça arkaya doğru yatırdı. O da yanıma uzandı. Yüzümü ona çevirerek yan döndüm. Başımı kolunun üzerine koyduğumda beni göğsüne çekerek birkaç saniye öylece kaldı.

Daha önce de birbirimize böyle sarılarak durduğumuz olmuştu ama bu kez farklıydı. Kalbim gümbür gümbür atıyor, tenim şarkılar söylüyordu. Elini omurgam boyunca aşağı doğru indirirken bedenim kavis yaparak ona doğru yaklaşmıştı. Kalçama ve bacağım boyunca aşağıya ilerlemeye devam etti. Parmakları dizimin arkasında kıvrılmıştı. Bacajımı kalçasının üzerine doğru çekerken dizimden karnıma doğru vınlayan bir elektrik akımı geçti.

Ağzlarımız buluştuğunda, “Tanrım, tadına bayılıyorum,” dedi.

Bana doğru eğildi. Bacağını bacaklarımın arasına yerleştirerek kalçalarımızın aynı hizaya gelmesini sağladı. Varlığını içimde hissettiğimde bedenim nasıl davranması gerektiğini bir an için unutmış gibiydi. Kanım pompalanmayı, ciğerlerim nefes almayı, kalçalarımsa hareket etmeyi unutmıştu.

Elleriyle beni sımsıkı kavrarken boynuma doğru hafif bir inilti salıverdi.

Hırıldayarak, “Bende yarattığın bu hisse bayılıyorum,” dedi.

Bacaklarımız birbirine dolanmış şekilde bana doğru uzanırken daha derinlerime ulaşmıştı. Daha önce hiç böyle bir seks deneyimi yaşamamıştım. Bedenlerimizin nereden ayrıldığı belli olmayacak şekilde birbirimize sarılıp sarmalanmıştık. Kalçalarını geri çekerek yeniden içime doğru ittiğinde sürtünmenin yarattığı duygularla sırtım yay gibi kavis yapmıştı.

Kalçalarım onunkilerle aynı hizada olmasına rağmen başım ve sırtımın bir kısmı yatakta kalacak şekilde arkaya doğru eğilmiştim. Jackson da bana doğru eğilerek bedenimin etrafını sarmaladı. Köprücük kemiğimden göğüslerimin arasındaki vadiye inen sıcak dudakları bedenimin üstünde ateşten bir patika oluşturmuştu. Bir elini belimde tutmaya devam ederek içimde ilerlediği her seferinde beni kendine doğru çekiyordu.

Göğsüme öpücükler kondururken onu hissetme, onu kendi bedenime bastırma ihtiyacıyla başının arkasını kavradım.

Diliyle köprücük kemiğimin üstüne küçük fiskeler vurarak ve boynumun üstünü hafifçe dişleyerek yeniden yukarı doğru ilerlemeye başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Kollarının arasında adeta titriyordum. Çenemin altına bir öpücük kondurduğunda başımı aşağı eğerek dudaklarıyla buluşmayı bekledim.

Bedeninin geri kalanının derin ivmelerini taklit eden diliyle ağzımın içinde ilerlemeye başladı. Bedenimi yavaş yavaş zorladığı her itişle birlikte içime zevk dalgalarının yayılmasına neden olurken ona sımsıkı yapışmıştım.

“Kelsey,” diye fısıldadı.

Gözlerimi açmak için kendimi zorlamam, teninin tenimin üstünde kayarcasına hareketini hissettiğim her seferinde gözkapaklarıma karşı mücadele vermem gerekiyordu. Alnını benimkine bastırdı. Kararmış gözlerine kapılıp gitmek yerine onlardan bana doğru gürül gürül akan bir şeyler olduğunu fark ettim. Güven, belki. Ya da şefkat. Her ne olursa olsun, bunun nasıl biteceği konusunda endişe etmeyi bıraktım. Yetersiz olabileceğimi düşünmeyi bıraktım. Bu anla ilgisi olmayan her şeyi bir kenara bıraktım.

“Tanrım, beni ne hale getirdiğin konusunda bir fikrin var mı? Seni ne kadar uzun süredir istediğimi biliyor musun?” dedi.

Gelmeye çok yakın olmam dışında hiçbir konuda hiçbir fikrim yoktu.

Elimi kalçasına koydum. Parmaklarım belinden bedeninin geri kalanının kıvrımlarına doğru yayılıyordu. Parmaklarımı tenine bastırdım ve tırnaklarımla onu kışkırtmaya devam ettim.

“Daha sert,” diye yalvarıyordum.

Kalçalarını öne doğru ittiğinde hazzın ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissediyordum.

Kolunu başımın altından çekerek kendini doğrulttu. Bir dizini aramızda tutarak kalçalarımızın iç içe geçmesini sağladı. Kalçasına doladığım bacağımdan destek alarak beni sırtüstü yatırdı. Daha sonra bacağımy göğsüne yapıştırarak bana tam olarak istediğim şeyi vermiş oldu.

Önce kalçalarının baskısını hissettim. Bedenimi yeni pozisyona göre ayarlamaya çalışırken daha sertçe sarsmaya başladı.

İçime ikinci girişinden sonra yukarı uzanarak elimi yatak başlığına bastırdım.

Yavaş, düzenli bir tempodan hızlı ve sert bir tempoya geçiş yaparken altımozdaki yataktan gıcırtilar yükseliyordu. Derin bir nefes alarak zirveye adım adım yaklaşırken nefesimi tuttum.

Sonra adeta paldır küldür tepeden aşağı düşmeye başlamıştım. O köprüden düşüyordum. Kalbim boğazımda bir yumruktu. Ona kapılmış gidiyordum. Kalbim ellerimdeydi. Parçalara ayrılıyordum. Bir araya geliyordum.

Yere düşüyordum.

Kalp atışlarım yavaşlayana kadar saatler geçmiş gibi hissetmişim. Artık gözlerimi açabilecek gücüm vardı.

Açtığımda kafamın içinin hem bulanık hem berrak olduğunu hissettim. Kesirleri ya da başkentleri ve hatta adımları bile hatırlamıyor olabilirdim. O tür şeyler mutlak bir mutluluk duvarının ardına hapsolmuşlardı. Ama Jackson'ın karşımda gördüğüm yüzü? O çok netti. Sadece o görüntü bile kalbimin yeniden hızla atmasına neden olmuştu.

Bacağımı kalçalarının dışına, aşağıya doğru indirdi. Böylelikle uyluklarımın arasına yerleşebilmişti.

Eğilerek dudaklarıyla yorgun dudaklarım üzerinde biraz oynaştı.

“Yüz kez daha izleyebilirim bunu. Bin kez daha,” dedi.

Yaşanan heyecanlı anların akışı içinde korkunç bir surat yaptığımdan neredeyse emin bir şekilde burnumu kırıştırdım. Başparmağıyla alınımdaki kırıışıklığı düzelterek şöyle dedi: “Gözlerini sımsıkı kapatarak dudağını ısırдың halini hafızama kazımak istiyorum ki aklımda kalan görüntüden karakalem resmini çizebileyim. Boyun kıvrımlarının kesin açılarını ve kalbinin dakikada kaç kez attığını bilmek istiyorum. Her şeyini bilmek istiyorum.”

Yutkundum. Kalp atışlarımın yavaşlaması gerekirken hızlandığını fark etmiştim. Başkasıyla paylaşmayı geçtim, benim bile kendimle ilgili bilmek istemediğim yönlerim vardı.

Konuyu değiştirerek sordum. “Yani çizgiyi aştığın için pişman değilsin?”

Dudaklarını çenemde dolaştırarak mırıldanır gibi konuştu.

“Gece çökmeden önce aşmak istediğim birkaç çizgi daha var aklımda aslında.”

Uzanarak beni üstüne doğru çekti. Bedenlerimiz arasındaki mahrem bağ varlığını koruyordu. Sürtünme sayesinde hassas tenimin ürperdiğini hissettim ve ellerimle göğsünden destek alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Göğüs kıvrımlarımdan belime ve kalçalarıma doğru eliyle ilerlerken zalimane bir sırıtıyla bana bakarak şöyle dedi: “Sen maceracısın, değil mi?”

Bu her zaman hazır olduğum bir macera türüydü.

Saatler günlere uzamıştı. Riomaggiore'deki dairemizden sadece çıkmamız gerektiğinde çıktık. İhtiyacımız olan yiyecekleri ve diğer malzemeleri almıştık. Ama yemek dışındaki tatlara yönelmemiz asla uzun sürmüyordu.

Yedinci günümüz gelmiş ve geçmişti ama ikimiz de oradan ayrılmak ya da birlikte geçirdiğimiz zamana son vermek niyetinde görünmüyorduk. Via dell Amore'yi, o aşk koltuğunu ve kilitleri biraz daha iyi anlayabilmeye başlıyordum. Bir anahtarı olmadığı sürece kilidin pek de önemi olmadığına farkına varmıştım.

Jackson ayak parmaklarıma kadar ürpermeme ve gözlerimin kaymasına neden olan tüm kuytu köşelerimi keşfetmişti artık.

Nefesimi tutmamı ve çığlıklar halinde adını sayıklamamı sağlayacak şeyleri biliyordu. Bedenimin kilidini açmıştı ve

bunu yaparak bayat hava ve kötü anılardan başka bir şey saklamayan kapılarımın da kilitlerini açmayı başarmıştı.

Çocukluğumda duyduğum hikâyelere inanmayı düşündüm. Tanrı dünyayı altı günde yaratmış, yedinci gündeysel dinlenmişti. Sekizinci gün seyrettiğindeyse, benim gibi, her şeyin çözüldüğünü görmüş olabilir miydi merak ettim.

Uyandığımda göğsümün kırık cam parçaları gibi ciğerlerimi zorladığını hissediyordum. Jackson yatakta yanımda değildi, yokluğundan memnun bir şekilde top gibi kıvrıldım.

Gördüğüm rüyanın bazı parçaları zihnimden kayıp gidiyordu. Bense kalan parçaları incelemek üzere elimde tutmalı mıyım, yoksa üzerinde düşünmeme gerek kalmasın diye kendimden daha da uzaklaştırmalı mıyım diye düşünüyor ve bir karara varamıyordum.

Yeniden on iki yaşındaydım ama rüyaların o anlamsız kurgusu içinde aynı zamanda yirmi ikiydim. Annem ve babam mutfakta tartışıyorlardı ve babamın ortağı Bay Ames üst kata çıkmıştı. Tuvaleti aradığını söylemişti ama aslında alt katta iki tane tuvalet vardı. Omzuma dokundu. Benim yumuşacık olduğumu söyledi. Çocukluğumda oynadığım resimli kitaplar gibi rüyamın sayfaları açılmaya başlıyordu. Üstümdeki elin Bay Ames'e değil, ondan bir buçuk yıl sonra bekâretimi verdiğim çocuğa ait olduğunu görüyordum.

Parmaklarını önce boynuma sonra aşağıya göğsüme indiriyordu. Sayfalar çevriliyordu. Daha fazla el ortaya çıkmıştı,

her sayfada başka bir el. Bazıları tanıdık görünüyordu. Bazıları değildi. Ama her sayfada bedenimin üstünde eller dolaşıyordu. Sayfalar çevrildi ve ellerle birlikte mekânlar da –bir kamyone-tin arkası, üniversitenin ilk yılında kaldığım yurt odası, dairem, birkaç hostel– değişmeye başladı.

Sahne değişti, bu kez o mekânların hepsinde ben ve Bay Ames vardık. Rüyam yeni bir yeri ve yeni bir insanı kapsayan başka bir sahneye geçtiğinde çılgınlık atarak ağlıyordum. Oradaki her bir el sanki benden bir parçayı koparıyor, yontarak, kazıyarak küçücük bir kız çocuğuna dönüşene kadar adeta içimde bir oyuk açıyordu.

Ağlayarak ve tökezleyerek bir hostel yatağından uzaklaşıp ailemin salonundaki bir kanepede buldum kendimi. Bu kez tek başımaydım ve günümüzdeydim. Ama annem ve babam sanki hâlâ boyum yüz yirmi santimetreymiş gibi beni görmek için aşağı bakıyorlardı.

Babam konuşuyor, abarttığımı söylüyordu. “Kurbanı oynama-yı bırak,” derken bir saniyeliğine Bay Ames’e dönüşmüştü.

Annem bana sorular soruyordu. Bay Ames’in nereme ve nasıl dokunduğunu anlatmamı istiyordu. Onlara gösterdiğimde, elimi göğsüme götürdüğümde... ardından neyin geleceğini biliyordum. Ağızlarından çıkacak kelimeler tenime işlemiş gibiydi, Mors alfabesi şeklinde kalp atışlarıma yansımış gibiydi.

Onları bekledim, onlara nazlandım, onlara yalvardım çünkü *bunun sayılmayacağını* duymaya ihtiyacım vardı.

Ama onun yerine dünyam bir anda Hunt’la dolmuştu. Onun her şeyi gören gözlerini, yakıcı dokunuşunu, beni tüketip bitiren öpüşünü, “Bana bunun sayıldığını söyle,” deyişini görmüştüm.

Büyük ve nasırlı ellerini göğsüme yerleştirmişti. Altında çırpınırcasına atan kalbimse zımparalanarak küçücük kalmıştı sanki. Rüyamda unufak olmuş bedenimi tutuyor ve sorun

olmadığını söylüyordu. Yumuşak ve mükemmel bir dokunuşu vardı. Tam istediğim gibiydi ama ne kadar nazik davranırsa davranırsın yine de kollarında unufak dağılmaya devam ediyordum.

İşte o an üst üste biriktirdiğim ve neredeyse gökyüzüne ulaşan yalanlarım tuzla buz oldu. On iki yaşında olduğum o günle arama ördüğüm her tuğla parçası, kumdan daha güçsüz bir maddeden yapılmışçasına dağıldı.

Çünkü bunun bir önemi vardı.

İster tenine ister ruhuna olsun, sana kimin dokunduğunun önemi vardı.

Oturdum ve o İtalyan evinde tek başıma kendimi toparlamaya çalıştım. Beynimdeki bazı sinir uçlarının ateş almasından ve son dönemlerde aklımdan geçenlerin anlamsızca, düzensizce bir araya gelmesinden başka bir şey olmayan bir rüya beni son derece sarsmıştı. Rüyanın başka bir anlamı olmadığını biliyordum ama zaten bazı şeylerin gerçek olması için anlamlı olması gerekmezdi.

Bana o ana kadar dokunan her eli hissedebilmiştim. Hoş karşılamadıklarımın yanı sıra izin verdiklerimin de hep birlikte beni ezmeye çalıştıklarını hissetmiştim. Beni adeta boğmaya çalışıyor ve bana paramparça olmuş o gerçeklik camının içinde nefes almaktan başka bir çare bırakmıyorlardı.

Hepsi sayılırdı.

Hunt zehirli vahamızın kapısından içeri girerek elindeki poşeti havaya kaldırdı ve, “Kahvaltı için bir şeyler aldım,” dedi.

Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. O mükemmeldi. *Kahrolası* bir şekilde mükemmeldi. Bense bir karmaşaydım.

“Teşekkürler,” diyerek omuz silktim. Dudaklarımın uçları da benzer bir hareketle hafifçe kıvrılmıştı. “Gerçi pek aç değilim.”

Büyük olasılıkla hamur tatlılarıyla dolu olan poşeti yatağın yanındaki komodinin üzerine koyarak ayakkabılarını ayağından fırlattı.

Bir dizini yatağa yerleştirerek bana doğru emeklemeye başladıığında sırtıyordu. “İştahını açacak bazı yöntemler düşünebilirim.”

Dolaşmış saçlarımı boynumun diğer yanına atarak ağzını omzuma indirdi. Tüm o yeni açılan kapılardan sarkan örümcek ağlarını temizlemek için ihtiyacım olan tek şeyin o olabileceğini düşünerek gözlerimi kapattım.

Öpücüğü bir bıçak yarası gibiydi ama hangi bölümünün daha çok acıdığına karar veremedim; başlangıcı mı, yoksa sonu mu, bıçağın batışı mı, yoksa çıkışı mı? O tatlı öpücüğü hiç düşünmeden verdiğim tüm öpücükleri düşünmemi neden oldu. Onu ne kadar hak etmediğimi düşünmemi sağladı. Ya da belki de... benim gibi birine takılıp kalmayı hak etmeyen oydu.

Yüzüne bakmak için başımı çevirmiş gibi yaparak ondan uzaklaştım.

“Ne kadar zamandır ayaktasın?”

Arkasını yatak başlığına dayayarak oturdu. “Bir süredir.”

“Uyuyamadın mı?”

Keşke *hiç* uyumamış olsaydım diye içimden geçirdim.

“Öyle sayılır.”

“Kâbus mu?”

Belimden tutarak beni geriye doğru, uyluklarının arasına çekti. Sırtımı göğsüne yasladığımda da çenesini omzumun üstüne sıkıştırdı.

“Yeterince konuştuk onları. Günü nasıl geçirmek istediğini düşündün mü, prenses?”

Çene kemiğinin üzerindeki kirli sakallar enseme sıyrıyordu. Ürpermiştim. Elini uyluğumda dolaştırmaya başladığındaysa paniğe kapılarak, “Hadi dışarı çıkalım,” dedim.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra kollarıyla gevşek bir şekilde bana sarıldı.

“Ve ne yapalım?”

“Planları yapanın sen olduğunu sanıyordum.”

“Evet, doğru.” Beni kendine doğru çekti. “Ama dikkatim hemen dağılabiliyor.”

Tanrım, önceleri onu harekete geçirmem mümkün olmamıştı, şimdiyse durduramıyordum.

“Yüzmeye gitmeye ne dersin? Restorandaki kadının bahsettiği o doğal havuza gidebiliriz.”

“Sanki mayonun içindeyken sana hayır diyebilirmişim gibi soruyorsun.”

Budapeşte’de o gece giydiğim şeritli mayoyu giydim. Beni görünce gözleri koyulaştı. Kalçamdan sarkan şeritlerden birini yakalayarak beni kendine doğru çekti.

Aksini düşünüyor olmama rağmen kollarında erimiştim. Dokunuşu bağımlılık haline gelmişti ve bağımlılıklar acıyla birleştiğinde daha az arzulanır şeylere dönüşmüyordu. Beni öptü. Dudakları karanlık bir yaşamın ardından ışıkla tanışmak gibiydi. Parlaklık başta gözleri acıtıyor olsa da karanlıkta heba olacak bir yaşamın düşüncesi kadar kötü değildi.

Ayaklarının dibine paramparça dağılmadan önce bir adım uzaklaştım. Ellerini de kalçalarımın uzaklaştırarak, “Sonra,” dedim.

Sonra, biraz daha kendime hâkim olabildiğimde. O an tüm o duyguları ve anıları bir kutuya doldurarak zihnimin gerisinde bir yerlerde rafa kaldırmalıydım. Sonrasında her şey normale dönebilirdi.

Gözlerinin dudaklarıma yöneldiğini gördüğümde aklımdan neler geçirmeye başladığını fark ederek kapıya doğru ilerledim ve aramızdaki mesafeyi biraz daha açtım.

“Ayrılık kalbi sevgiyle doldurmuş,” dedim.

Kapının kolunu çevirdiğimde bana arkamdan sarıldı.

“Sana karşı daha fazla sevgiyle dolabileceğimi sanmıyorum.”

Bir kez daha âşıklar yolundan yürüyerek Manarola’ya gittik. Tünelin ağzındaki kilidimizin yanından geçerken beni sımsıkı kendine doğru çekerek sarıldı ve şakağımdan öptü.

Patika bizi on on beş dakika içinde köye ulaştırıyordu. Manarola kıyının hemen üstündeki bir kaya çıkıntısına tünemiş gibi duran bir köydü. Riomaggiore’den bile daha renkliydi ve denizin üstünde ilk köyden daha kendine güvenen bir duruşu vardı. Sahilde olmamamıza rağmen başımızı çevirdiğimiz her yerde tekneler görüyorduk.

5 Terre Gelateria e Creperia adlı bir yerde gezimizin en güzel dondurmasını yedik. Orada tanıştığımız bir çift bizi kayalıkların altındaki doğal havuza yönlendirdi. Limana yaklaşırken köyün sokakları giderek daha dikleşiyordu. Çiftin bahsettiği doğal havuzun kayalarla çevrili olduğunu gördük. Hemen ortasındaki kopkoyu mavi renge bakılırsa oldukça derin bir havuzdu. Kendi başımıza kayalardan aşağı inebilir ya da denize inen merdivenleri kullanabilirdik. Sıcak bir yaz günü olduğu için suyun içi çoktan turistlerle dolmuştu. Kırklı yaşlarda, kilolu, bembeyaz bir adamın hemen oracıkta, kayaların üstünde giysilerini çıkararak mayosunu giydiğini gördük.

Hunt yüzünü saçlarıma gömerek kıkırdadı.

Diğer köylerde de başka bir sürü yüzme yeri olduğunu bildiğimiz için orayı pas geçerek keşif gezimize devam etmeye karar verdik.

Manarola’dan üçüncü köy olan Corniglia’ya giden patika âşıklar yolundan daha farklı olamazdı. Burası sahilden kayalık yamaçlara doğru kıvrılarak çıkan yollarıyla gerçek anlamda arazi yürüyüşü olanağı sunuyordu. En sonunda kayalıklar bitecek yerlerini limon ve zeytin ağaçları, üzüm bağları ve yaban

çiçekleriyle dolu yeşil alanlara bırakıyordu. Çiçeklerin parfümü deniz tuzu kokusuyla karışmıştı. Hunt birkaç kez beni havayı koklarken yakalayınca güldü.

Ben de gülerek onu hafifçe ittim. “Ne var ya? Çok güzel kokuyor.”

Omzuma bir öpücük kondurarak, “Sen çok güzel kokuyorsun,” dedi.

Bana buna benzer bir şeyler söylediği her seferinde göğsümde bir ağrı hissediyordum. Kalbimde değil. Ciğerlerimde de değil. Ama içimdeki oyuklarda, boşluklarda hissediyordum. Tıpkı hayalet bir uzuv gibi yol üstünde bir parçamı kaybettiğim yerlerimde ağrı oluşuyordu.

Köye yaklaştığımızda onun da tepede, kayaların üstünde konuşlandığını görebildik. Köye çıkan patikanın sonunda upuzun bir merdiven çıkmamız gerektiğinin de farkına vardık. Heidelberg’deki efsane merdivenlerdeki deneyimlerimize dayanarak o köye tırmanmanın canımıza okuyacağını biliyordum.

Hunt’a baktım.

“Sakın yine bileğini burkma numarası falan yapmaya kalkma. Gözüm üstünde.”

Gülümsedim. “Asla aynı numarayı iki kez yapmam, tatlım.”

Merdivenlerden kurtulabilmek için çaresizce köye gitmenin başka bir yolunu bulmaya çalıştım. Belki bir tren ya da föniküler vardı. Onun yerine tesadüfen bir kayanın üstüne elle çizilmiş bir ok işareti ve “Guvano Plajı” yazısıyla karşılaştım. Guvano’nun üstüne *gizli* kelimesinin de karalanmış olduğunu görünce bitmiştim.

“Jackson!” diye seslendim. O da ardımdan geldi ve birlikte okun gösterdiği yöne doğru yürümeye başladık.

Ama kısa bir süre sonra anladık ki tek bir ok yeterli olmayacaktı. Sonrasında nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fik-

rimiz yoktu. Yakınlardaki bir eve doğru yürüdük. Kamburu çıkmış yaşlı bir kadın evin terasını süpürüyordu.

Hunt onunla konuşmaya çalıştı ama kadın İngilizce bilmiyordu. Ben araya girerek, “Guvano,” dedim.

Kadının yüzündeki ifade değişti ve ağzıyla küçük bir “o” yaparak başını öne doğru salladı. Evlerin arkasından gitmemizi işaret etti. Sonrasında da bir düğmeye basar gibi yaptı.

Doğru anlayıp anlamadığımızdan emin olmadan, tereddütlü bir şekilde kalakaldık ama o süpürgesiyle bize gitmemiz gereken yönü göstermeye devam etti.

“İı... peki.”

Hunt elimi tuttu ve önümüze terk edilmiş bir tren tüneli çıkana kadar giderek dikleşen bir yamaçtan aşağı yürüyerek birkaç evin arkasından ilerledik. Tünelin içini işaret eden bir okun üstünde daha Guvano yazdığını gördük. Kadının bahsettiği o düğmeyi bulduk. Üstünde hem İngilizce hem İtalyanca ışık yazıyordu. Hunt düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Bir kez daha bastı, yine hiçbir şey olmadı.

“Bir de ben deneyeyim.”

İçerisi zifiri karanlıktı.

Bir sigorta kutusu bularak bütün şalterleri kaldırdık. Hiçbir hareket yoktu.

“Yine de devam edecek miyiz?” diye sordum önümüzdeki karanlık patikaya göz atarken.

Bir plaj istiyordum ve ne kadar bize özel, sakın bir yer olursa o kadar iyiydi. Buraya gelebilmek için cehenneme gidip dönmemiz gerektiğinden de gerçekten özel bir plaj olsa iyi olurdu.

Hunt sırt çantasını omzundan indirerek önüne aldı. “Bekle.” Çantasını el yordamıyla karıştırarak cep telefonunu çıkardı.

“Senin bir cep telefonun mu vardı? Ben nasıl bilmiyorum bunu?”

Omuz silkti.

“Aslında pek kullanmam. Sadece acil durumlar için yanımda taşıyorum işte.”

Ben de benimkini çantamdan çıkardım ve arkasından ilerlemeye başladım. “Ben de öyle.”

Girişten geçtik. Tünelin karanlığında cep telefonlarının ışığı çok güçsüz kalıyordu. Kollarımızın üstünü biraz aydınlatıyor, ayaklarımızı loş ve belli belirsiz görebilmemizi sağlıyordu.

Jackson’ın dirseğini kavradım ve aşağı doğru hafif bir eğimle devam eden tünelde yavaşça ilerlemeye devam ettik. İçerisi rutubetliydi. Yürürken ortamın bataklığa benzer pisliğini ayaklarımda hissedebiliyordum ama kendi kendime plaja vardığımızda buna değeceğini söyleyip duruyordum.

Birkaç dakika yürüdük. Tünelin sonunda bir ışık görmeyi bekliyordum ama hiçbir şey görünmedi. Karanlık sonsuza dek uzuyor gibiydi ve attığımız her adımda ayak seslerimiz etrafımızdaki boşlukta yankılanıyordu.

Tünelde yaklaşık on dakika ilerleyince önce ayağımın altında, sonra duvarlarda hafif bir gümbürdeme hissettim. Minik çakıl taşlarının yerde sürüklenirken ve birbirine çarparken çıkardıkları fısıltıyı duydum. Dehşet içinde Hunt’a baktım ama yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktaydık.

Belinden yakalayıp, “Jackson. Tren!” dedim.

Yanımızdan geçen trenin kükreme sesi, ağzımdan çıkan ikinci sözcüğü bastırmıştı. Tünelin içinden değil. Dışarıda yanımızdan. Hâlâ tüm kuvvetimle Hunt’ın belini sıkarken trenin yanımızdaki tünelden geçtiğinin farkına vardım. Rahatlama ifadesiyle iç çekişim de trenin gürültüsü tarafından yutulmuştu. Jackson alnıma bir öpücük kondurdu ama tepki veremeyecek kadar hissizleşmiştim.

Bundan sonra biraz daha hızlı yürüdük ve birkaç dakika içinde tünelin sonundaki ışığı gördük.

Geri kalan yaklaşık yüz metrelik bölümü koşar adım geçtik, yeniden gün ışığına çıkmaya fazlasıyla hazırдық. Bu eski tünelin içinde, yamaç patikalarında yürüyüş yaparken içimize çektiğimiz taze havayı son derece özlemiştim.

Bunun bana günün ilk saatlerinde odadaki düşüncelerimi anımsatmasını aklıma getirmemeye çalıştım. Aydınlık ve karanlıkla ilgili düşünceler.

Bu sabahı ve o saçma sapan rüyayı düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Güneş ışığına kavuştuğumuzda gözlerimiz önce bu duruma alışamayarak kamaştı. Gözkapaklarımı sımsıkı kapatarak aydınlığa biraz alışmalarını bekledim. Yeniden gözümü açıp da baktığımda tünelin ucunda bir adamın beklediğini gördüm. Bu geçidi kullandığımız için ona beş avro ödememiz gerekiyordu.

Hunt biraz şüphelenmişti ama ben gözlerimi devirerek çantamdan para çıkardım. Tam ona birkaç tane bozuk para uzatmak üzereyken Jackson yaşlarında bir adam tamamen çıplak bir şekilde, ağzından sarkan sigarasını tüttürerek yanımızdan geçti.

Ağzım açık kalmıştı. Elimden bir avro düşürdüm. O da kayaların üzerinden sıçrayarak çıplak adamın gittiği yöne doğru gözden kayboldu.

Tereddütle gülerek tünel trolü için başka bir bozuk para arandım.

Hunt, "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu.

"Zaten geldik, değil mi?"

Elini kavradım ve onu tünelden uzaklaştırarak Guvano Plajı'na yönlendirdim. Hayal ettiğim gibi kumsal bir plaj değildi; tıpkı diğer köylerde olduğu gibi kayalıklarla ve çakıl taşlarıyla kaplıydı, hafif bir eğimle suya uzanıyordu. Plajda ondan az insan vardı ve yarısı tamamen çıplaktı.

Yanımızdaki bir kayanın üstünde uzanmış güneşlenen çıplak bir kadın ve adamın yanından geçerken Jackson şöyle dedi: “Sen sormadan söyleyeyim, hayır.”

Somurttum. “Aaa... yapma. O kadar utangaç olduğunu söyleme bana. *İnan bana*, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şeyin yok.”

“Aslında ben senden bahsediyordum. Ama hayır, ben de yapmayacağım tabii ki.”

“Benden mi? Bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

Ondan uzaklaşarak plaj elbisemi başımın üstünden çıkardım. Gözleri mayoyla sarmalanmış bedenimi süzdü. Elini belime attı. Başparmağı göğsümün alt yanına dokunurken, “Seni buradaki yabancılarla paylaşmayacağım,” dedi.

Sandaletlerimi çıkaracakken, “Etrafına bir bak, Jackson. Kimsenin umurunda bile değil. Ayrıca... bu bir *macera*,” dedim.

Umduğum onayı görememiştim çünkü gözlerini kısarak beni süzmeye devam ediyordu.

Ondan bir adım daha uzaklaşarak elimi mayomu üzerimde tutmaya yarayan belimdeki şeritlere götürdüm.

Kaşlarını beni uyarır gibi kaldırarak, “Kelsey,” dedi.

“Jackson.” Karşılık olarak gülümsedim.

Bu çok güzeldi. Şimdide yaşamak ve geçmişi bırakmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Eğer üzerime çimento dökerek kendimi şimdiye sabitlersem içimde su yüzüne çıkmış o çıldırtıcı ağırlıktan kurtulabilirdim.

Yavaş hareketlerle kalçamın üzerindeki düğümü çözdüm. Bitirmemle birlikte şerit açıldı ve karnımın büyük bir kısmını açıkta bıraktı. Diğer taraftaki düğümü çözerken ilk açtığım şeridin arkamdan sallanmasına izin verdim. Onu da çözdüğümde artık şeritli mayomu tamamen üstümden çıkarabilir, karnımdan çok daha fazlasını taze hava ve güneşle buluşturabilirdim.

“Kelsey, hiç de komik değilsin.”

Elimi kalbime bastırarak çok kırılmış gibi yaptım. Sonra gülümseyerek göğsümün üstündeki kumaş parçasını sadece onu kıskırtmaya yetecek kadar, azıcık aşağı indirdim.

Bana ateşli bir bakış attı. O ateşin öfkeden mi, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Emin değildim ve umurumda da değildi.

“Ne?” diye omuz silktim. “Kimse yanarken mayo izi kalmasından hoşlanmaz.”

İkinci düğümü de çözerek şeritleri üzerimden çıkarmaya başlamıştım ki Hunt durumu kontrolü altına aldı.

Beni omzuna atarak üstümdekileri tamamen çıkarıp çıplak kalmama engel oldu.

“Jackson Hunt! Hoşlanmadığın bir şey yaptığım her sefer bunu yapamazsın.”

“Şimdiye kadar işe yaradı ama.”

Omzunda beni taşımaya devam ederek suda yürümeye başladı. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdik.

Şort mayosunun beline uzanarak kalçalarından aşağı indirmeye çalıştım. O ya da bu şekilde ikimizden biri çıplak kalacaktı.

Beni omzuna alıp da suya atmasından hemen önce şort mayosunu çıkarmak üzereydim ama başaramadım.

Burnuma tuzlu su kaçtığı için öksürerek ayağa kalktım. Hunt karşımda gülüyordu.

“Ah, bunu yaptığına pişman olacaksın, Hunt.”

Yüzümü kaplayan ıslak saçlarımı geriye atarak ona ters bir bakış fırlattım. Sıradaki manevram için biraz alana ihtiyacım olacağını düşünerek geri gittim. Su seviyesi kaburgalarımın hizasına geldiğinde artık bana çabucak ulaşamayacağı kadar uzak bir mesafede olduğumdan emin olmuştum. Mayomun şeritlerini çözmekle uğraşmadan üst kısmını olduğu gibi başımdan çıkardım.

Önce tenime çarpan serin havayı hissettim. Hunt'ın yanıma ulaşip da beni suyun altına çekmesine kadar geçen sürede ona gülümsemeyi bile başardım. Bu seferki dalışımızda su daha da soğumuş gibiydi.

Neyseki başımı suyun üstünde tutabildim.

"Jackson," dedim ayakta durmaya çalışarak ama omuzlarıma yerleştirdiği elleriyle beni suyun içine doğru basturmaya devam ediyordu. Tam da o sırada sırtıma bir dalga çarptı.

Mayom elimden kaydı ve aşağı doğru eğilip de almaya çalıştığım elime sudan başka bir şey gelmedi.

"Ooo," dedim.

"Bu da ne demek? İyi misin? Bir şey mi ısırıldı, taşlar ayağını mı kesti?"

Bir süre yanıt vermeden bekledim. Güvenliğim için duyduğu endişenin artık üstümü başımı örtecek hiçbir şeyim olmadığı gerçeğine karşı vereceği tepkiyi yumuşatmasını umut ediyordum.

"Hep senin suçun," diye söze başladım.

"Kelsey, bana ne olduğunu söyler misin?" diye bağırdı.

"Mayomu kaybetmiş olabilirim."

Dudaklarını incecik, öfkeli bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı.

Gülümsedim. "Macera?"

Başını iki yana sallayarak burnundan nefes verdi.

Biraz sırtüstü yüzdüm ve o da peşimden geldi. Sonra suyun üstüne uzandım. Göğsüm suyun üstünden yükseliyordu. "Macera," diye bir kez daha kışkırttım. Onun bir şeyler demesini bekledim ama görünüşe göre öfkelenmeye ara vermesini sağlamıştım.

Gözleri göğsüme takılıp kalmıştı. Zafer duygusuyla gülümsedim.

"İstersen bana katılabilirsin."

Beni suya sürüklemeyen önce ayakkabılarını ya da tişörtünü çıkarma zahmetine girmediği için neredeyse hâlâ tamamen giyinikti.

Baştan çıkarılmaya hazır görünüyordu, o yüzden ekledim. “Biraz daha uzağa yüzebiliriz.” Plajdan birilerinin dikkatini çekemeyeceğimiz kadar uzaktaki bir yamacın kayalık çıkıntısını işaret ettim. “Geri dönmeye hazır olana kadar giysilerini oraya koyabilirsin.”

Üstümde bir şey yokken onu ikna etmek fazlasıyla kolaydı.

Kayalara vardığımızda mayomun alt kısmını da çıkardım. Ayrıca beni suya attığında ayağımda olduğu için mahvolan sandaletlerimden de kurtuldum. O da beni takip ederek tişörtünü, şortunu ve ayakkabılarını çıkardı.

Artık ikimiz de çıplıktık ve bu mavi yeşil denizin ortasında bir yerlerde baş başaydık.

Suyun içinde süzülerek yavaş yavaş birbirimize yaklaştık. En sonunda dizlerimiz birbirine değdi.

“Sonra,” dedi. “Bana sonra *demoştin*.”

Yutkundum. Bunu yapabiliyordum. İrade gücüyle ilgiliydi ne de olsa. Kontrolle. Bunu *istiyordum*.

Islak saçlarıma dokundu, ben de kollarımı boynuna dolaıdım. Islak göğüslerim göğsünün üstünde ezildiğinde şöyle dedi: “Pekâlâ, çıplaklar plajı fikri benim için de o kadar sorun yaratmayabilir.”

Tenim ürpermişti. Yanağımlı onunkine bastırarak nefes alıp vermeye yoğunlaştım. Diliyle omzumun tuzunun tadına baktı. Ben de o sırada sırtına tırnaklarımı geçirmiştim ama bu kez arzuyla değil, korkuyordu.

Dokunuşlarının incinmiş halimi iyileştirmesini istiyordum. Öpüşünde kendimi kaybetmek, böylelikle her şeyi unutmak istiyordum. Ama iyileştirmiyor ya da üstünü örtmüyor, aksine aydınlatıyordu. Onunla birlikte geçirdiğim *her* saniye, bir

şekilde içimi daha fazla kazıyıp daha çok şeyi ortaya çıkarsa da *mükemmeldi*.

Biraz molaya ihtiyacım olduğunu düşünerek başını omzumdan uzaklaştırdım. Derin ve sıcak bakışlarını gözlerimden çekmiyordu. Onun dik bakışlarında ne gördüğümün tam anlamıyla farkında değildim, idrak edemeyeceğim kadar derin anlamlar taşıyordu gözleri. Açıklanamayanı açıklıyor gibilerdi. Bir yıldızın ışığını görüp de onun milyarlarca yıllık olduğunu bilmek gibiydi. Bir kara deliğin yakınlarında zamanın yavaşlaması gibiydi.

Adlandırılmamış gerçekler aramızdan geçerken birbirimize baktığımız sırada Hunt'ın hareket halindeki bacaklarının bizi daha fazla suyun üstünde tutamadığını fark ettim. Su seviyesi göğsümden omzuma, omuzlarımdan boynuma kadar çıkmıştı.

Boğulmak, onun o an bana nasıl hissettirdiğini tanımlayan mükemmel bir kelime olabilirdi. Susuz geçen bir ömrün ardından adeta boğuluyordum.

Güldü ve aslında derin suların pek de istediği tarzda bir keşif için ideal bir yer olmadığını söyledi. Ben de gülmüş olabildim. Sanki suyun altına kaymışız gibi sesler kesilmişti ve ben yüzeyin altında kapana kısılmıştım.

Giysilerimizi yeniden üstümüze geçirdik ve Hunt giymem için bana tişörtünü uzattı.

“Kıyıya gittiğimizde zaten çıkarmam gerekecek. Plaj elbisesi varken senin sıırsıklam tişörtünü giymeme gerek yok.”

Gönülsüzce kabullendi.

Kendisi de tişörtünü giymedi. Ayaklarımız yere degecek kadar kıyıya yaklaştığımızda Hunt'ın sırtına çıktım. Sudan çıkarken beni taşıdı ve böylelikle çıplak göğüslerimi de sırtının arkasına gizlemiş oldu.

Plajda kimse bizimle ilgileniyor olmasa da kayaların arasında küçük bir oyuk buldu ve üstümü değiştirirken de önüme

geçip görünmemi engelledi. Sonra birlikte tünele doğru yürümeye başladık.

Onu durdurarak çantasının ceplerinden birinin fermuarını açtım.

“Dur sana telefonunu çıkarayım.”

“Kelsey, bekle...”

Telefonu çoktan çıkarmış ve parmağımı ekran üzerinde kaydırılmışım.

On yedi tane sesli mesaj vardı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bu telefonu sadece acil durumlar için kullandığını sanıyordum. Sesli mesajlarını neden dinlemedin?”

“Çünkü acil değiller. Eminim.”

“Kimden geliyorlar peki?” diye sordum.

“Önemli biri değil. Bir an önce tünelden geçsek iyi olacak. Geceyi geçirmek için Riomaggiore’ye dönmemiz gerek.”

Üstüne gitmeliydim. Bana gerçeği söyleyene kadar yerimden kıpırdamamalıydim. Yapmam gereken buydu.

Ama yapmadım.

Telefonu almasına izin verdim ve zifiri karanlık tünelde tek kelime etmeden arkasından gittim.

Yürürken elimi gevşek bir şekilde tutuyordu. Gerçekten de onun hakkında ne bildiğimi düşünmeye başladım. Pek de fazla bir şey sayılmazdı. Ve bunu ne kadar çok düşünürsem benden bir şeyler sakladığından da, o şeyin zaten kırılgan olan ilişkimizi mahvedecek bir şey olduğundan da o kadar emin oluyordum.

Yine de hiçbir şey sormadım. Yüzümü göremediği ve benim de gözlerini göremeyeceğim o tüneldeyken bile.

Çünkü küçük de olsa bir yanımda bunu bir kaçış olarak görüyordu. Karanlığı ışığa tercih eden kırık dökük yanımdı bu. Onun sırrını bilmediğim sürece o da asla benimkini bilmek zorunda olmazdı.

O gece birlikte uyumadık. İkimiz de bunun için herhangi bir mazeret göstermemiştik, sadece beraber uyumamıştık. Sırtımızı yatağa verdiğimizde ikimiz de kendi ayrı dünyalarımıza o kadar dalmıştık ki aramızdaki açıklığı kapatma düşüncesi aklımıza bile gelmemişti. En azından benim gelmedi.

Oda kapkaranlıktı. Burası o kadar el değmemiş, bozulmamış bir köydü ki sokak lambası bile yoktu. Genellikle evlerin önünde bir lamba bulunuyordu ama bizim binada o da yoktu.

Karanlık, hareketsizlikle örtülmüş sessizlikle dopdoluydu. Jackson'ın düzenli nefeslerini duymaya çalıştığımda duyamadım.

Onu uyanık tutan şeyin ne olduğunu merak ettim. Ona soğuk davrandığımın farkında mıydı? Beni öptüğünde geri çekildiğimi hissetmiş miydi? Yoksa kendi sırları beynini sürekli rahatsız ederek dinlenmesine izin vermiyor muydu?

Dünyayı keşfettiğimi sanıyordum ama belki de kaçıyordum. Belki de uzun bir süredir kaçıyordum, belki o da öyleydi. Ve kaçtığı şey her neyse –bir sevgili, aile, bir hata– onun peşini kolayca bırakacak gibi değildi.

Sessizliğin içinde sadece kalp atışlarımı duyabiliyordum. Ben de zaman geçirmek için ritmi dinlemeye başladım. Hunt'ın yavaş nefesleri de bu senfoniye katıldığında rahatladım. Yataktan kalktım. Amacım bir yere gitmek değildi, ayaklarımın üstünde durmaya ihtiyacım vardı.

Yerimde kıpırdandım. Duvara dokunana kadar ellerimi uzattım. Sonra öne doğru eğilerek yanağımı duvara bastırdım ve nefes almaya çalıştım.

Aşırı tepki veriyorsun.

Aklıma otomatik olarak bu düşünce gelmişti. Tıpkı tekrarlayıp duran bir şarkı gibiydi ve neredeyse ayağımın altındaki zeminin kaymasına neden oluyordu.

Yüzüme karşı bu kelimelerin söylendiğini çok duymuştum ve onları bir zırh gibi üzerime geçirerek içimdeki çirkin duyguları örtmeleri için kullanmıştım. Sanırım arada güzel olanlardan bazılarını da feda etmem gerekmişti. Çünkü onların geri döndüğü şu dönemde çirkin olanlar da tekrar ortaya çıkmıştı.

Bütün gün rol yapmaya çalıştığımdan zımpara kâğıdı gibi hissediyordum. Tenim aşınmıştı. Yüzleşmem gereken bir gerçek vardı. Zihnimin gerilerinde bir yerlerden çığlık atıyordu ve ben onun sesini duymaya alışabileceğimi sanmıyordum.

Onu bastırmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Küçücük dairemizden dışarı kaçarcasına uzaklaşırken pek fazla düşünmedim. Üzerime bir şort ve sandaletlerimi geçirmiştim. Gecelik olarak giydiğim üstün de bluz yerine geçebileceği konusunda kendimi ikna ettim. Bana koşmamı söyleyen nabzıma kulak vermeyerek köhne merdivenlerden aşağı yavaşça indim. Hızla ve olabildiğince uzağa gitmek istiyordum.

Riomaggiore gece hayatı bakımından pek de canlı bir yer sayılmazdı ama ışıkları ve insan seslerini takip ederek bir bar bulabildim.

Genellikle turistlerle doluydu, ön sıralarda bir yer kaptım. Barmene herhangi bir şey getirmesini söyledim. Ne olursa fark etmezdi.

Bana ailesinin yetiştirdiği limonlardan yapılmış, limoncello adında, ev yapımı, özel bir limon likörü ikram edebileceğinden bahsetti. Anlatıklarını pek de dinlemeden uzattığı küçük bardağı aldım ve bir dikişte bitirdim.

Ekşi olmasını bekliyordum ama acı-tatlı bir tadı vardı. Sanki üzerine biraz Pledge ahşap cilası sıkılmış limon damlacıkları gibiydi ama tadı umursayacak durumda değildim.

“Yudum!” Barmen yarım yamalak İngilizcesini anlamıyor olabilirim diye düşünerek yudumlama işareti yapıyordu. Oysa mükemmel bir şekilde anlıyordum ne dediğini.

Bir parmağımı kaldırarak, “Bir tane daha. Ya da hayır, bekle. Bana şişeyi getir,” dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktığında daha yüksek sesle konuştum. “Tüm şişeyi. Hepsini.”

Cebimdeki en yüksek miktarlı banknotları tezgâha koydum. Büyük olasılıkla şişenin değerinin iki katı kadar para vardı orada ama umurumda değildi. Bana uzattığı şişenin üst kısmından tutarak doğrudan kafama diktim.

İçimi yakmıştı ama yeterli değildi.

Alkolün sterilize edici etkisi olması gerekiyordu, değil mi? Ona ihtiyacım vardı. İçimdeki iltihabı yakıp yok etmem ve yaralarımı hissizleştirmem gerekiyordu.

Adamın biri benimle konuşmak için yanıma geldiğinde o kadar ne yapacağımı bilmez bir haldeydim ki gözyaşlarımın sel olup akmadan önce boğazımda düğümlendiğini hissettim. En sonunda onu başımdan savarken bir yandan da ardından gitmeyi düşünecek kadar aklım karışmıştı.

Bildiğim yöntemlerle kendimi kaybedebilmek niyetiyle buraya gelmişim. Artık sadece yaralarım içimi acıtmasın isti-

yordum. Her geceyi başka biriyle başka bir barda geçirdiğim zamanlarda canım o kadar da acımıyordu. O zaman farklı bir tür acı duyuyordum. Acıdan çok içimde bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Yokluğun acısıydı bu. Tıpkı uzun zamandır görmediğin birini özlemek gibiydi. Ama en azından, insanın birlikte yaşamayı öğrenebileceği türden bir acıydı.

Mevcut acımsa çok netti. Beklenmedikti. Ve onu kontrol edemiyordum. Kimi zaman Jackson'ın bana dokunmasıyla birlikte ortaya çıkıyordu ama genellikle ona bile gerek yoktu. Sadece bir düşünce ya da bir duygu ya da bir anı onu ortaya çıkarabiliyordu. Her seferinde de ciğerlerimin delindiğini ve susuz bir ortamda boğulduğumu hissediyordum.

Şişeyi bir kez daha kafama diktim. Bu kadar tatsız bir an için fazlasıyla tatlı bir tadı vardı.

Tek düşünebildiğim, bunun yeniden bir bütün olabilmeye çalışmanın bedeli olduğuydu. Yıllar öncesinden bugüne kadar kendimi kapatmıştım. Bu sayede kaybettiğim şeyleri hissetmek zorunda kalmıyordum. Ve farkında bile olmadan her geçen gün kendimden bir parçayı daha kaybediyordum. Evren o kayıp hissini yaşamadan yoluma devam etmeme izin vermiyordu.

Ama belki de yeniden çıkmaza girebilirdim. Belki hiçbir şeyin hiçbir zaman değişmediği, hiçbir şeyin asla çok parlak olmadığı ama çok karanlık da olmadığı o durağan yaşama dönmek için bir yolunu bulabilirdim.

Oraya dönmenin bir yolunu bulabilirdim. *Yapabilirdim*. Ve o şekilde her şey çok daha iyi olurdu.

“Kelsey?”

Hayır. Hayır, lütfen, hayır.

Beni o andan başka bir ana taşımasını umut ederek içkimden kocaman bir yudum aldım. Elbise dolabında Narnia'yı görmeyi bekleyen bir çocuk gibiydim ama istediğimi elde edeceğime inanacak kadar da naif değildim.

“Kelsey, burada ne yapıyorsun?”

Tanrım, ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Soğuk davranıp onu kendimden uzaklaştırmalı mıyım, yoksa kollarına mı atılmalıydım, onu da bilmiyordum. Her iki seçenek de canımı acıtacaktı ve ikisinden de kaçınmaya çalışıyordum.

Bu nedenle sessiz kalarak içkimden bir yudum daha aldım.

“Hey,” diyerek şişeyi elimden kaptı. “Bana bak. Buna ihtiyacın yok.”

Yanağımı barın çatlak, yıpranmış ahşap yüzeyine yaslayarak gözümün ucundan süzülen bir damla yaşla üstünü ıslattım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve mırıldanırcasına konuştum. “Sadece beni yalnız bırak. Lütfen. Beni yalnız bırak.”

“Prenses, sorun nedir? Ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim. Bir kız kendi başına gelip biraz içki içemez mi?”

Limoncello şişesine uzandım ama bir adım atarak şişeyle aramda durdu.

“Bu şekilde içemez. Gecenin bir yarısında üzerinde hâlâ yataкта giydiği şey varken değil.” Parmaklarıyla üstümdeki- nin dantel askılarından tutup hafifçe çekti ve devam etti. “Bu kadar üzgün olduğu alenen belliyken değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama aradığın yanıt bunda değil. Ben de bu yollardan geçtim. Bunun çözüm olduğunu düşündüm ama benim için sadece problemi büyüttü. Gel, konuş benimle.”

“Ben problemin ta kendisiyim! Anlamıyor musun? Ben buyum. Ancak bu şekilde hayatta kalıyorum.”

“Bu doğru değil. Bundan çok daha fazlasına sahipsin. Kaçmaya çalıştığın şey her neyse, o sadece bir anı, öylesine bir şey. Hayatını yönlendiremez.”

Ellerimi saçlarıma götürerek hafifçe sıktım. Ağlamamaya çalışıyordum.

“Çoktandır yönlendiriyor. Ve artık tek bir anıdan ibaret değil... binlercesi var. Ve kaçamıyorum da onlardan. Bu gördüğün kaçmaya çalışan halim değil. Teslim olmuş halim.”

Elimi kaldırarak barmeni çağırdım. Bana doğru gelmeye başlamıştı ki Jackson tam tersi bir parmak işaretiyle araya girdi. “Hayır. Ona başka bir içki vermeyin.”

Lanet olsun. Şimdi kendime başka bir bar bulmam gerekecekti çünkü Hunt her zamankinden daha göz korkutucu bir halde bana engel yaratıyordu.

“Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, Jackson. Ve çok tatlısın. Ben de sana minnettarım ama işe yaramayacak. Her ikimiz de hem zaman kazanalım hem de sorun yaşamayalım derim.”

Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk ve şimdiden aramıza karanlık çökmüştü. Eğer her şeyin taptaze olduğu ve duyguların en yoğun olduğu bu başlangıç döneminde onu yenemezsek gelecek konusunda ümitsiz olmalıydık.

Bana yaklaşarak çenemi tuttu ve gözlerimi gözleriyle aynı hizaya kaldırdı. “Neye ihtiyacın olduğuyla ilgili düşüncelerinin hiç umurumda olmadığını sana tanıştığımız ilk gece söylemiştim. Şu an da bir istisna sayılmaz. Bunu yapmana izin vermediğim.”

Beni dirseğimden tutarak bardan dışarı çıkarmak için yanına doğru çekmeye başladı.

Kolumu ondan kurtardım ve sendeleyerek bir iki adım geri gittim.

“İstediğin şeyi yaptırmak için beni öylece kolumdan tutup çekemezsin ya da omzuna atıp gidemezsin, Jackson. Bu sefer olmaz. Sadece her şeyi daha da berbat etmekle kalırsın.”

“Neyi daha berbat edecekmişim? Bana neler olduğunu anlatsana. Ne değişti?”

“Hiçbir şey.” Bir kukla tiyatrosunda gibi dudaklarım aşağı doğru çekildi ve somurttum. “Sorun da bu zaten. Değişmi-

şim gibi davranıyordum bir süredir. Bir macera yaşamak ya da seninle yatakta günlerimi harcamak için kaçıp gidebilen biriymişim gibi davranıyordum. Âşık olabilen biriymiş gibi davranıyordum ama öyle değilim. Bunu becerebilen kısmım uzun zaman önce yok oldu.”

Hışımla yanından geçerek dışarıya çıktım. Böyle bir köyde bunun dışında başka bir bar *olup olmadığını* merak ediyordum.

“Bunun sen daha küçükken olan şeyle bir ilgisi var mı?”

Donakalmıştım, adeta taş kesildim. Sandaletlerimin arasına sıkışarak ayak tabanıma batan minik çakıl taşlarını hissedebiliyordum. Aynı anda hem nefes almaya hem de nefesini tutmaya çalışan ciğerlerimin yırtılma sesini duyabiliyordum. Tıpkı bir radar gibi panik dalgalarını takip ederek arkamda duran Hunt’ı algılayabiliyordum. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bir şeyler söylemiştin... uyuşturulduğun o gece. Detaya girmedin, sadece... istismar edilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini söylemiştin. Hazır hissetmiyorsan bu konuda konuşmaman gerektiğini düşünerek üstüne gitmedim. Ama birtakım ipuçlarından bir şeyler çıkarabiliyorum. Eğer şu an yaşadığın mutsuzluğun nedeni buysa bunun senin suçun olmadığını bilmelisin. Sana her ne yapıldıysa... kontrolün dışında oldu.”

“Bunu yapamamamın nedeni o değil. Yani kısmen onun da etkisi var, evet. Ama sonrası önemli, yani kontrolümde *olan kısım*.”

Beni içten içe öldüren buydu.

“Bana aklından geçenleri anlat. Konuşalım. Belki bir yararı olur.”

İstediğim son şey bu konuda konuşmaktı. Ne kadar açılırsam o kadar inciniyordum. Zaten her şey böyle başlamıştı.

Arkamı dönüp yürümeye başladım. Köyün denize olan eğimi, yavaş yürümeyi olanaksız kılıyordu.

“Bu konudan böyle kolayca sıyrılmama izin vermeyeceğim,” dedi Jackson arkamdan. “Rahatladığını, dünyaya açıldığını gördüm. Zoraki gülümsemenin değişerek tüm yüzünü aydınlatmasını gördüm. Şimdiyse zor geldiği için geri geri gitmeni seyredelemem.”

Tepem atmış bir şekilde ona döndüm.

“Siktir git. Neler hissettiğimi böyle küçümseyerek, bana ne yapmam gerektiğini söyleyerek yardımcı falan olamazsın. Şimdiye kadar içimi acıtan şeyleri hep yok saydım. Bunun beni ne hale getirdiğini de görüyorsun.”

Elleriyle çenemi kavradı. Parmak uçlarını alkolün etkisiyle bulanmış zihnimin anlayabileceği kadar hafifçe tenime bastırıyordu.

“Senin hislerini küçümsemiyorum. Bunu *asla* yapmam. Sadece beni de içeri almanı istiyorum. Seninle birlikte hissedebilmeme izin ver.”

Yüzümü kurtarmaya çalıştım ama sımsıkı tutmuştu. “Bunu yapmayı gerçekten istemezsin.”

“Dene o zaman.”

Öfke patlaması yaşamak üzereydim. Neden ya da ona mı, yoksa kendime mi öfke duyduğumu bilmiyordum. Sadece öfkeyle dolu ve taşmak üzere olduğumu biliyordum. Onu iterek uzaklaştırdım. Tırnaklarının yanağımı çizdiğini hissettim.

“Duymak mı istiyorsun? Peki. Aslında oldukça aptal olan güzel bir kız çocuğu hakkında gerçekten basit bir hikâyeye. Bu kız hayır demekten korktuğu için bir adamın kendisine dokunmasına izin verir. Sonra susup da hiçbir şey dememekten korktuğu için annesi ve babasına bunu anlatır. Sonra onlar da o hoş küçük yaşamlarını mahvedebilecek herhangi bir şey yapmaktan korktukları için kıza bunun önemli bir şey olmadığını söylerler. Çünkü sadece *dokunulmuş* olmak, kavga çıkarmak için yeterli bir neden değildir. Onları haksız duruma düşürmekten çok

korkan küçük kız, bunun önemli olmadığını düşünerek hayatını sürdürür ve daha fazla insanın kendisine dokunmasına izin verir. Aslında kendine ait birtakım parçalar dağıttığını hiçbir zaman bilemez. Belki de içten içe bilir ama kendinden o kadar nefret ediyordur ki parça parça kendinden kurtulmak hoşuna gider. Bir gün kendisinden yararlanmak amacının dışında ona dokunup da o kaybettiği parçalarını özlemesini sağlayan iki isimli bir adamla tanışana kadar hayatı belki o kadar hoş değildir ama aynı zamanda o kadar korkutucu da değildir. Ama artık her şey sadece korkutucu değil, dehşet verici. Yapamıyorum işte. Böyle yaşayamam. Mahvettiğim her şeyi ve onları onaramayacağımı bilerek yaşayamam.”

Saçlarıma götürdüğüm ellerimi tuttu ve bedenimi kendine doğru çekerek bana sarıldı. O an içimdeki tüm boşlukları hissetmiştim. Tıpkı mağaralar gibiydiler, hıçkırıklarım içlerinde yankılanıyordu. Boşluğun bu kadar ağır olabileceğini asla düşünemezdim.

Bu ağırlığın altında nefes alamıyordum.

B oynumda bir gerginlik oluşmaya başlıyordu. Yavaşça daralan bir mengenenin içine sıkışma hissi gibiydi.

Ezici.

Daraltıcı.

Eğer dışarı çıkmasaydım asla nefes alamazdım. Eğer dışarı çıkmasaydım içim dışıma çıkardı. Büyük olasılıkla bedenim dayanamayıp kendini bırakırdı ve içimde ne var ne yoksa kusardım. Dur bir dakika... dışarıdaydım. Karanlıktı ve hava serindi ama ben yine de nefes alamıyordum. Neden nefes alamıyordum?

Geriye doğru tökezleyerek düşmemek için Hunt'a tutunmak zorunda kaldım. Bedenimin panik duygusuyla dolduğunu hissettim. Çenemin etrafında kümelenen, beni her an ayağıma kaydırmakla tehdit eden bir histi.

"Otur."

Hunt'ın yüzü tam önümdeydi, önce bulanık, sonra net, bulanık sonra net.

"Kelsey, hadi biraz otur."

Odaklanmaya başlayınca bacaklarımın *titrediğini* fark ettim. Başka bir yer bulacak kadar uzun bir süre yürüyebile-

ceğimi sanmıyordum, o yüzden çakıl taşlı yola oturmak için eğildim.

Ancak Hunt beni tutarak kaldırdı ve bir banka oturttu. Çevreme bakındım. Bir kayıktaydık. Birilerinin pastel yeşili evlerinin önüne bağladıkları mavi bir kayıkta. Detayların yarım oluyordu, o yüzden biraz daha bakındım. Koyu yeşil panjurlar. Üç katlı ev. Verandada uyuyan uyuz bir köpek. Bir köşede unutulmuş bir çocuk oyuncacı.

Hunt yanımda durmuş bana sorular soruyordu. Ağız hiç durmadan oynuyor gibiydi ama ne dediğini anlamam mümkün değildi.

“Panik atak geçiriyorsun. Nefes al. Sadece nefes al. Gözlerini kapa.”

Onun dediklerini yaptım. Söyleyebildiğim tek şey, “Üzgünüm,” oldu.

O an pek çok şey hissediyordum ama en çok üzgündüm.

“Ah, prenses. Üzülme. Benimle birlikteken üzülmene gerek yok.”

Ağladığının farkına bile varmadan önce göğsümün inip kalktığını fark ettim.

“İyisin, merak etme.” Sesi derin ve huzur vericiydi. Beni kendine doğru çekti. Anlamsızdı ama yüzüm onun omzuna gömülmüş haldeyken sanki daha kolay nefes alıyordum.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kelimelerle aram o kadar iyi değildir. Ben görsel bir insanım. Ne gördüğümü bilirim ve senin herhangi bir parçanı kaybetmediğini biliyorum. Bir tanesini bile, tatlım.” Ciğerlerimin ağrıdığını ve başımın döndüğünü hissettim. Bu kriz anının sona ermesini bekleyerek ona sımsıkı tutunmaya devam ettim. “Yüzleşmek zorunda olmadığın şeylerle uğraşmaktan hırpalanmış ve yara bere içinde kalmışsın ama bu seni eksiltmez. Çoğaltır.” Elleri yatıştırıcı ve nazik hareketlerle saçlarımı okşuyordu. “Ailen yanlış dav-

ranmış. Başına gelen şey *yanlış*. Senin için savaşmış olmaları gerekirmiş. Onlara anlatacak kadar cesur davranmışsın ve seni yüzüstü bırakmışlar, bunun için üzgünüm. Kendi derdine derman olmayı öğrenmek zorunda kaldığın için de üzgünüm, bunu yapmak zorunda kalmış olman da senin suçun değil. Birilerinin sana yardımcı olmak üzere yanında olması gerekirdi. Olmamışlar ve bu berbat bir durum ama aynı zamanda geçti bitti. Ve şimdi ben yanındayım, sana gidilecek başka yollar da olduğunu söylüyorum.”

Geri çekilip yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerken şöyle dedim: “*Senin* tam da bu olduğunu düşünmüştüm. Seninle birlikte olmanın bana yararı olduğunu düşünmüştüm ama, ah Tanrım, daha beter canımı acıtıyor.” Dizlerimin üstüne doğru kıvrıldım. Sanki kendimi mümkün olan en küçük hedef haline getirmek, acının beni bulmasına engel olacaktı. “Seninle birlikte olmak, neleri kaybettiğimi fark etmemi sağladı.”

“Bunun seni mutlu etmesi gerekmez mi? Benimle birlikte olmak sana kendini iyi hissettiriyorsa?”

“Beni mutlu ediyor. Mutsuz etmediği zamanlarda. İkisinin arasındaki dengeyi nasıl kuracağımı bilmiyorum.”

Elini sırtımda yukarı doğru kaydırды ve sonra beni yukarı doğru çekerek bedenimin kıvrılmış pozisyonunun açılmasını sağladı. Eli yanağımdaydı, başparmağıysa alt dudağımda geziniyordu. “Bu geceki gibi yapamazsın bunu. Bu hiçbir şeyi dengelemez. Teraziyi fırlatıp atar. İzine çıktığım bir sefer aynısını ben de yaptım. O hayata döndüm ve çölde gördüklerimi unutmak için önüme ne gelirse içtim. Sarhoşken yüzleşmek daha kolaydı ama ayıldığım zaman her şey iki katı zorlaşmıştı.”

“Tanrım, berbat haldeyim. Sen çok daha beterini yaşamışken kendi sorunlarımı büyük bir olay haline getirdim.”

“Dur.” Yüzümü kendine yaklaştırdı. “Bunu yapma. Annen ve baban başına gelenleri hafife almış olabilirler ama yaşanan-

ların hiç de hafif bir yanı yok. Ben orduya kendim yazıldım. Benimki bir seçimdi.”

“Peki, bununla nasıl baş ettin?”

Gülümsedi. “Deneme-yanılma.” Gözleri dudaklarıma kaydı. “Ve her zaman daha çok istediğim başka bir seçeneğim olduğundan emin oldum. Benimle kal. Bunu birlikte alt edeceğiz, tamam mı? Yanımda kalacağını söyle.”

Yutkunarak bunun yeterli olmasını umut ettim ve sadece “Tamam,” dedim.

“Tamam?”

“Bana bir şeyin yanıtını verirsen.”

“İstediyini sor.”

“O sesli mesajlar,” diye başladım ve anında gerildiğini fark ettim. “Hayatında... senin geri dönmeni bekleyen başka biri yok, değil mi? Başka bir kadın?”

“Ah, Tanrım. Hayır, Kelsey. Senin dışında hiç kimse yok. Yemin ederim.”

Başımı öne doğru salladım. “Tamam.” Bu kadarı yeterliydi, başka şeylerle baş edebilirdim nasılsa.

Beni kucağına çekti. Ve bu kez, en azından, içimin acıdığını hissetmemiştim.

Cinque Terre’de arazi yürüyüşleri yaparak ve denize bakan yamaçlarda sorunlarımızı konuşarak birkaç gün daha geçirdik. Sihirli bir yöntem yoktu. Uyumakta güçlük çekiyordum, o da öyleydi. Yeniden Floransa’daki halimize dönmüştük. Sadece birbirimizin şefkatli dokunuşlarına sığınuyorduk.

Jackson ruh halimizde bir değişiklik olması için manzaramızın da değişmesi gerektiğine karar verdi. O yüzden Roma’ya gittik.

Ne kadar çılgınca, değil mi? Başka bir şeye mi ihtiyacın var, o zaman atla trene ve en güçlü antik medeniyetin beşiğine git.

Büyütülecek bir şey değil. İlk kez turist gibi davrandık ve umurunda bile olmadı.

Gün ışığında rol yapmak kolaydı. Her ikimiz de o konuda iyiydik.

Şehri yürüyerek dolaştık. Kolezyum'u, Roma Forumu'nu ve Marcellus Tiyatrosu'nu gördük. Tiyatro tarihi dersinde detaylı bir şekilde incelediğim bir şehirdi Roma. O nedenle yanında yürürken ona Kolezyum'un nasıl çalıştığını ve Romalıların eğlence adına ne gibi çılgınlıklar yaptıklarını anlatırken ayaklı bir Vikipedi sayfasına dönüştüm.

"Deniz savaşlarını canlandırıyorlarmış," dedim. "Arenayı tamamen suyla doldurup bir tanesi batana kadar insanlarla dolu iki geminin savaşını izliyorlarmış."

"Müthiş bir şey."

"Ah, kesinlikle öyle. Tabii ölen yüzlerce, hatta büyük olasılıkla binlerce insanı saymazsak."

"Elbette, haklısın," dedi gülerek. "Biliyor musun, böyle hikâyelere gerçekten bayılıyormuş gibi görünüyorsun."

"Roma? Dünya üzerinde bu tür hikâyelerden en azından biraz olsun hoşlanmayacak biri olabileceğini düşünmüyorum. Russell Crowe sağolsun."

"Hayır, yani, tarihten demek istemiştin. Bir öğretmen olabilirsin bence."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ben mi? Şey, büyük olasılıkla ilk günümde bir öğrenciye küfredirdim."

Budapeşte'deki o küçük sanatçıyla karşılaştığım günü düşündüm. Ona yardımcı olmak heyecan vericiydi ama aynı zamanda diğer ukala kabadayının karın boşluğuna bir yumruk atmak da gelmişti içimden.

"Hayır, yapmazdın. Harika bir öğretmen olurdun. Ve bütün öğrencilerin de seni gerçekten dinlerlerdi çünkü çok güzelsin."

“Evet, öğretmen olmak için gereken niteliklere sahibim. Memelerim var.”

Omuz silktilti. “Lisedeyken benim için o kadarı gayet yeterliydi.”

Başımı iki yana sallayarak konuyu değiştirdim. “Evde seni bekleyen kimsenin olmadığını söylediğini biliyorum. Bu hâlâ orduda olduğun anlamına mı geliyor?”

“Artık değilim, hayır.”

Omzunda minik bir yara izinin olduğunu bildiğim yere dokundum. Bu yara iziyle ilgili bir durum olabilir mi diye merak etmiştim.

“Ve geri dönmeni gerektirecek hiçbir şeyin yok?”

“Sana söyledim, Kelsey.” Alnını benimkine dayadı. “Tamen seninim.”

O gece bunu kanıtlamak için elinden geleni yaptı. Her şeye sıfırdan başlıyor gibi yavaşça seviştik.

Dokunuşunun yarattığı acıları hissetmeyene kadar, onunki dışında başka hiçbir dudağı hatırlamayana kadar beni öptü.

Ayak parmaklarımın kasılarak kıvrılmasına ve gözlerimin kaymasına neden olan tüm minik, hassas kuytularımı buldu. Nefesimi tutmama ve adını haykırmama neden olan her şeyi biliyordu.

Bu keşiften özellikle keyif alıyordu.

Bunu yapan ilk kişiymiş gibi bedenimin her noktasını keşfediyordu ve pek çok bakımdan ben de sanki öyleymiş gibi hissediyordum.

Beni sımsıkı kendisine bastırıldığında parmakları saçlarımın arasındaydı ve bedenlerimiz birbirine kenetlenmişti. Nefesinin dudaklarımı gıdıkladığını hissediyordum ve şunu düşündüm... birine güvenmek bu olsa gerek.

Gözyaşlarımı öperek silene kadar ağladığımın farkında bile olmuyordum.

Zaten kendimi ona kaptırdığımda pek çok şeyin farkında değildim.

Roma'dan sonra Napoli'ye doğru yola koyulduk. Burada üç hedefim vardı: pizza, Pompei ve daha çok pizza. Ve belki de mafya olduklarını düşündüğüm takım elbiseli İtalyan erkeklerinin çaktırmadan fotoğraflarını çekmek. Ama bu resmi olmayan hedeflerimden biriydi.

Roma'dan bölgesel bir trene bindik ve en arka vagonda boş bir kompartıman bulabildik.

Kompartımanın her iki tarafında birbirine doğru bakan yan yana üç koltuk bulunuyordu. Hunt pencere kenarına oturdu, ben de ortadaki koltuğa oturup kıvrılarak ona doğru sokuldum.

"Napoli'den sonra Capri'ye gidebiliriz diye düşünüyorum. Oradan çok uzak sayılmaz."

"Çıplaklar plajı var mı peki?" diye sordum.

Karşılığında beni çimdikledi, ben de ciyaklayarak ondan kaçır gibi yaptım. Kahkaha atarak yeniden beni kendisine doğru çektiğinde tren yavaş hareketlerle istasyondan uzaklaşmaya başladı.

"Tamam. O zaman kendime başka bir mayo almak için alışverişe çıkmam gerekecek," dedim.

Omuz silkti. "Sorun değil. Seçenekleri modellik yaparak bana göstereceksen olur."

"Sanırım bunu kaldırabilirim," dedim ve kıkırdarak kucağına çıktım.

Pencereden biraz uzaklaşacak şekilde yana kaydığında dizlerimi her iki yanına yerleştirebilmişim. Kompartıman kapısına bir göz atarak perdelerin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

"İşte bu, seyahat etmenin açık ara en güzel yolu."

Çenesindeki onu çığına çeviren o noktayı buldum ve enerjimi oraya yoğunlaştırdım. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti.

“Kelsey.”

Kalçalarımı ona doğru bastırduğımdayla inleyerek başını koltuğunun arkasına yatırdı. Tanrım, ona bunu yapmaktan asla bıkmayacaktım.

“Kelsey, kendini nasıl hissediyorsun?”

“Gerçekten mi?” Göğsümü onun kine yasladım. “Bunu gerçekten sormak zorunda mısınız?”

Ellerimi omuzlarından çekti ve aşağı indirerek uyluklarımın yanına bastırdı. “Onu demek istemedim. Cinque Terre’de tartıştığımız şeylerden bahsediyordum. Roma’daki günlerimiz çok eğlenceliydi ama bana karşı dürüst olmanı ve şu an hangi noktada olduğunu bilmeyi istiyorum.”

“Şu an, kucığındayım.”

“Ciddiyim. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var ama çok da hızlı giderek seni zorlamak istemiyorum.”

Söylediklerinin bu tren yolculuğunu nasıl geçirmek istediğimle uzaktan yakından ilgisi yok gibi görünüyordu.

Yüzünü bana doğru çevirdim ve şöyle dedim: “Şimdi öp, sonra konuş.”

“Kelsey...”

“Bilmiyorum, Jackson. Henüz nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Rol yapmaya o kadar alışkınım ki. Sorunları yok saymaya ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye o kadar alıştım ki kimi zaman bunu yaptığımı farkında bile olmuyorum. Çabalıyorum ama bilmiyorum.”

Gözleri birkaç saniye gözlerimin içinde gezindiğinde bir an için orada acıya benzer bir şeylerin yanıp söndüğünü görür gibiydim. Bana halihazırda acıdığından daha fazla acımasını hiç istemiyordum.

O nedenle eğilerek onu bir kez daha öptüm. Tereddüt içinde duraksadı. Alt dudağını dişlerimin arasında hafifçe çekiştirdim. Kalçalarını bana doğru biraz kaldırdı ve ağzı benim ağzımı ele geçirdi.

“Dayanılmazsın,” dedi nefes alırken.

“Sürekli söylediğin üzere.”

Elleri kalçalarımın yukarı doğru çıkarken tişörtümün açılan belini tenimi ürperterek sıyrıp geçti. Daha sonra bir elini omurgam boyunca yukarı doğru kaydırarak sutyenimin kopçasını açtı. Dokunuşuyla birlikte tüm bedenim çiçek açmış gibiydi. Kalbim genişlemiş ve kaburgalarım ona yer açmak için taş yapraklar gibi açılmışlardı.

Öpüşmemize ara vererek bir kez daha, “Kelsey,” dedi.

“Jackson.” Bedenimi ona bastırır gibi salladığımda adeta kilitlendiğini hissettim. Beni o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse canımı acıtacaktı. Neredeyse. Bu sadece onu daha fazla arzulamama neden oluyordu.

“Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Sanki yeniden hayatın yaşamaya değer olduğunu hissediyorum.”

Gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildim. O anki hislerim, ona karşı hissettiğim o bağ duygusu artık bir kanca falan değildi. Göğüs kafesimden içeri demir atmış bir çapaydı.

“Bana ev olarak adlandırabileceğim başka bir yer bulabileceğimi söylediğinde sana inanmamıştım.” Onu narin bir şekilde öptüm. Tüm minnetimle şefkatimi ve ona karşı hissettiğim ama adlandıramadığım diğer tüm duygularımı o öpücüğe yansıtmaya çalışmıştım. “Ama bu, ev gibi hissettiriyor.”

Napoli'de geçirdiğimiz iki tam gün boyunca pizza, dondurma ve kahve üçlüsüyle yaşadık. Daha sonra antik şehir Pompei'ye gitmek üzere bir trene bindik. Buranın tarihinden ve zamanın donmasına neden olan volkanik patlamanın ardından yaşamlarını mükemmel bir şekilde koruyabilmelerinden çok etkilenmiştim. Geride kalan fresklere, sütunlara ve evlere bakarak harabelerin arasında gezindik.

Her yerde sahipsiz sokak köpekleri vardı. Adını Chachi koyduğum muhteşem mavi gözlere sahip küçük bir tanesi de neredeyse gün boyunca bizi takip etti. Harabelerin arasında bir değil iki tane tiyatro vardı. Yine de bedenlerin alçıdan kalıplarını görmek, geri kalan her şeyi gölgede bırakıyordu. Şehir gömüldüğünde insanlar da onunla birlikte gömülmüşlerdi. Ve antik şehir yeniden keşfedildiğinde insanlar toza dönüşmüş olsa da yaşamlarının son anlarındaki bedenlerinin şekli volkanik kayalarda kalmıştı. Elleriyle ağızlarını kapatanlar, başka birini korumaya çalışanlar vardı. Bazılarınınnsa ölmeden önce kendilerini bile korumaya zamanları olmamıştı.

Şimdiyse zamanın içinde donmuşlar, burada yaşanan trajedinin bir örneği olarak sıkışıp kalmışlardı.

Kendi durumumu onlarınkiyle özdeşleştirebiliyordum. Hareket edebilmeme, nefes alabilmeme ve konuşabilmeme rağmen uzun bir süredir sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Unutmak istediğim bir geçmişi terk etmeye ve istemediğim bir geleceğe doğru ilerlemeye devam ediyordum. Hunt'a kadar.

Bana aynı yönde gitmeye devam etmek zorunda olmadığımı hissettirdi. Bu seyahatin bana unutulmaz bir anı yaşatacağını düşünmüştüm; zavallı yaşamımın geri kalanında bana rahatlık ya da teselli sağlayacak bir hikaye vereceğini. Ancak Hunt, bu seyahat bittiğinde bitmeyecek daha büyük bir hikâyem olabileceğini düşünmeme neden oldu.

Belki de öğretmen olmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Babam bu fikirle alay edecek ve çok daha iyisini yapabileceğimi düşünecekti. Ama tarih bazıları iyi bazıları kötü olan bu tür hikâyelerle doluydu. Hikâyelerin, tarihi sadece tarih, isim ve yerlerden fazlası yapan yanlarını seviyordum. Tarih benim gibi, zamanın gidişatını etkileyen seçimler yapan insanlarla doluydu. Dünya üzerinde kendi izimi bırakmaya o kadar istekliydim ki belki de başkalarının izlerini incelemek için yaratıldığımı atlıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hunt.

"Tarihi."

"Kendi tarihini mi, yoksa eski çağları mı?"

"İkisini de."

Elini omzuma atarak sordu. "Ve nasıl bir sonuca vardın?"

"Tarihin önemli olduğu sonucuna. Benim, senin ve dünya tarihinin. Geçmiş donmuştur. Taşa yazılmıştır. Ama gelecek öyle değil."

Sonraki birkaç gün boyunca tarihle iç içe olunca geleceği daha çok düşündüm. Jackson'la birlikte Napoli kıyılarından biraz açıkta, yüzlerce yıl önce sular altına gömülmüş başka bir antik şehre bakmak üzere scuba dalışı yapmaya gittik.

Deniz tarafından ele geçirilmiş Roma heykelleri, balıklar ve mercanlar arasında yüzerken onu izlediğimde hayatımın bir parçası olmasını istediğimi biliyordum. Ama bunu ona nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Elbette, karşılıklı olarak birbirimiz için yaratıldığımızı ima eden bazı şeyler söylemiş, nasıl hissettiğimize dair ipuçları vermiştik. Ama gerçek anlamda gelecekte ve ikimizin o gelecek içinde birlikte nasıl var olacağımızdan söz etmemiştik. Bu, henüz keşfedilmemiş bölgeydi.

Zaten bu ilişki sadece birkaç hafta içinde şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm ilişkilerden çok daha ciddi bir hal almıştı. Şimdiye kadar hiç böyle hissetmemiştim. Erkeğin benden çok daha ilgili olduğu türden ilişkilere alışkındım. Onun ne zaman beni sevdiğini söyleyeceğini dert edip bunun ilişkimizin hassas dengelerini nasıl mahvedeceğini düşünerek zamanımı geçirirdim. Şu ana kadar hiç diğer tarafta olmamıştım, o kelimeleri söyleyen taraf olmak istememişim. Şimdi de kendimi fazlasıyla kaptırdığımı düşünerek dehşete düşüyordum. Yanıldığımı ya da onun da bana aynı şekilde karşılık vermeyeceğini düşünerek korkuyordum.

Seyahatimizin bir sona yaklaştığını da hissetmekteydim.

Ve onu yeniden göreceğimi bilmem gerekiyordu.

Ertesi gün Capri'ye giden bir tekneye bindik. İkimizle ilgili ortak bir gelecek konusunu açmak için en mükemmel yer, olsa olsa Capri olurdu. Kristal berraklığında suları, sarp kayalıkları ve yemyeşil doğasıyla cennetten bir köşe gibiydi bu ada.

Gerçi o kadar cennete benziyordu ki kalacak bir yer bulmak neredeyse bir saatimizi aldı.

Gittiğimiz her yer doluydu. Sırt çantalarımızı oradan oraya sürüklemekten yorulunca internet kafe bölümü de olan küçük

bir kahve dükkânına oturduk. Ben e-postalarımı bakarken Jackson da kalabileceğimiz bir yer bulmaya çalıştı.

Bliss'e maceralarımı anlattığım bir Facebook mesajı gönderdim ama Hunt'tan hiç bahsetmedim. Onu bilmesini istemediğim için değildi. Kendi hislerime bakacak olursam tüm dünyanın birlikte olduğumuzu bilmesini istiyordum. Ama... bunun geçici bir ilişki olmadığından emin olana kadar herhangi bir şey söylemek istemiyordum.

Biraz huzursuz bir şekilde, sadece kontrol etmek ve süper önemli herhangi bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için e-postalarımı açtım.

Tam da beklediğim gibi babamın sekreterinden gelen yirminin üzerinde okunmamış mesaj vardı. Hepsini okuyabilecek sabrımsa yoktu. Sadece sonuncuya baktım.

O babamdan geliyordu. Ya da en azından babamın e-postasından.

Tereddüt ettim. Sonra mesajı açtım.

Kelsey,

Birkaç haftadır attığımız e-postalara yanıt vermemenden dolayı annen ve ben büyük bir hayal kırıklığına uğradık. Vakıf etkinliği için eve gelmeni bekliyorduk. Gelmeyerek annene ve bana büyük bir utanç yaşattın.

Anneni de biraz düşünmen gerek. Onun seninle ilgili bu kadar endişelenmesi iyi bir şey değil.

Eğer hayatını heba etmek ve tüm paramı harcamak istiyorsan en azından bize iyi olup olmadığını bildirme nezaketini gösterebilirsin. Senden haber alamazsam seni eve getirmesi için özel bir dedektif tutacağım.

Sevgiler,

Richard N. Summers

Babam buydu. İyi arkadaş Richard N. Summers. Kendi babanızın size bir çalışanıymış gibi davranmasından hoşlanmanız gerekirdi. Neredeyse yanıt veriyordum. Ona söylemek istediğim bir sürü şey vardı. Bunlardan ilki, “Hayattayım, aşağılık herif,” olabilirdi.

Ama özel dedektif tutacağını söylediğinde ona inanmıştım. Cinque Terre’de genellikle kredi kartı geçmediği için ödemelerimizi hep nakit yapmıştık. Floransa’dan beri kartımı kullandığımı sanmıyordum. O yüzden bizi bulmak için fazlasıyla zaman harcaması gerekirdi. Sabrı tükenmişti ve ona nerede olduğumu söylediğim anda, yarın beni eve götürmek üzere birinin ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Yoluma devam edebilirdim. O zaman da beni bulması bir ya da iki hafta alırdı. Prag’daki o son e-postanın ardından ödemeler için kredi kartımı kullanmayı bırakmıştım. Sadece bir şehirden ayrılırken ATM’den para çekiyor ve yolculuğa devam ediyordum. O yüzden ara sıra yaptığım ATM işlemleri dışında elinde izimi sürebileceği fazla bir veri yoktu.

Yarın dedim kendi kendime. Bununla yarın ilgilenirim. Beni eve sürüklemesini istemiyordum ama kaçmaktan da yorulmuştum. Eğer bu gezide bir şey öğrendiysem o da bir şeyden kaçmanın onun sizi kovalamayı bıraktığı anlamına gelmediği olmuştu. Tüm problemlerimin topuklarımdan ısıarak beni rahatsız ettiği bir yaşam sürmekten de yorulmuştum.

Bugün Hunt’la konuşup bu ilişkinin nereye gittiğini öğrenecektim. Sonra da konuşmamızın nasıl gittiğine bağlı olarak babama e-posta atacaktım. Ya ona eve geleceğimi söyleyecektim... ya da ona başka bir şey söyleyecektim. Bu cennette biraz daha kalmama izin verecek herhangi bir şey bulacaktım.

“Hazır mısınız?” diye sordu Hunt omzumun üstünden. “Ne okuyorsun?”

Pencereyi ve bilgisayar oturumunu kapattım.

“Babamdan gelen bir e-postaydı. Aramızda kocaman bir okyanus varken bile beni kontrol etmeye çalışıyor.”

Kaşlarını çatarak bana baktı, ben de koluna girdim. “Sorun yok. Onun hayatıma müdahale etmesine izin vermiyorum artık.”

Gözlerinin aydınlanması için biraz zaman geçmesi gerekti ama sonra bana bakarak gülümsedi.

“Bize kalacak bir yer buldun mu?” diye sordum.

“Buldum. Yürüyüş mesafesinde ama biraz uzak, o yüzden ihtiyacımız olabilecek şeyleri alalım ki canımız istemezse yeniden şehir merkezine gelmek zorunda kalmayalım. Ama iyi haber: Adanın etrafında tur atmak için rezervasyon yaptırdığım teknenin kalkacağı limana çok yakın.”

“Kulağa harika geliyor.”

Eşyalarımızı topladık, biraz alışveriş yaptık (bana yeni bir mayo almak da buna dahildi) ve bir taksiye atlayarak kalacağımız pansiyona gittik.

Odaya girer girmez kendimi banyoya kapatarak mayomu giydim. Cinque Terre’de kaybetmediğim mayo altı ve ona uyacak sade, siyah bir bikini üstüyle yeni bir takım yapmışım.

Aynaya bakarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Onun yerine, son birkaç haftada geçirdiğim değişimi hayranlıkla gözledim.

Heidelberg’deki o banyonun aynasında kendime baktığımda gördüğüm görüntüden iğrenmişim. Üzgün, küçülmüş, dokunaklı ve kırık dökük görünüyordum. Şimdi... mutluydum. Yani, elbette, o kadar seyahat etmekten ve sırt çantamı oradan oraya taşıyıp durmaktan dolayı yorulmuştum. Bizi buraya getiren takside klima olmadığı için kaşımın üstünde ter damlacıkları birikmişti. Ve yüzümde sadece hafif bir rimel dışında hiçbir şey yoktu. Kesinlikle çok daha güzel görüldüğüm zamanlar olmuştu. Ama daha mutlu? Asla.

Moral ve cesaret kazanmam için bu kadarı yetmişti.

Üstüme başka bir plaj elbisesi geçirdim, banyonun kapısını açtım ve yatakta oturmakta olan Jackson'ı gördüm. Ona doğru koşup üstüne atladım.

Refleksleri benim bu hareketimden dolayı şaşıramayacak kadar güçlüydü. O yüzden beni yakaladığı gibi altına aldı.

Güldüm. Bakışlarında inanılmaz bir sevgi ve şefkatle bana baktı. Tek dirseğinin üzerinde doğrularak parmaklarını yastığa yayılmış saçlarımın arasından geçirdi.

“Birileri pek mutlu,” dedi.

Başımı öne doğru sallayarak onu öpmek için kendime çektim. Bacaklarımı beline doladım. O da bedenini bana doğru indirdi.

Öpücüğü karşısında mırıldanarak şöyle dedim: “Başka birileri de çok mutlu görünüyor bence.”

Tekne turu rezervasyonumuz için beş dakika geç kalmıştık. Ama buna kesinlikle değmişti.

Başka bir tekne kiralayarak kaptanlık yapması için Gianni adında biriyle anlaştık. Gianni şişman, yaşlı bir adamdı. Sürekli çatık duran beyaz kaşları o kadar gür ve sertti ki fırçayı andırıyorlardı. Ama onun huysuz tavırları ve kötü İngilizcesi bile bu anı mahvedemezdi.

Gianni sessizce tekneyi sürmeye başladı ve Hunt'la beni turun tadını çıkarmamız için teknenin arka kısmında baş başa bıraktı.

Önce dümdüz giderek limandan çıktı. Teknelerle dolu küçük koy hızla arkamızda kayboldu. Sonra yeterince uzaklaştığımızda ve etrafımızda sadece bizimki gibi birkaç tane tek-neden başka bir şey göremez olduğumuzda dönerek adanın çevresini turlamaya başladı.

Minderlere yaslanarak ayaklarımı Hunt'ın kucağına uzattım ve gülümsedim. Karşılığında bana gülümserken öldürücü bir şekilde yakışıklıydı. Ne yaptığımıza hiç aldırmayan Gianni'ye kısa bir bakış attıktan sonra ayağımı kaldırdı ve birlikte olduğumuz ilk gece yaptığı gibi bileğimin iç kısmına tüm

duyularımı harekete geçiren bir öpücük kondurdu. İçimdeki ürpertinin omurgamdan aşağı bir yılan gibi kıvrılarak indiğini ve karnımda toplandığını hissettim.

Bir süre sonra rahat bir sessizlik içindeydik. Gerçi motorun gürültüsü çok fazla sohbet olanağı tanımıyordu. O yüzden minderlere uzanarak etrafımızdaki zeminin kabarmasını ve inmesini izledik. Hunt defterini çıkararak bir şeyler çizmeye başladı.

Belli bir mesafeden adanın büyük bir kısmını gördükten sonra Gianni bizi yeniden karaya yaklaştırdı. Bu kez adanın bir limandan ve kıyıdaki binalardan yoksun bir bölgesindeydik. Tekne yavaşladı. Altımızdaki denizin rengi canlı bir turkuazdı, daha sığ sulara doğru ilerlediğimizde denizin dibini kaplayan mercanları ve balıkları bile görebildik.

Bizden önce gelerek bir kaya çıkıntısının etrafına toplanmış birkaç tane daha tekne vardı. Gianni durmak için iyice yavaşladı ve büyük teknemizden aşağı, suya küçük bir kürekli bot indirdi.

Kayanın içindeki bir oyugu işaret ederek şöyle dedi: “Grotta Azzura.”

Azzura’nın *azure** kelimesiyle bağlantılı olabileceğini düşünerek kafadan bir tahmin yaptım.

“Mavi?” diye sordum.

“*Si*, Mavi Mağara.”

Hunt ve bana tekneden uzattığı merdivenden aşağı inerek kano ya da küçük bot ya da ne zamazingoysa ona binmemizi işaret etti.

Jackson önden indi, ben de onu takip ettim. En sonundaysa Gianni yanımıza geldi. Gerçekten küçük bir bottu bu. Üçümüzü nasıl taşıyacağını merak etmiştim. Ama Gianni’nin son derece ciddi kaşlarıyla tartışamayacaktım.

* Gök mavisi ya da lacivert taşı. (ç.n.)

Mağaranın ağızına doğru işaret ederek, "Grotta," dedi.

Biraz yer açılış diye Hunt'a iyice yanaştım. O da V şeklinde açtığı bacaklarının arasına çekti beni.

Gianni mağaraya doğru kürek çekmeye başladı. Mağaraya giren ve çıkan, bizimkine benzer küçük botlardan oluşan bir kuyrukta beklemeye başladık. Üstten sarkan bir kayaya çarpmamak için başımızı iyice eğmemiz gerekmişti. Ancak içeri girer girmez bu mağaranın adını nasıl aldığını anladım.

Karanlık mağaranın içindeki suyun ışıması floresan bir mavi renkteydi. İlk önce bunun sadece mağaranın ağızından içeri sızan ışığın yansıması olduğunu düşündüm ama sanki ışık aşağıdan, suyun altından geliyordu. Yüzeyin altına elimi daldırdığımda onun da mavi renkte parladığını gördüm.

"Vay canına!" Sesim mağaranın içinde yankılanıp kayalıklı sarp duvarlara çarparak bana geri döndü.

Bizim suratsız rehberimiz şarkı söylemeye başladığında ağızım açık kalmıştım.

Alçak tonda, tok bir sesle İtalyanca bir şarkı söylüyordu. Yavaş tempolu, büyüleyici bir parçaydı. Sesi etrafımızda yankılanarak mağara boşluğunu dolduruyor, hayranlıkla nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Jackson kollarını belime doladı ve dudaklarını da omzumun üstüne yerleştirdi.

Gianni çabucak botu geri döndürdü ve yeniden parlak bir ışığın içeri sızdığı girişe doğru ilerlemeye başladık. Zamanın yavaşlamasını ve sadece birkaç saniye daha bu anın içinde donup kalmayı istiyordum.

Başımı çevirerek Jackson'ın gözlerine baktım. Mağaranın içindeyken neredeyse mavi görünüyorlardı. Kalbim çılgınca bir tempoyla atıyordu. Fikrimi değiştirmeden bir an önce şöyle dedim: "Sana âşık oluyorum."

Gözleri benim bakışlarımı incelerken ona âşık olmaya devam ediyordum. Yanıt vermesini bekledim. Kulaklarım sanki dünyaya dalış yapıyormuşum gibi uğulduyor, gözlerimse rüzgâr yüzüme doğrudan çarpıyormuş gibi sulanıyordu. Ve bekledim. Bekledim. İfadesi anlaşılmazdı.

Ağzını açtığı anda kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi oldu.

Sonra Gianni, “Başınızı eğin,” dedi.

Hunt’ın kocaman eli başımı kavradı ve botumuz kayaların altından geçerken ikimizi aşağı doğru çekti. Onun sessiz kaldığı her saniye kalbim paramparça oluyor, çatlıyor ve soyuluyordu.

Ama endişe etmeme gerek yoktu.

Sarkık kayanın altından dışarı çıkar çıkmaz beni kendine doğru çekti ve mükemmel, ateşli bir şekilde öptü.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece beni ağzıyla eritti ve gözleriyle delik deşik etti, sanırım ben buna çoktan razıyım. Sözcüklerden-çok-hareketlere odaklı bir erkekti ve ben de onun bu halini çok seviyordum.

Sonrasında Gianni bizi özel bir koya bıraktı. Tekneyi bir kaya çıkıntısına bağladı, bize çıkmamız için işaret etti ve kendisi de şapkasını yüzünün üstüne örtterek kestirme molası verdi.

Jackson ve ben, baş başa kalabileceğimiz bu özel köşenin tadını çıkarmaya başladık. Çok da çıkıntılı olmayan kayalık yüzeyde Cinque Terre’nin derin sularında yapmayı başaramadığımız şeyleri yaptık.

O gece odamıza döndüğümde ten rengim birkaç ton koyulaşmıştı, saçlarımdan iyot kokusu yayılıyordu ve olmadık yerlerimizden tuz ve kum çıkıyordu.

İkimizin de güzel bir duşa ihtiyacı vardı.

“Önce sen gir. Benim, saçlarımdaki kumları ayıklamam sonsuza dek sürebilir.”

“Yardım edebilirim.”

Her ne kadar bu teklif kulağa çekici gelse de bunun nereye varacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse ayakta seks yapmayı geçtim, sadece sevişmeyi bile düşünemeyecek kadar yorgundum.

“Sağol, Kazanova ama önce bir temizlenelim. Daha sonra beni yeniden kirletebilirsin.”

“Şimdiden o anı dört gözle bekliyorum.”

Gülerek döndüm ve eşyalarımı yatağın yanına, yere fırlatmaya başladım. Tam da yere düştükleri sırada bir kol belimi sardı ve beni döndürerek arkaya doğru yatırdı.

Beni yavaşça öptüğünde çenesindeki kirli sakalların tenimi gıdıkladığını hissettim. Onunla öpüşmenin kendimi nasıl farklı ve taze hissettirdiğini her gördüğümde hayrete düşüyordum. Her zaman böyle hissettirmesini umuyordum.

Beni kaldırdı ve dudağıma hızlıca bir öpücük daha kondu.

“Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Belki de hiçbir zaman,” dedi.

“Ben de.”

Duşa doğru giderken ıslık çalıyordu. Kendimi gülümsemekten alamadım. Gözlerimi kapattım ve az önce önemli olan tek yarışı tamamlamışım gibi kollarımı esnerttim.

Tanrım, mükemmeldi.

Yani dağınıklığı dışında ama bununla baş edebilirdim. Her şeyini kapının önüne yığılmıştı. Onları masaya taşımaya başladım.

Sırt çantasının açık duran dış cebinden cep telefonunu görebiliyordum. Kısacık bir merak ve çaresizlik anında onu elime aldım.

Kilidini açtım. İçini incelemek için değildi, gerçekten. Sadece görmek istiyordum.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Yirmi dokuz sesli mesaj.

Yirmi dokuz.

Parmağım ekranın üstünde gezindi. Mesajları dinlemek istiyordum. Kısaca bir dinlemek, endişelenecek bir durum olmadığını kendi kulağımla duymak istiyordum. Parmağımı ekrana dokundurdum ama sonra hemen geri çektim.

Öyle davranmayacaktım. Birbirimize yakınlaşırken Jackson benim özel hayatıma karşı son derece saygılı davranmıştı. Başından beri kendi yapısına ne kadar ters olsa da beni hiç zorlamamıştı. Benim için çok şey yapmıştı. O kadar ki kelimelerle ifade edemiyordum.

Ona bu şekilde ihanet edemezdim. Yapamazdım.

Telefonu yerine koyarken karalama defteri gözüme çarptı. Oraya ne çizdiğini öğrenme isteğim, telefon mesajlarını dinleme isteğimden daha güçlüydü.

Kendi kendime sadece defteri elime alıp bakacağımı söyledim ama aldığımda içinde ayrı duran birkaç sayfa yere düştü. Telaş içinde eğilerek sayfaları yerden aldım. Düşen birkaç sayfayı yeniden defterin içine yerleştirdim. Sonuncuyu çevirip bakınca donakaldım.

Birkaç saniyeliğine elimdeki Budapeşte'deki o küçük çocuktan aldığım çizim olduğunu düşündüm. Aynı çeşmeydi. Denizden çıkmış gibi duran çıplak ve gururlu adam heykelini tanımıştım. Saygılı bir tavırla aşağısında oturan, omuzları eğilmiş, bedenleri itinayla oyulmuş kadınlar da tanıdıktı.

Ancak çizim farklıydı. Daha koyuydu. Çocuk dünyayı algıladığı gibi çizmiş, kıvrımların gerçekliğini ve doğanın fizikselliğini yakalamaya çalışmıştı. Bu çizimse... üzgün görünüyordu. Birbirinin içinde eriyen gölgeler, heykelleri daha da belirginleştirmişti. Bu çizim sanki zamanın içinde sonsuza dek donarak var olmak dışında hiçbir şey yapamayan taştan kadınların dile gelmesini sağlamıştı. Çocuk beni resmin içine dahil edecek

şekilde çizmeye yeni başlamıştı, o yüzden onun çiziminde neredeyse bir hayalet gibiydim. Bir gülüş, sarışın bukleler ve uçuşan bir elbiseden biraz fazlasıydım.

Bu çizimde de bir hayalettim. Ancak tam anlamıyla farkına varılmadığım için değil, öyle *olduğum* içindi. Hem gergin hem de solgun bir şekilde bankta oturmuş, ayrılığın altına gömülmüş özlemimi örten inceden bir gülümsemeyle etrafımı izliyordum. Gülümsemem kâğıdın üzerindeki minik bir lekeden sadece biraz daha fazlasıydı.

Jackson'ın o an kapının diğer tarafında olduğu banyoya doğru baktım. Belki o gün onu görmemiştim. Bir anlık bir görüntü, onun olabilecek bir kafanın anlık görüntüsünü yakalamış ama hüsnükuruntum olduğunu düşünerek yok saymıştım.

Ama eğer bu çizim ondaysa, eğer bunu o çizmişse, onun da o gün orada olması gerekirdi.

Koltuğu ıslatacağım diye endişelenmeyi ve özel hayata müdahale etmekten duyduğum rahatsızlığı bir kenara bırakarak diğer çizimlere de bakmak için defterini karıştırdım.

Karalamalarını görünce rahatlayacağımı düşünmüştüm. Budapeşte çiziminde beni iç dünyama kadar görmüştü. Uzlaşmaya çalışırken incindiğimi görmüştü. Şu an ne gördüğünü görmek istiyordum. İçimdeki karanlığı yenebileceğim konusunda kendisine çok güveniyordu. Belki de benim göremediğim bir şeyleri görüyordu.

Umut ve korku dolu bir şekilde karalama defterini açtım. O resimlerin arasında bir yerlerde, bundan sonra ayağımı sağlam bir şekilde basabileceğim yeri, beni tutup ayağa kaldıracak eli bulmayı diliyordum.

Onun yerine, gördüklerim karşısında uçurumdan aşağı tepetaklak yuvarlanmıştım.

“Sıra sende, tatlım.”

Ona bakamıyordum. Zaten kendimi zor tutuyordum, eğer ona bakacak olursam dağılacığımı biliyordum. Sadece zamanı geri sarmak istiyordum. Mutlulukla dolu değerli birkaç saniyeyi yeniden yaşamak. O anların sona ereceğini bilsem daha çok tadını çıkarırdım. Ama hayat tam da buydu sanırım. Gerçekten ihtiyacımız olan şeye her zaman yarım saniye geç ya da bir kelime eksik kalıyorduk.

“Kelsey? İyi misin?”

Jackson bana doğru yürümeye başladı. Bana uzandı. Teni tenime değdiği anda öyle bir hışımla yerimden fırlamıştım ki koltuk arkaya devrildi.

“Bana dokunma. Sakın!”

Yüzü buruşturulup atılmış bir kâğıt parçası gibi kırıkmıştı. O kadar içten, gerçek bir ifadesi vardı ki karşısında yüreğimin sarsıldığını hissettim.

Bakışlarımı tavana kaydırdım. Böylece onu görmek ve bir kez daha onun tarafından kandırılmak zorunda kalmayacaktım.

“Anlamıyorum,” dedi. “Bir şey mi yaptım?”

Hissettiğim duyguları tanımlayabilecek bir kelime yoktu, o yüzden yanımdaki taburede duran karalama defterini aldım ve Budapeşte'deki çeşme resmini barın üstüne çarparcasına koydum.

“Bu tanıştığımızın ertesi günüydü.”

Üstüne Budapeşte'den Prag'a giderken bindiğimiz trende uyurken çizilmiş ikinci resmimi koydum. Yüzüm yumuşak, hatta meleksi ama yine de üzgündü.

“Birkaç gün sonra.”

“Ben...” Belki de özür dilemek için ağzını açmıştı ama başka bir çizimle sözünü kestim.

“Ve bu da Kiev'deki manastırın önünde duran ben. Pekâlâ, zaman ve tarihler konusunda pek iyi değilimdir ama bu neredeyse bir ay öncesine ait. *Bir ay.*”

“Kelsey, açıklayabil...”

Başka bir sayfayı daha masaya indirirken gücün dirseğimden göğsüme yükseldiğini hissediyordum.

“Ve burası da Bükreş. İlk resimde yokum, ama, ah, işte buradayım.” İkinci ve üçüncü resmi önümüze koydum. “Ve seni Belgrad'daki o kulüpte gördüğümü hiç hatırlamadığıma eminim ama sen *görmüşsün* sanırım. Bu resminde ışığı da mükemmel yakalamışsın bu arada.”

Öfkeli ve gözyaşları içinde, ellerim titreyerek daha çok çizimi önüne çıkarmaya devam ediyordum. O sırada bazı sayfalar yapraklar gibi yere dökülüyordu. Gördüğüm yerler. Gezdiğim şehirler. Hayatımın son bir ayı karakalem çizimler halinde karşımda duruyordu.

“Kelsey...”

“Bana sadece bir şeyi açıkla, Hunt. Bu bir oyun mu? Sen bir sapık mısın? O cevapsız çağrılar şartlı tahliye memurundan falan mı geliyor? Tanıştığımız ilk gece, yani benim için ilk gece olan o gece, sana seri katil demiştim. Dalga geçi-

yordum ama belki de daha o zamandan doğru tutturmuş olabilirim.”

“Yemin ederim öyle bir durum yok, Kelsey. Hoş görünmediğinin farkındayım ama benim niyetim asla bunu yapmak değildi...”

“Neyi yapmak? Kıtalar arası izimi sürmek mi? Hayatımın içinde kendine bir yol açmak mı? Ya da yatağımın içinde? Tanrım ama çok sabırlıydın, değil mi? Siktir! Eğer benimle o ilk gece yatmış olsaydın ertesi gün senden ayrılıp yoluma devam ederdim. Ama elbette hayır... bu kadarı yeterli olmazdı sana.”

Omuzlarımı kavradı ve ilk kez öfkemin etrafını bir korku ağının da sardığını hissettim çünkü neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. O an bile benden ne istediğini bilmiyordum.

“Bu bir oyun değil. Benim için her anı anlamlıydı. Bana fırsat verirken sana her şeyi açıklayabilirim.”

Tam o sırada masada duran telefonunun titreşim sesini duydum ve Hunt’ın telefonunu bıraktığım yerden geri elime aldım.

Ona doğru havaya kaldırarak şöyle dedim: “Ya da gerçekleri kendim öğrenebilirim?”

Telefonun açma tuşuna basarken elini bana doğru uzattı ama eğilerek birkaç adım geri çekildim. Kapının yanında durdum ve telefonu kulağıma götürdüm.

Önce Hunt’ın ifadesi gözüme çarptı, mahvolmuş ve bozguna uğramış gibi görünüyordu. Sonra telefondan tanıdık bir sesin yükseldiğini duydum.

“Kahrolası zamanın doldu, Hunt. Bana kızımın ne yaptığını hemen söyle, yoksa kovulursun.”

Telefonu elimden düşürmüştüm ve o düşmeye devam ederken sanki zaman ağır çekimde akmaya başlamıştı. Kalbim de aynı hızla düşüyor gibiydi ama o kadar yavaş bir hızla yol

alıyordu ki yere çarpmadan önce galaksiler aşmış olabilirdi. Telefon düştüğünde en azından tatmin edici bir çatırdama sesi çıkmıştı, kalbimin paramparça oluşunun sesiye boğuk ve donuktu.

“Sadece bir sapık değil demek. *Kiralık* bir sapık.”

Sanırım bir beklentisi varsa bile benden değildi.

Kalp kırılması sessizce yaşanan bir olaymış. Ben gürültülü olacağını düşünürdüm. Hatta o köprüden atladığımızda kulaklarımızda uğuldayan havanın sesini bile bastıracağını sanırdım. Diğer her şeyi bastırır sanırdım.

Ama bir fısıltı gibi gerçekleşmişti. Küçük, oldukça net bir bölünme. Bir saniyede kırılmıştı ve iğne batması gibi bir acı duymuştum.

İnsanı öldüren ses sonrasındaki yankısıydı. Mavi Mağara'nın içindeki yankılanma gibi bu küçük ses de göğüs kafesimin mağarasının duvarlarına çarpıyor ve yankılanıyor, giderek yükseliyordu. En sonunda yüzlerce, hatta binlerce kalbin kırılma sesini duyana kadar katlanarak çoğaldı. Hepsi de benim kalbimden çıkan seslerdi.

“Kelsey, beni dinle.”

Nasıl dinleyebilirdim? İçimdeki acıdan başka bir şey duymam mümkün değildi.

Dışarıda. Dışarıda belki seslerin gidebilecekleri başka bir yerleri olabilirdi.

Çantamı aldım. İçinde her şeyim yoktu ama en önemli şeylerim vardı. Kaçmak için gereken her şeyim vardı.

Yanımdan hızla geçtim. Geçerken kalçalarına havlu sarılmış halde duran çıplak bedenine bile bakmamıştım. Bunu yapamazdım. Zihnim geri kalanımdan onlarca yıl ilerideydi. Bedenim hâlâ onun bedeninin şeklini hatırlıyordu ve aramızdaki çekimin etkisi hâlâ hissediliyordu.

O yüzden kendimi geri çektim ve koşarak uzaklaşmaya başladım.

Biraz uzaklaşabileceğimi ya da en azından anacaddeye kadar çıkabileceğimi ve belki de ilk kez çağırmam ya da beklemem gerekmeden bir taksi bulabileceğimi düşünmüştüm.

Ancak henüz terlemeye bile başlamadan beni yakaladı. Üstüne bir spor şortu çekmiş ve tenis ayakkabılarının bağcıklarını bile bağlamadan arkamdan fırlamıştı. Bana yetiştiğinde arkasından biri kovalıyormuş gibi nefes nefese kalmıştı.

“Bana yaklaşma.”

“Seni incitmeyi asla istemedim, Kelsey. Seni seviyor...”

“Sakın söyleme. O sözü sakın söyleme.”

“Bunun olmasını istememiştim.”

Ağlasam mı, bağırsam mı, yoksa yere çöküp kalsam mı bilemiyordum. İçimde bastırılmış halde duran duyguların etkisiyle bedenim titriyordu.

Alay ettim. “Evet. Tüm bunları kazara yaptığını anlayabiliyorum. Avrupa’nın her yerinde beni tesadüfen takip ettin ve karşılığında kazara ödeme aldın. Böyle boktan şeyler her zaman yaşanabilir zaten.”

“Sana söyleyecektim.”

“Umurumda değil. Zaten fark etmez. Sana ailemi anlattım. Sana her şeyi anlattım.”

“Biliyorum. *Biliyorum*. Babanla haftalardır konuşmuyorum. Sesli mesajları gördün. Ona önemli hiçbir şey söylemedim.”

Etrafından dolanarak geçip gitmek üzereydim ki birden durdum.

“En son ne zaman konuştun peki?”

Duraksadı.

“Lanet olsun, Hunt. Babama en son ne zaman casusluk yaptın?”

“Prag’dayken.”

Ah. Tanrım. Kusacaktım.

Prag her şeydi, her şeyin başlangıcıydı. Ondan önce tanışmıştık ama o bölümlerin yarısından çoğunu şu an hatırlamıyordum bile. Prag, tüm kaygılarımı atıklarıncada döndürerek uzaklara savurduğu yerdi. Prag beni evde hissedebileceğim başka bir yer, hatta başka insanlar bulabileceğime ikna ettiği yerdi. Prag ona *âşık olmaya* başladığım yerdi.

Lanet olsun.

Konuşmaya devam etti. “Floransa’daki otelde kredi kartını kullandın ve o gün baban o yüzden odaya telefon etti.”

Resepsiyonla yaptığını iddia ettiği o telefon konuşmasında tuhaf bir şeyler döndüğünü fark etmiştim. Bana yalan söylemişti.

“Ama Kelsey, yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim. Ve aynı gün oradan ayrılmamızı sağladım.”

O gün oradan ayrılıp Cinque Terre’ye gitmiştik.

Özgür olduğumu düşündüğümde bile değilmişim. Kanatları kırılmış bir kuşmuşum.

Hayatımın macerasını yaşadığımı düşünürken aslında parkta dolaştırılan tasmalı bir köpekten farkım yokmuş.

Aşk yaşadığımı düşünürken aslında her şey bir yalanmış.

Kendi yazacağım bir hikâye istemiştım ve bulmuştum.

Yaşlı, mutsuz ve huysuz bir kadın olduğumda anlatabilecek harika bir hikâyem vardı artık.

Şu ana kadar içinde bulunduğum durumun sırrı, tam da hayatımın geri kalanına benzer bir şekilde çözülmüştü. Yüzüme gülümseme, sırtıma hançer. Herkesin içinde kucaklaşma, evde yalnız kalınca örtülü bir aşağılama. Hoş bir yüz ve çürümüş bir ruh.

Aynadaki yansımanın değişmiş olduğunu düşünmek aptalcaymış.

“Prag’a geldiğimizde sen Jenny’yi ararken babana yerimizi bildirdim. O sırada hakkında çok az şey biliyordum ve uyuşturulduğun o gece beni çok korkutmuştu. Neyle baş etmek durumunda olduğumu bilememiştim. Ama o son oldu. Birbirimizi tanımaya başladıktan sonra babanın e-postalarını ve çağrılarını görmezden geldim.”

“Ona farkında olmadan içkime uyuşturucu katıldığından bahsettin mi? Eğer öyleyse biraz olsun üzöldü mü bunu duyduğuna?”

“Söylemedim. Düşündüm ki... bunu senden duymasının daha iyi olacağını düşündüm.”

“Çok kötü. Ailemin ne kadar *berbat* davranabileceğini görme fırsatını kaçırmışsın.”

“Kızgın olduğunu biliyorum ve son derece haklısın. Ama lütfen... sadece beni dinle. Sadece açıklamama izin ver.”

“Açıklamanın ne olduğu önemli değil ki. Anlamıyor musun, Jackson?”

“Askere gitmeden öncesinden bu yana kimse bana Jackson diye hitap etmedi. Senin dışında hiç kimse.”

“Bu yüzden kendimi iyi mi hissetmem gerekiyor?”

“Jackson eski bendi. Paranın sevgiden ve toplumun bireyden daha önemli olduğunu düşünen bombok bir aileden çıkma bir çocuğa aitti.”

“Benimle bağ kurmaya çalışıyorsan çok geç kaldın.”

“On yedi yaşındayken kahvaltı niyetine bir bardak viski içerek güne başlıyordum. Sabah yataktan kalkarken bile mutlaka sarhoştum. Üniversite hayatım boyunca içtim. Kendimi incittim. Arkadaşlarımı ve beni umursayan herkesi incittim. Aksini yapmaya çalışsam bile insanları incitmeye devam ettim. Sanırım hâlâ bunu yapıyorum.”

Gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissediyordum. Ortaya çıkmamaları için onları bastırmaya çalıştım.

Sessizce ve soğuk bir tavırla, “Sanırım yapıyorsun,” dedim.

“Orduya sırf babamı sinir etmek için yazıldım. Senin bu yolculuğa çıkma nedeninden pek de farklı bir neden değil anlayacağın.”

Beni tanıdığını düşünmesinden nefret etmiştim. Tanıyor olmasından daha da nefret ettim.

“Önceleri orada da zavallı bir durumdaydım. Başımı belaya soktum. İnsanları çıldırttım. Kendimi çıldırttım. Ama sonra başka bir birime transfer edildim ve... orada beni adam ettiler. Yani beni yanlış anlama, bütün saçmalıklarımı yüzüme bağır-dılar ve sürekli haddimi bildirdiler ama beni anladılar ve yardımcı oldular. Aile gibiydiler. Ailenin nasıl bir şey olması gerektiğine dair ilk kez orada bir fikir sahibi oldum. İçkiyi bıraktım. Yavaş yavaş, pek çok kez yanlış adımlar atarak ve başarısız olarak. Ama başardım. Ve hayat da yüzüme gülmeye başladı. İşlerin yolunda gidebileceğine inanmaya başladım. Daha iyi olabileceğime inandım. Hissettiklerime bakarsan Afganistan’da değil de cennette olduğumu düşünebilirdin. Daha mutlu olamazdım. Sonra bir gün bir istihbaratın doğruluğunu araştırı-yorduk. Terk edilmiş olması gereken eski bir karargâhın içini kontrol etmeye gittik. Ama karargâh hiç de boş değildi. İçinde benim birimim varken bir bomba patladı. Ben bir pencereye yakın olduğum için dışarı atlamayı ve patlamanın en şiddetli kısmından kaçmayı başardım. Ama omzum çıkmıştı ve enkaz yığınının altında kaldığım için yaklaşık yarım düzine kemiğim kırılmıştı. Kaşla göz arasında kazandığım her şeyi kaybetmiş-tim. Taburcu edildikten sonra, altı ay boyunca, mutluluğa dair bildiğim her şeyi unutmak için içki şişelerinde kendimi kaybet-memek adına haftanın beş günü AA toplantılarına katıldım.”

“Unuttun mu peki?” diye sordum çenem kenetlenmiş bir halde. Bir yanım yarasına tuz basmak isterken, diğer yanım hâlâ bir umut olup olmadığını bilmek istiyordu.

“Bir an için bile unutmadım.”

“Güzel,” dedim zoraki bir şekilde.

“Bu işi babam buldu bana. Baban sana göz kulak olacak ve aptalca bir şey yapmadığından emin olmasını sağlayacak birini bulmak istiyormuş. Kim seni bir askerden daha iyi koruyabilir ki? Babam yakamdan düşsün diye bu teklife tamam dedim. Kolay bir iş olacağını düşünmüştüm. İyi para, bedava seyahat ve belki de zihnimi kendi problemlerimden uzaklaştırma fırsatım olacaktı. Ama sonra seni izlerken benim düştüğüm alkol tuzağına düşmek üzere olduğunu gördüm. Aynı yoldan yokuş aşağı hızla gidiyordun ve seni bu gidişattan kurtarmak istedim. Benim geçtiğim yollardan geçmemen için seni korumak istedim.”

“Yani bana acıdın? Muhteşem. Lütfen konuşmaya devam et. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyorsun.”

“Sana acımadım. Senden nefret ettim.”

“Devam et, Kazanova.”

“Senden nefret ettim çünkü geçmişimle yüzleşmeme neden oldun. Ama bir kez bunu yapabildiğimde... bir kere bunu kabullendiğimde, senin benden hangi açılardan farklı olduğunu fark etmeye başladım. Almanya’da söylediğim sözler, gerçek düşüncelerimi ifade ediyordu, Kelsey. Çok parlak ve güzel bir ışığın var. Bir odaya girdiğinde içeriği aydınlatıyor. Şehirden şehre, bardan bara seni takip ederken insanların nasıl etrafına üşüşüğünü gördüm. Sen... en berbat hissettiğin zamanlarda bile, benim tüm bedenimde var olan yaşam enerjisinden çok daha fazlasını serçeparmağında taşıyordun. Sonrasında senden nefret etmeyi bıraktığımda seni istemeye başladım. O zaman da hiç şansım yoktu. Senden uzak durmaya çalıştım ama işte... yapamadım.”

Bana öyle arzu dolu bakışlarla baktı ki o an sanki gözleri birer mıknatıs gibi kalbimi kendilerine döndürmeyi başarmış, göğsümden dışarı çekiyorlardı.

Ona inandım. Olayların söylediği gibi gelişmediğine inanamayacağım kadar acı çeken bir ses tonu ve utanç dolu bir bedeni vardı. Ancak bunlar benim kandırılmış olmam karşısında duyduğum acıyı ve utancı yok etmemişti.

Sözlerini bitirdiğinden emin olmak için biraz bekledim ve sonra, "Tamam," dedim.

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda bana seslendi. "Tamam? Bu kadar mı?"

"Evet, tamam. Anlıyorum. Açıklama için teşekkürler. Güle güle Hunt."

"Gitme, Kelsey. Lütfen. Üzgünüm. Hayatım boyunca hiç daha üzgün olmamıştım. Kaldırabilecek kadar güçlü olduğun bir anında sana her şeyi anlatacaktım."

Durdum ama ona dönmeden konuştum. "Tabii ki kaldırabilirim. Bir şey sayılmaz bu, gerçekten. Gerçek olmayan bir şey daha işte, o kadar." Yeniden o tanıdık boşluğa düştüğümü hissediyordum. Yıllarımı heba ettiğim o noktaya geri dönüyordum. "Sayılmayacak şeylerden biri daha."

Bir ay sonra hâlâ kaçabilmek için yeterince hızlı koşamıyordum.

Yunanistan'ı denedim.

Antik harabeler bana Roma'yı hatırlattı.

Adalar bana Capri'yi hatırlattı.

Her şey bana Hunt'ı hatırlattı.

O yüzden yoluma devam ettim.

Almanya'da çok fazla kale vardı.

Avusturya'da da.

Bir şehri ikiye ayıran her nehir beni ağlatıyordu.

Her çocuk parkı bam telime dokunuyordu. Kaybolmuştum.

Bir tanesinin görüntüsü içinizdeki bir şeyi darmaduman edene kadar kaç tane köprü olduğunun farkına bile varmıyorsunuz.

Umudumu yitirmeme, asla kendimi evde gibi hissedebileceğim bir yer bulamayacağıma inanmama ramak kalmıştı. Çocukluğumu geçirdiğim yere dönemezdim. O ev adeta bir mezarlıktı. Kaybettiğim şeyleri ve edindiğim sorunları hatırlatan bir anıt

mezardı. Gittiğim her yeni yer içimi sızlatıyordu. Sanki eski yaralarım hava değişimini protesto ediyorlarmış gibiydi.

Ama sonra hiçbir *yerde* ev hissini yakalayamadığımı ve bir seçeneğim daha olduğunu fark ettim. Madrid’de kaldığım hostelde kendime sessiz bir köşe buldum. Burası içi temizlik malzemeleriyle dolu bir eşya odasıydı ama büyük olasılıkla odanın kendisi bile yıllardır temizlenmiyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kucağıma yerleştirdim. Bliss birkaç saniye içinde bir ölüm perisi çılgılığıyla Skype aramama yanıt verdi.

“Aman Tanrım. Bir daha beni aramak için asla bu kadar uzun zaman geçmesini bekleme olur mu? Yokluğunda deliliğim yeni boyutlara ulaştı.”

Sesim kelimelerini yutmuştu. “Senin mi? Olduğundan daha da delisin yani? İmkânsız!”

“Kelsey? Orada mısın? Sesin hattan kopuyorsun gibi geliyor.”

Yumruğumu sertçe dudaklarıma bastırdım. Kemikler dişlerime baskı yapıyordu, her ikisi de istediğim ölçüde sağlamlardı.

“Buradayım,” dedim. “Şimdi duyabiliyor musun?”

“Evet, duyuyorum. Biraz daha net ve yüksek sesle konuş, canım.”

“Ah, tatlım. Sevgilin gibi konuşmayı kes. Aksan olmayınca bir tuhaf geliyor kulağıma.”

“Dünyayı turlamak seni eleştirel biri yapmış.”

“Son zamanlardaki aktif seks hayatın beynine hasar vermiş olmalı çünkü ben hep eleştirel biriydim.”

Bliss güldü ve hattın diğer ucunda iç çektiğini duydum. Tüm bu yaşananlardan önce ona Jackson’dan bahsetseydim benim de sesim böyle gelir miydi diye düşündüm.

“Ah, Tanrım, Kels. Elimde değil. Sanırım bende bağımlılık yaratmış olabilir.”

Kahkahayla inleme arasında bir ses çıkardım çünkü o hissin ne demek olduğunu *biliyordum*. Bağlımlılığı bitirme dönemlerinin ne kadar boktan olduğunu da.

“Sadece tadını çıkar,” dedim. *Hazır devam ederken.*

“Ne oldu?” diye sordu Bliss.

“Nasıl yani?”

Saklamayı başarabildiğimi düşünüyordum. Tanrım, uluslararası bir telefon görüşmesinde bile belli olacak kadar berbat bir durumda mıydım yoksa?

“O ses tonuyla konuşuyorsun,” dedi. “Rol yaparken kullandığın sesin bu.”

“Rol yaparken başka bir ses *kullanmıyorum*.”

“Ah, tatlım. Kullanıyorsun. Bilirsin işte... hani sesin biraz daha tok bir hal alıyor ve birdenbire sözcükleri çok güzel telaffuz ediyorsun. Ayrıca daha yüksek sesle konuşuyorsun. Kulaklarımızı sağır ederek konuşursan daha inandırıcı olacağına inanıyorsun. Oyuncu işaretidir bu. Hepimizde var bir tane. Şimdi itirafa başla ve bana sorunun ne olduğunu söyle bakalım.”

Başımı arkamdaki duvara yaslayarak iç çektim. “Her şey. *Her şey* sorun.”

“Pekâlâ... en baştan başla. İlk önce neyin ters gittiğini anlat.”

Bu kolay olacaktı. “*Ben*.”

Bliss’e çocukluğumu anlatmak hem şaşırtıcı bir biçimde kolay hem de inanılmaz güçlü.

Yıllar içinde geçmişimle ilgili gerçekler konusunda kıvırtmayı öğrenmiştim. Böylelikle arkadaşlarım çocukluk hikâyelerini anlatırken ben de sırlarımı açığa çıkarmadan onlara katılabiliyordum. Tıpkı oynadığım diğer rollerde olduğu gibi burada da kendimi özgür bırakmıştım. Maceraya bayılan, havalı ve isyankâr bir kız profili çizmiştim. Şimdiyse o yanılısamayı yok ederek içimdeki gerçek kızı ortaya çıkarmam

gerekiyordu. Hiç de havalı ya da isyankâr olmayan... sadece yolunu kaybetmiş o kızı.

Başlaması zor bir hikâye olsa da sürdürmesi kolaydı. Ona Bay Ames ve ailemden bahsettim. Bu durumla baş etmeyi nasıl öğrendiğimi, aslında bunun da en nihayetinde beni daha da mahvettiğini anlattım.

Ona her şeyi anlattım.

Hunt dışında.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama konuşamadım. Umutsuzca dağılmadan onun hakkında nasıl konuşabileceğimi bilmiyordum. Onun ne kadar farklı olduğunu, benim *onunla birlikteyken* ne kadar farklı olduğumu açıklamadan bana neler yaptığını anlatamazdım. Ben bir ilişki insanı değildim. Belki Hunt'la ben gerçek bir ilişki yaşamamıştık ama şimdiye kadar yaşadığım en gerçek şeydi. Gerçi bu da ne kadar kıvırtmaya alışık ve buruk yaşamış olduğumu göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Eğer onunla ilgili konuşmaya başlarsam... neler olabileceğinden emin değildim ama midemin kasılmasından anladığım kadarıyla bundan korkuyordum. Sırf dibe vurma için yeniden başa dönerek zihnimde ona bir kez daha âşık olmaktan korkuyordum.

Sessiz kaldım. Belki de kandırılmış olmaktan dolayı utanıyordum. Hissettiğimin bu olmasını umuyordum.

Ama bir şekilde böyle hissetmemin altında yatan başka bir şey olduğunu da seziyordum. İncinmiş ve öfkeli olmama rağmen Bliss'in onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordum.

Tanrım, bu ne saçmalıktı böyle?

O an onu paramparça edebilir, kömür ateşinde çevirebilir ve Bliss'in de bana katılmasına izin verebilirdim. Zaten yapmam *gereken* tam da buydu.

Bliss şöyle dedi: "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi Kelsey?"

“Bir düzine farklı ülkeyi dolaşarak sorunlarımdan kaçmaya mı çalışmalıyım?”

Şu ana kadar pek işe yaramamıştı ama belki de on iki sihirli sayıydı.

“Bunun ne kadar işe yaradığını en iyi sen biliyorsundur.”

Bir şeyi sadece kendin bilmek ayrı. Herkes biliyorsa berbat bir şey.

“Hem de nasıl işe yaradı! Ne demek istiyorsun?”

“Ailenle yüzleşmen gerek.”

“Hayır. Hayır, Bliss.” Birdenbire bilgisayarın sıcaklığının dizlerimi yaktığını ve malzeme odasının üstüme gelecek kadar küçük olduğunu hissettim. “Yapamam. Oraya bir daha dönemem. Şimdi olmaz. İşler... çok karışık.”

Kime daha kızgın olduğumu bilmiyordum... Hunt’a mı, yoksa babama mı? Her ikisini de görmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Geri dönmene gerek yok. Ama çok uzun bir süredir onların yalanlarını gerçek olarak kabul etmişsin. Onlara ne kadar yanıldıklarını söylemen gerek.”

Kalbim çok hızlı atıyordu. Bunu yapmaya korkmaktan nefret ediyordum.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ailemi tanımıyorsun.”

“Onları değiştirmek için yapmayacaksın ki.”

Lanet olsun. *Kahretsin*. Bliss’in ipe sapa gelmez konuşmaları ne zamandan beri bu kadar anlamlı olmaya başlamıştı?

“Bunu düşüneceğim,” dedim.

“Kelsey, yapmalısın. Daha fazla bundan kaçamazsın.”

Haklı olduğundan, sinirlenerek başımı arkamdaki duvara birkaç kez vurdum.

“Tamam. Sanırım kaybedecek bir şeyim de yok zaten. Onlara ağızlarının payını vermek bile *gerçekten* iyi hissetmemi sağlayacaktır.”

“Kaybedecek *hiçbir şeyin* yok mu?”

“Yok sanırım. Ben, şey, birkaç hafta önce biraz çıldırdım. O sırada kredi kartımı tamamen yabancı birine vermiş ve istediği gibi kullanmasını söylemiş olabilirim.”

“Aman Tanrım, Kels. Baban kuduracaktır.”

Güzel. En azından bu durumda ikimiz de kudurmuş olacağız.

“Babamın hesabı hemen dondurduğundan eminim.”

“Ama para konusunu nasıl hallediyorsun o zaman? Nerede kalıyorsun?”

“Rahatla, bebek. Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Babamla ilgili her şeyden kurtulmadan önce yanıma bol miktarda nakit aldım. Ayrıca Eurorail biletim de ay sonuna kadar geçerli.”

Ay sonunda ne yapacağımıysa sakın sorma. En ufak bir fikrim yok.

“Peki, sonra?” Sorması *gerekliyordu*. “Eve nasıl döneceksin?”

Bu kelimeyi sözlüğümden çıkarmayı gerçekten istiyordum ama İngilizce gibi engin ve tekrarlı bir dilde aynı sonsuz anlama sahip başka bir eşanlamlı kelime henüz bulamamıştım.

“Burada kalacağım, Bliss. En azından şimdilik. Bir süredir iş bakıyorum...”

“Buna gerek yok. Bırak Garrick’le konuşayım. Aramızda kalır, büyük olasılıkla bilet paranın önemli bir kısmını karşılayabiliriz.”

“Yapamam...”

“İstedğin kadar Philly’de bizimle birlikte kalabilirsin. Dai-remiz küçük ama açılınca yatak olabilen bir kanepemiz var. Biraz güve kokulu olabilir. İkinci el mobilyalar satan bir yerden aldık ama...”

“Teşekkür ederim ama olmaz.” Ağzını kapatıp kaşlarını çatıldığını zihnimde canlandırabiliyordum. “Kalma nedenim

para değil. Haklıydın. Çözmem gereken bazı meseleler var, buna annem ve babamla konuşmak da dahil. Bunları halledene kadar nereye gittiğimin hiçbir önemi olmayacak. Problemlerim de beni takip edecekler. İspanya hayatıma yeniden düzen vermek için ideal bir yer gibi görünüyor. Matadorlar, boğalar ve kırmızı halılar falan. Yüzleşme için ilham verici sayılır.”

Hissettiğimden iki kat daha kendine güvenli bir tonda konuşuyordum. Hayatımın bir döneminde rol yapmayı tamamen bırakabilecek miyim diye merak ettim. Geçen sefer de böyle başlamıştı. Önce başkaları için rol yaparsın, sonra kendin için rol yapmaya başlarsın. Sonra artık her şey bir yalan olduğu için rol yaparsın ve bu kısır döngüyü devam ettirmek zorunda kalırsın.

Bliss, “Matadorlar demişken... bilmem gereken herhangi bir tehlikeli boyutlarda seksi İspanyol erkeği var mı?” dedi.

“O işlere de biraz mola verdim.”

O an seks yapmayı düşünemiyordum bile. Sanki... benim için önceki anlamını yitirmiş, yeni bir tanımı olan başka bir kelime gibiydi.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

“Bence de bu akıllıca, Kels. Bunu atlatacaksın. Sen cüretkâr, güçlü ve cesur bir kızsın. İyi olacaksın.”

“En yakın arkadaşım olarak bana böyle şeyler söylemek zorundasın.”

“Gerçek bu. Şu an bu kadar mutlu olmamın tek nedeni, bir gece bir barda senin cesaretini almış olmamdır. Sana hiç bunun için teşekkür etmiş miydin, bu arada?”

“Etmiştin ve bir şey değil. Ama şu an öyleymiş gibi davranmam da cesurluğun yanından bile geçmiyorum.”

“Koca bir saçmalık bu! Bana tüm bunları anlatmak için bile ne kadar cesur olman gerektiğinin farkında mısın? Ben

sana hâlâ bakire olduğumu söylemek için bile son sınıfı beklemiştim.”

Neredeyse kahkahalara boğuluyordum. “Ah, o yıllar.”

“Eğer seni neşelendireceğini düşünüyorsan tuhaf anlarımı yeniden yaşatmakta özgürsün.”

Gülümsedim. Küçük ama gerçek bir gülümseme idi. “Bu moral konuşması için çok teşekkürler. Ve dinlediğin için de.”

“Ne demek, elbette. Seni seviyorum.”

“Ailemden biri gibi,” diye yanıtladım. Şu an benim için en önemli olan aile üyesiydi.

“Beni yeniden aramak için çok fazla bekleme!”

“Arayacağım. Hoşça kal, Bliss.”

Hunt birçok şeydi, birçoğu da iyi değildi. Ancak bu kısa anda son derece haklıydı.

Soğuk beton zemin tenime değişiyor olsa da, temizlik malzemelerinin keskin kokusu duyularımı köreltse de yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti. Kısa sürmüştü –kısacık bir temas gibi– ama hissetmiştim.

Minik de olsa evi anımsatan bir fısıltıydı bu.

Yönümü belirlemeden başıboş gezinerek geçirdiğim aylardan sonra, sonunda enerjimi yönlendirebileceğim somut bir şeye kavuşmuş olmak güzeldi.

Bir işe. Paraya. Kalacak bir yere.

Artık idare edebilirdim.

Öğrendiğim üzere Madrid'de çift dilli ders programları olan sınıflarda öğretmenlik ya da asistanlık yapacak İngilizce konuşan insanlara yüksek talep vardı. Hiç öğretmenlik yapmamıştım ama diplomam vardı. Ve Hunt'ın bana uygun gördüğü kariyer önerisi de zihnimde yer etmişti. Teksas'ta büyüdüğüm için derdimi anlatabilecek kadar İspanyolca biliyordum. Kaldığım hosteldeki İngilizce gazetede yer alan ilanı ve öğretmenlik deneyimi aranmadığını gördüğümde bunun benim için mükemmel bir fırsat olduğunu da biliyordum. Üstünüze giydiğinizde kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan o mükemmel elbiseyi bulmak gibi bir duyguydu.

Çalışma vizesi için başvurdum ve Eğitim Bakanlığı'yla temasa geçtim. Ay sonu itibarıyla Dil ve Kültür Asistanı olarak işe alınmıştım. Yani... teknik olarak iki işim olmuştu: Birinde gençlerle yarı zamanlı çalışıyordum, diğesindeyse daha küçük

çocuklarla. Bunlara ek olarak, geçimimi sağlayabilmek için haftada dört kez de özel ders veriyordum.

Yeni Yaşam Notları #1:

Yetişkin olmak zor işti. İnsanların büyürken size bunu söylediklerini biliyorum ama *yaşayana* kadar ne demek istediklerini gerçekten anlayamazsınız. Hiç boş zamanın ve yeterince paranın olmadığı bataklıklara belinize kadar gömülmüş olmak zordur.

Yeni Yaşam Notları #2:

Buna değer.

Kendi başıma ayakta durmak ve idare edebilmek, yeni bir tür tatmindir. İdare etmekten de fazlasıydı. *İyyidim*.

Bir işim vardı. Tamam, birçok işim vardı. Bir evim de vardı. Ve aileme bir mektup göndermiştim.

Şimdiye kadar bastırdığım her türlü kırılğan düşünceyi ve beni inciten her şeyi yazarak içimi dökmüş, kalbimin bir parçasını da mühürlü zarfın içine koyarak göndermiştim. Onlarla yüzleşmenin en cesur yolu değildi belki ama sözcüklerim cesurdu ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Tahmin ettiğim üzere onlardan bir yanıt almadım. Beklemiyordum da. Yanıt vermek, bir problem olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve onlar problemler yokmuş gibi davranmayı tercih ederlerdi. Şu an bile benim neden ortalarda görünmediğime dair çevrelerine iğrenç yalanlar uyduruyor olmalılardı.

Bu durumun beni ne kadar az rahatsız ettiğini fark ederek şaşırılmışım. Acaba herkes böyle bir an –kendi ailesinden daha olgun davrandığını fark ettiği bir an– yaşıyor muydu? Sadece artık onlara ihtiyacım olmadığı için de değildi bu. Onların da en az benim kadar çıkmazda olduklarını fark etmişim. Ailenin bulunmaz Hint kumaşı olduğunun düşünüldüğü çocukluk dönemlerinde, görmemin olanaksız olduğu bir gerçeği net bir şekilde görebilmişim.

En sonunda bir yanıt gelmişti ama ailemden değil.

*

“Carlos? Bu da ne?”

Carlos dokuz yaşındaydı ve sınıfın açık ara en iyisiydi. Büyük olasılıkla bu yüzden ona bayılıyordum.

“Ev ödevim, Bayan Summers.”

“Onu demiyorum, bundan bahsediyorum.” Ödeviyle birlikte verdiği mühürlü zarfı gösterdim.

Gülümsedi. Kısa bir süre içinde bu gülümsemenin çapkın sırtışlara dönüşeceği belli oluyordu. “Bu sizin için, Efendim.”

“Peki, nedir bu?”

Çocukların yanıtı bilmediklerinde veya umursamadıklarında yaptığı gibi omuz silkti.

“Bunu nereden buldun?”

“Bir adamdan.”

“Hangi adam?”

“Bilmiyorum, *Americano*.”

Rehber öğretmen Senyora Alvez onu susturdu. “Sadece İngilizce, Carlos.”

Onu daha fazla sıkıntıya sokmamak için başka soru sormadım. Ama Senyora Alvez derse başladığında parmağımı zarfın içine doğru kaydırarak olabildiğince sessiz bir şekilde kapağını açtım.

Hunt’ın elyazısını daha önce hiç görmemiştim ama yine de onun olduğunu anladım. Yani... kendisi gibi görünüyordu. Güçlü. Özenli. Kışkırtıcı.

Sözcükleri okumadım. Okumazdım. Ama bir, iki, üç sayfa ve bir de çizim olduğunu gördüm. Çocuk parkı. Prag’dan kalma.

Kalbim durmuştu sanki. Buz kesmişti. Göğüs kafesimin hapisanesine yayılan ayaz, ciğerlerimi delip geçiyordu. Ellerim titremeye başlamıştı. Kâğıtları yeniden zarfın içine koyarak ayağa kalktım. Senyora Alvez bana baktığında kulaklarıma kadar kızarmıştım.

“Pardon... Müsaadenizle...” Tanrım. Tek yapmak istediğim çığlık çığlığa küfretmekti ama çocuklarla dolu bir sınıftaydım. “Gitmem gerek.”

Hızla kapıdan dışarı çıkarken başka bir açıklama yapmadım. Rahatsızlandığımı düşüneceklerdi. Zaten öyleydim. İliklerime kadar.

İdari ofiste bu kez gerçekten kendimi iyi hissetmediğim yalanını söyleyerek imza atıp okuldan çıktım. Sonra eve gittim. Oturduğum apartmana giderken birkaç blok yürüdüm ve bu sırada içimde bir kaçma içgüdüsünün belirdiğini fark ettim. Buna hazır değildim. Yaşamımın diğer bölümlerini bir araya getirebilmişim ama bu... bu hâlâ açık bir yaraydı. Ve beden yaralandığında içgüdüleri dokunulduğunda daha fazla yara almamak için kaçma yönünde oluyordu.

Kaçmak da işe yaramayacak gibiydi gerçi çünkü apartmanda beni bekleyen bir mektup daha vardı. Mektubu kapımın altına bırakıldığı yerden aldım. Onu buruşturup atmalı mıyım, yırtmalı mıyım, yoksa sımsıkı tutmalı mıyım bilemiyordum.

Yok saymaya karar verdim.

Ama mektupların arkası kesilmedi. Çarşamba sabahı okula gittiğimde sınıfın kapısının altından bir mektup daha atıldığını gördüm. Posta yoluyla da geliyordu. Ev sahibim de başka bir tanesini bana ulaştırmıştı.

Hepsini açmadan masamın üstüne koyuyordum ama eve her gelişimde adeta beni çağırıyorlardı.

İlk mektubun gelmesinden bir hafta sonra, işten eve geldiğimde kapının eşiğinde onuncu mektubu buldum. Onu da açılmamış mektuplar yığınınına eklemek yerine çantamdan bir fosforlu kalem çıkardım. (Tanrım, artık çantamda fosforlu kalemler taşıyordum. Tam bir öğretmen olmuşum.)

Zarfin arkasına şöyle yazdım: “Hâlâ beni mi takip ediyorsun? Hâlâ anlamadın mı?”

Sonra onu ertesi gün bulacağını düşündüğüm yer olan girişe bıraktım.

Bir sonraki mektup yine Carlos'tan geldi. Bu kez ev ödevi verme bahanesinin arkasına sığınmadan getirip masama bırakmıştı mektubu.

"Amerikalı adam bunları okumanı söyledi, o zaman seni izlemeyi bırakacaktı."

"Carlos, o adamla bir daha konuşmanı istemiyorum, tamam mı? Eğer sana yaklaşırsa ondan uzaklaş. Bundan sonra verdiği mektupları da alma."

Bunun işe yaraymış olabileceğini düşünmüştüm. Sonunda mesajımı aldığını sandım çünkü sonraki hafta boyunca hiç mektup gelmedi.

İlk bir iki gün boyunca içim rahatlamıştı. Ama sonra mektup gelmesini bekler oldum. Neden artık mektup yollamayı bıraktığını merak etmeye başladım. Ve her şeyden önemlisi... mektuplarda ne yazdığını merak ettim.

Ama onları okuyamıyordum. Ona kızgın kalmak *istiyordum*. Mektupların yokluğunun nasıl hissettirdiğini düşününce içeriğini okuduktan sonra güçlü kalabilmemin olanaksız olduğunu da anlıyordum.

Sonraki hafta onun mektup yazmayı bırakmadığını fark ettim, sadece beklemişti. Pazartesi günü okulun avlusunda yürürken kapıların dışında öğrencilerimden bir grubun toplandığını gördüm. Ortalarında Carlos vardı.

Elinde bir şey tutuyordu ve yanlarına yaklaştığımda hepsi fısıltılar halinde konuşmaya başladılar, yanlarından geçerken pek-de-gizlemeye-gerek-görmeden bana baktılar. O sabah öğrenciler sıralarına oturduklarında sınıftaki her sırada benim için yazılmış bir mektup duruyordu.

Hem öfkeli hem de rahatlamış hissediyordum. Dev bir arzu karmaşası içindeydim.

Günün sonunda elim kolum zarflarla, beynimin içiyse hayal kırıklıklarıyla dolu bir şekilde eve yürüdüm.

Mektuplarla ilgili anlamlı bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Onları bulabileceği bir şekilde çöpe atabilirdim. Onları yakabilirdim. Onları yırtabilirdim.

Ya da onları açabilirdim.

Eğer onları açtığımı görmesini sağlarsam belki de mektup yollamayı keser diye düşünmüştüm.

Bu nedenle mektup destesinin içinden bir tanesini seçtim. Birdenbire tenimde bir ürperti hissettim. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlenmişti.

Bu sadece bir mektup. Sadece kelimeler. Büyük olasılıkla zaten daha önce duymuş olduğun kelimeler.

Mektubun zarfını yırtarak açarken parmaklarımdaki titreme tüm bedenime yayılmıştı.

Önce bir karakalem çizim çıktı karşıma.

Gitmemiş olmama rağmen o görüntünün Venedik'e ait olduğunu anlayabiliyordum. Suyun üstünde gibi duran bir evin hemen yanından bir gondol geçiyordu. Güllerle kaplı balkonlar vardı. O kadar güzel ve o kadar imkânsız görünüyordu ki gözlerimin dolduğunu hissettim.

Bu çizimle birlikte gelen mektup kısaydı.

Seni düşünmeden güzel olan hiçbir yere gidemiyorum. Lanet olsun, dalga mı geçiyorum, seni düşünmeden hiçbir yere gidemiyorum. Seni buraya götürmek isterdim. Yaptığım şeyin özrü olmadığını biliyorum. Kendime göre mantığını açıklayabilirim. Paraya ve işe ihtiyacım olduğunu anlatabilirim. Senin için endişelendiğimden dolayı bu kadar beklediğimi söyleyebilirim. Ama asıl gerçek şu ki bitsin istemedim. Öğrendiğinde çekip gideceğini biliyordum. Ve durmadan kendi kendime şunu söylemeye devam ettim... bir gün daha. Ama eğer seninleyken

öğrendiğim bir şey varsa o da bir gün daha fazlasının da asla yeterli olmayacağıydı.

Yatağımın yanına çöker gibi yere oturdum. Göğsümden adlandırmayı bile başaramadığım bir ses yükseliyordu. Ağlama değildi. Daha derinden gelen bir sestti. Ciğerlerimden çıkan, boşluktan geliyormuş gibi duyulan, alçak, ağıt benzeri bir sestti. Bir tahminde bulunacak olursam... birini özlemek gibi bir sestti. Özlenen kişinin yokluğunu ikinci bir ten gibi hissetmekti.

Başka bir mektubu daha aldım.

Bu kez içindeki çizim güzel bir manzaraya ya da büyük bir şehre ait değildi. Askeri giysiler içinde dört adamın resmiydi. Ayrıntılı bir şekilde çizilmiş yüzleri gerçekçi ve canlı görünüyordu. Yani onları ya bir resimden bakarak çizmişti ya da hafızasına kazınan yüzlerdi.

Birimiyle ve onları nasıl kaybettiğiyle ilgili anlattıklarını hatırladım. Artık yanaklarımdan süzülen yaşları silmekle uğraşmaktan da vazgeçmiştim.

Sana kendimle ilgili fazla bir şey anlatmadığım için özür dilerim. Sana açılmadığım için. Ben... bu adamları kaybettiğimde sanki anlamlı olan her parçamı kaybettiğimi düşünmüştüm. Onlar ailemdi. Sırf bu yüzden köprülerden atlamayı ya da dağlara tırmanmayı ya da bir şeyler hissetmemi sağlayacak tehlikeli işlere girişmeyi seviyordum. Ama bunlar bile bir işe yaramamaya başladı... seninle tanıştıktan sonra. Bir bakışınla bana uçaktan atlamış olsam hissedemeyeceğim şeyler hissettiriyordun. Düşman mantığına girdiğimde ya da ateş altındayken hissettiğim adrenalin duygusunun çok daha fazlasını bir dokunuşuyla hissedebiliyordum. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Tüm bunların delilik olduğunu biliyorum. Ve büyük olasılıkla her şeyi yanlış yapıyorum. Ama tek mazeretim senin için çıldı-

rıyor olmam. Ve seninle birlikte olmadığım zamanlarda yaşadığımı hissedemem. Sen benim maceramsın. Yaşamak istediğim tek macerasın. Bu nedenle eğer bunlar işe yaramazsa başka bir şeyler deneyeceğim. Askerliğin bana öğrettiği en önemli şey ısrarcı olmaktı. Fırtınalara karşı durmak. Ben de bunu yapacağım.

Bütün mektupları açtım.

Yatak odam bir kâğıt denizine dönüşmüştü. İçinde okyanus derinliğinde kelimeler ve gelgit gücünde çizimler olan mektuplarla dolmuştu. Hepsini okuduktan, kelimelerin arkasında bıraktığı tüm boşlukları doldurduktan sonra kendi mektubumu yazdım ve kapının dışına bıraktım.

Salıncağa oturmuştum. Sallanmadan sabit duruyor olmama Srağmen kalbim ileri geri gidip geliyordu. Ya gelmezse? Yazdığım mektup ben isteyken yok olmuştu. Eğer mahallemizde bir mektup hırsızı yoksa o almış olmalıydı.

Ona buraya gelmesi için adres tarifi vermiştim ama ya yeterince iyi anlatamadıysam? Veya ya onu çok uzun beklettiysem?

Salıncağın metal zincirden bağlantılarını o kadar sıkımdım ki avuç içlerimde izinin çıktığını fark ettim. Başımı öne eğerek gözlerimi kapadım ve sakın kalmaya çalıştım. Durum kontrolüm altındaydı. Ben istemediğim sürece hiçbir şey olmayacaktı. Bu buluşma benim seçimimdi.

“Bana yol tarifi verdiği için sevindim. Korkarım yolladığın resim pek de... bilgilendirici sayılmazdı.”

Başımı kaldırdığında Hunt oradaydı. Uzun boyuyla güneşimi kapatarak beni gölgede bırakıyordu. Odaklanmam ve ona bakmak dışında başka bir şey yapmam için birkaç uzun saniye geçmesi gerekti.

Kulağa klişe gelebilir ama onun ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştum. Gülümsemesinin güneşi gökyüzünden aşağı indirecek kadar büyük bir çekim etkisi olduğunu unutmuştum.

Mektubun sayfalarından birini elinde tutuyordu. Buluşacağımız oyun parkını çizmeye çalıştığım sayfaydı.

Omuz silktim. Omuzlarımdaki yük o kadar ağırdı ki neredeyse onları kaldıramayacaktım.

“Ben bir ressam değilim,” dedim. “Elimden gelenin en iyisi çöp adamlar ve eğri büğrü çizgiler işte.”

Gülümsemesi genişledi ve sanki orada olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini yüzümde dolaştırdı.

“Çöp adamları severim. Bu uzun boylu olan benim sanırım, değil mi?”

Tanrım, hangisinin erkek hangisinin kadın olduğunu bile anlayamıyordu. Ne kadar utanç verici.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu buluşmayı ben istemiştim. Bir şeyler söylemesi, durumu kontrol altına alması gereken bendim. Ama ona baktığım zaman zihnim yaşanmış ve yaşanmamış her şeyle doluyordu. Bana açlıktan ölmüş bir insan gibi bakıyordu. Gıdadan, ışıktan, ilgiden ve her şeyden yoksun kalmış biri gibiydi.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?” diye sordu.

Boğazımı temizledim. “Çocuk parkına değil ama kimi zaman parka geldiğim oluyor. Hoş bir yer. Rahatlatıcı.”

Yeniden gürültülü ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Onun tam da “Özür dilerim,” dediği anda konuşmaya başlamış, “Mektuplarını okudum,” demiştim.

“Öyle mi?” dedi. “Aşırıya kaçtıysam özür dilerim. Kendimi savunmama yararı olacaksa belirtirim, tüm sınıfa mektup göndermek, Carlos’un fikriydi.”

Elbette. Carlos sadece bir ulak değildi. En gözde öğrencim bir komplo ortağıydı.

“Hayır.” Yeniden boğazımı temizledim. Ağzım kurumuştı, kelimeler dilime dolanıyor gibi hissediyordum. “Mektuplar... iyiydi. Yani aşırıydı, evet. Ama yine de iyiydi.”

Elleri ceplerinin içinde duruyordu. Kumaşın altından bile yumruklarını sıkıldığını görebiliyordum.

“Beni çok incittin,” dedim.

İfadesi değişti. Hatlarından acının ve utancın izleri okunabiliyordu.

“Biliyorum.” Sesi derinden ve boğuk çıkmıştı. “Hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Ve ben pek çok hata yaptım.”

Burada vermem gereken doğru yanıtın ne olduğunu bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum.

Kalbimin sesine ve o ana kadar izlediğim tüm o romantik komedi filmlerine göre o an onun kollarına atılmalı, olan biteni unutmalıydım.

Beynimse kaçmamı söylüyordu. Kendimi kapatmamı. Onu yanıma yaklaştırmamamı, hiç kimseyi yanıma yaklaştırmamamı.

Ve ben... ne tamamen kalbiyle ne tamamen beyniyle yaşayan o öteki ben... bunun doğru yanıt olmadığını biliyordu. Onu affetmek zor ve acı verici olacaktı ama onsuz yaşamak da öyle. Ona bir daha güvenebilir miyim bilmiyordum. Ama güvenmeyi istediğimi biliyordum.

Onun kollarına atılabilmeyi ve onun beni tutacağına inanmayı istiyordum. Prag'daki o köprünün üstünden atladığımız zaman sahip olduğum o güven duygusunu yeniden hissetmek istiyordum.

Ona şöyle dedim: “Sana karşı hissettiklerim...” Duruşu dikleşti ve ağzını gergin hareketlerle büzdü. “... daha önce hiç öyle olmamıştım. Kimseye karşı öyle hissetmedim. Tüm yaşamımın yalanlar üzerine kurulu olduğunu anlaman gerek. Seninle ilgili de öyle şeyler hissettim çünkü sen şu hayatta bana doğru hissettiren tek şeydin. *Gerçektin.*”

Bunu nasıl yürütebileceğimi, canımı daha az acıtmasını nasıl sağlayabileceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, artık

korku içinde yaşamak istemediğimdi. Her şeyden korkarak. Büyümekten ve yaşlanmaktan. Yaşamaktan ve âşık olmaktan.

Burada Madrid'de mutluydum. Hunt'la birlikte olduğum zamanlarda hissettiğimden farklı türde bir mutluluktu. Daha az kıskırtıcı, daha durağan ve dengeliydi. Beni yakmıyordu ama bazı boşluklarımı dolduruyordu.

Onun gri gözlerinin içine baktım. Onun gözlerine bakarken yüzlerce şeyi unutabilirdim ama bunu unutmam mümkün olacak mıydı? Duvarlarımın güçsüzleştiğini görmüş olmalıydı çünkü yavaşça bana doğru yaklaştı. Salıncağın önüne geçerek önümde diz çöktü ve son derece yavaş bir şekilde yanağıma dokundu.

“Her gün. Benim için ne anlama geldiğini sana *her gün* kanıtlayacağım. Bunun ne kadar gerçek olduğunu. Bana bir keresinde tarihin önemli olduğunu ama donmuş, taşlara kazınmış olduğunu söylemiştin. Bu da bizim tarihimizin bir parçası. Onu değiştiremem ya da yaptığım şeyleri geri alamam. Ama bu durumun geleceğimizi yönlendirmesi de gerekmez.”

Geleceğimiz.

Bu basit kelime kalbime bir kanca gibi takıldı ve o an sanki hiç ayrılmamışız gibi hissettim. Sanki sadece uyumuştum.

Bugün buraya gelirken onu görmek istediğimi biliyordum ve yeniden birlikte olma olasılığımız hakkında da düşünmüştüm ama dürüst olmam gerekirse bunu nasıl kaldırabileceğimi bilmiyordum.

Ama şimdi, karar vermiştim. *Yapabilirdim.*

Çünkü her zaman, her seferinde bizim geleceğimizi kendi geleceğime tercih ediyordum. Çünkü en çılgın hayallerimde bile onsuz en güzel geleceği, onunla birlikte en kötü geleceğe tercih ediyor, bunları karşılaştıramıyordum bile. Çünkü burada Madrid'de kendime kurduğum yeni hayatım boşlukları doldurmuş olsa da o olmadığında beni *yanıp tutuşturan* bir şey

yoktu. Hayatta istediğim her şeyin –görmek istediğim yerler ve başarmak istediğim şeyler– arasında her zaman en çok istediğim şey *ıslıl ıslıl yanan* bir insan olmaı.

Onun eline uzanarak, “Jackson,” dedim.

Kısa nefesler alıyordu. Kalbinin nasıl atmakta olduğunu hayal edebiliyordum. Sanırım benimki kadar hızlı atıyordu.

“Evet?”

“Sana meydan okuma hakkım kaldı mı hiç?”

Dudakları gülümserken aldığı şekli aldı ve bir yanağında belli belirsiz bir gamze oluştu.

“İstedğin kadar meydan okuyabilirsin.”

“Güzel. O zaman beni öpmen için...”

Ağzını dudaklarımın üstüne getirdiğinde cümlemi bitirme fırsatım bile olmamıştı. Bana doğru eğilerek elleriyle yüzümü kavradı. Sanki bin yıldır ilk kez birbirimize dokunuyormuşuz gibi dudaklarıma adeta tapındı.

Dilini dudaklarımda gezdirdiğinde tadını hatırladım ve midemin kasıldığını hissettim. Dudakları dudaklarıma daha sert bastırdı. Dilini ikinci kez dudaklarımın üstünde gezdirdiğinde onları hafifçe araladım. Dillerimiz birbirine dokunduğunda inledi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasına doğru götürdü.

Titredim ve salıncağın sıkı sıkıya tuttuğum emniyet kolunu bırakarak ona uzandım. Ben oturuyorken ve o ayaktaayken kollarımı istediğim şekilde ona dolayamıyordum. Ancak bacaklarıma ayağa kalkma komutu verene kadar o, salıncağın zincirlerinden tutarak beni geriye ve yukarı doğru itti. Sanki beni sallayacakmış gibi bir pozisyona getirmişti. Ama onun yerine beni sadece dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar yukarı itti ve dizlerimi hafifçe dürterek aralarında kendine yer açtı.

Bedeni benimle aynı hizaya geldiğinde bu kez ağzına doğru inleme sırası bendeydi. Elleri zincirlerden kayarak sırtıma gel-

mişti, göğsüm onun göğsünde ezilene kadar beni kendine bastırdı. Kollarımı dolayarak ona sarıldım, parmak uçlarımda hissettiğim o kaslarının tanıdık dokusu arzuya içimin sızlamasına neden oldu.

“Tanrım, seni çok özledim,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Özlemek kelimesi, o an damarlarımda içten içe kaynamakta olan duyguları tanımlamaya başlamak için bile yeterli değildi. Dudakları benimkilerin üstündeyken ve kalçaları mahrem bir şekilde karnıma baskı yaparken nasıl bu kadar dayanabildiğimi bile anlayamıyordum.

Bana doğru daha fazla eğilerek salıncağı iyice geriye itti. Sertliğinin kotumun fermuarı üzerindeki baskısını hissediyordum, sırf o sürtünmenin etkisiyle bile yıldızları görmüştüm.

İnledim. “Belki de buna çocuk parkından başka bir yerde devam etmeliyiz.”

“Etrafta kimse yok ki.”

Onun sözüne inanmak zorundaydım çünkü dudaklarını uzunca bir süre benim dudaklarımdan üstünden çekmediği için etrafa bakamamıştım. Dilini dilimin etrafında kıvrırmıştı, karşısında duran bedenim tir tir titriyordu. Ellerim, kollarım, bacaklarım, hepsi de arzudan güçsüz düşmüş bir halde titriyorlardı. Ellerimi ensesinde birleştirdim ve hemen yapmazsam onları bir daha hiç oradan kaldıramayacağımdan korktum.

Nefes vermek için biraz geri çekildiğinde havadan bile onun tadını alabildim. Beni yeniden öptü. Yumuşacık, oyuncu bir öpücüktü, şişmiş dudaklarımı hafifçe dişledi. Mırıldandığında ortaya çıkan titreşimlerin bir şekilde sinsice tenime işlediklerini hissettim. Tıpkı kuma gömülen parmaklar gibi elleri saçlarının arasında, ruhumun derinliklerinde kaybolmuştu. Alnını alnıma dayadı ve yüzünde biraz buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

“Tamam, sanırım etrafta insanlar olabilir. Ama ben de haklıyım, onları göremeyecek kadar seninle meşguldüm.”

Belki de o an utanmış olmam gerekirdi. Ama aslında etrafıma bakmaya ve hiç şüphesiz ki yeniden bir araya gelmemize mahcup bir şekilde tanıklık eden o aileyi görmeye bile gerek duymayacak kadar umursamıyordum.

Salıncağım en sonunda yeniden yerine gelene kadar yavaşça geriye çekildi. Önünde ayakta dururken bacaklarım hâlâ titriyordu. Birdenbire bana yeniden dokunmak için uzandı. Eli ensemden kavrılarak başımı hafifçe arkaya yatırdı.

Tıpkı ilk tanıştığımız gece olduğu gibi bakışları beni adeta delip geçerek içime işliyordu. Onu daireme götürmek ve yeniden bir araya gelişimizi kutlamaya devam etmek dışında hiçbir şey istemiyordum.

“Hadi eve gidelim,” dedim.

Karakalem çizimlerinde gördüğüm aynı detaycılıkla, aynı karmaşıklıkla beni bir kez daha öptü. Tenimizin buluştuğu her yerden adeta ateş fışkırıyordu. “Zaten oradayım,” dedi.

Teşekkür

Vay canına. Bu kitabın yayımlanma tarihi, 2012'nin Ekim ayında yayımlanan *İlk Defa* kitabıyla neredeyse aynı güne denk geliyor. Yaşamımın ne açılardan değiştiğini tanımlamak için *çarpıcı bir biçimde* kalıbı bile yeterince güçlü görünmüyor. Bir yıldan sonra her şeyin daha az gerçeküstü hissettireceğini düşünüyor olabilirsiniz ama öyle değil. Arada bir kendimi çimdiklemek istiyorum çünkü bu hayatım boyunca hayalini kurduğum şeyden de öte bir durum. Tanrı'ya, şansıma, aileme, arkadaşlarıma ve beni bu ana getirmeye yardımcı olan her minicik olaya son derece minnettirim. Bu iki kelime asla yeterli olmayacak ama teşekkür ederim.

Hayranlarıma: Siz. İnanılmazsınız. Sizlerin ne kadar muhteşem olduğunuzu ve sizi nasıl çılgınca sevdiğimi ifade etmeye doyamıyorum bile. Tüm mesajlarınız, tweet'leriniz ve e-postalarınız için teşekkürler. Karakterlerimi ne kadar sevdiğinizi söylediğiniz, benim müthiş resimlerimi çizdiğiniz ve muhteşem ikonlar yarattığınız için teşekkürler. Kitaplarımı arkadaşlarınıza, ailenize ve yabancılara tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim. İmza günlerimde beni görmeye geldiğiniz için ve yap-

tığım işi bu kadar eğlenceli bir hale getirdiğiniz için de teşekkürler. Lütfen durmayın. Bana tweet atın. Facebook'tan ulaşın. İmza günlerime gelin. Kimi zaman yazmaya yoğunlaştığım için biraz geç yanıt verebiliyorum ama söylediğiniz her şeyi okuduğuma ve sevdiğime yemin ederim.

Aileme: Makul ve mantıklı olmamı sağlıyorsunuz. Muhteşem yerlere uçarken (ve çok da muhteşem olmayan yerlerde bazı gecelerimi geçirmek zorunda kaldığım zilyon tane uçuş problemi yaşarken) kedime göz kulak olduğunuz için teşekkürler. Yardıma ihtiyacım olduğunda yazdıklarımı okuduğunuz için teşekkürler. Haftalarca evime kapanıp kimseyi aramadığımda ya da ziyaret etmediğimde anlayışlı davrandığınız için de teşekkürler. Bana her zaman destek olduğunuz ve beni hep neşelendirdiğiniz için teşekkür ederim. Beni ben yaptığınız için teşekkürler. Sizin sevginiz, ilginiz ve eleştirileriniz (ve kız kardeşlerimin kapıyı kilitleyerek beni Teksas sıcağında dışarıda bırakmaları) olmasaydı geçimini sağlamak için sevdiği işi yapan bu insan olamazdım. Anne, söylediklerim anlamsız olsa da ve çözümü olmasa da saatlerce hikâyelerimin konusu ve yayın süreçleriyle ilgili gereksiz konuşmalar yaparken beni dinlediğin için teşekkürler.

Arkadaşlarıma: İkinci ailem ve evim olduğunuz için teşekkürler. Tıpkı Kelsey gibi uzaklara gitmiş ve dünyanın dört bir köşesine dağılmış olmanız beni de mahvediyor. Ama yine de geçmişimde, bugünümde ve geleceğimdeki varlığınız için minnettarım. Sizler bana kim olduğumu öğrettiniz ve sizinle birliktayken kendimi hep evimde hissettim. Kristin, seni neden sevdiğimi tüm nedenleriyle biliyorsun. Beni ziyaret etmeden bu kadar uzun süre boş bırakma. Seni özledim. Not: Hadi yeniden Avrupa'ya gidelim. Lindsay, beni güldüren (ve her şeyi daha da güzelleştiren) hikâyelerin ve metinlerin için teşekkürler. Daima ilk okurum olduğun için ve beni *Dr. Who* ile tanıştırdı-

ğın için de teşekkür ederim. Patrick, ah! Sana teşekkür etmem gereken şeylerin hepsini anlatmaya nereden başlasam bilemiyorum. Muhteşemsin ve bunu sana söylemeyi unuttuğum her seferinde bana bir yumruk atabilirsin (yüzüme olmasın ama). Ana'ya; çoğu kitabım bir şekilde sana yazıldı. Yalnız olmadığını her zaman bildiğini umuyorum. Ve Bethany eksiksiz bir liste vermezsem beni öldüreceği için: Teşekkürler Bethany, Joey, Shelly, Sam, Murmur, Daniel, Matt, Karina, Tyler ve ah... eminim unuttuğum isimler de vardır. Hepinize çok teşekkür ederim. Özellikle de teknoloji kullanımı konusunda destek aldıklarıma teşekkürler. HSFAC (Hot Springs Güzel Sanatlar Merkezi) benim için her zaman evim olacak.

Ve "benim" kişilerime: Suzie, sen bir rock *yıldızısın*. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Seni sorgulamadan önce son blog yazını okumadım. Ve New Leaf'te suya bir şeyler karıştırıyor olmalılar çünkü Kathleen, Pouya, Joanna, Danielle, hepiniz birer rock *yıldızısınız* gözümde. Teşekkür ederim. Amanda, sen bu kitapta benim amigo kızım ve hayat kurtarıcım oldun. Bu kadar esnek, bu kadar kibar ve genellikle bu kadar muhteşem olduğun için teşekkürler. Tüm zamanların en iyi editörsün. Jessie, seni Draco'nun Hermione'yi sevdiği gibi seviyorum (hayal gücüm böyle işliyor yani, neyse). Harper'daki herkese: Daha iyi bir yayınevi düşünemezdim. Tüm desteğiniz için teşekkürler. Kelly, dağınıklığımla baş edebildiğin için ve hayatımda gördüğüm en tatlı, en yetenekli hanımefendi olduğun için teşekkürler. Jennifer, senin için yazdığım Jenny karakterini sevmişsindir umarım. Sen müthiş bir hayransın. Sophie, Jennifer, Monica ve Kathleen, kitapla ilgili yazdığınız tanıtım yazıları için çok teşekkürler. Sizler bu işin üstadısınız. Ve geçtiğimiz yıl boyunca tanıştığım tüm yazar dostlarıma... muhteşemliğinizi anlatmak için bir kitap daha yazmam gerekebilir.

Ve son olarak, okuduğunuz için teşekkürler. Kelsey ve Hunt'ın hikâyesini keyifle okumuş olmanızı umuyorum. Umarım bu kitap istediğiniz şeylerin peşinden koşmanız ve gözünüzü karartmanız için sizi cesaretlendirir. Başarılı bir yazarın dediği gibi (Vermont Güzel Sanatlar Fakültesi'nde alacağınız muhteşem bir derste de bunu öğrenebilirsiniz)... Uçurumdan atlayın ve kanatlarınızı düşerken takın.

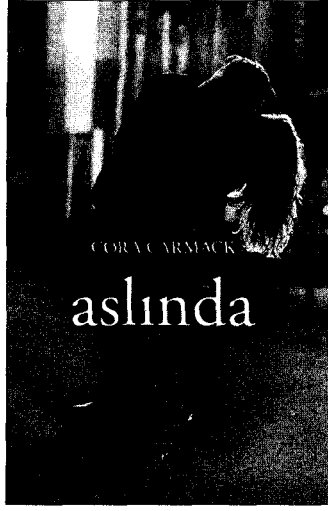
YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

CORA CARMACK
İLK DEFA

İLKLER ASLA UNUTULMAZ...

Üniversitenin tek bakiresi olarak mezun olmak istemeyen Bliss hızlıca birini bulup bu işi çözmeye karar verir. Mümkün olduğunca çabuk... Tek gecelik bir ilişki... Bliss o kişiyi bulur ancak gerçekten gülünç bir bahaneyle onu yatakta bırakarak kaçır. Ertesi gün sınıfa giren yeni tiyatro öğretmeni ona çok tanıdık geliyordur. Bliss tam sekiz saat önce onu yatakta bırakmıştır... Yalnız... Çıplak...

CORA CARMACK
ASLINDA

Mackenzie “Max” Miller’in bir sorunu var. Ailesi ona sürpriz bir ziyarete geliyordur ve eğer onun boyalı saçlarını, dövme ve piercinglerini görürlerse onu evlatlıktan reddedebilirler. Daha da kötüsü ailesi, erkek arkadaşı olarak Mace gibi boynunda dövmesi olan ve bir müzik grubunda çalan biriyle tanışmayı kesinlikle istemez. Max, tüm yalanları bir bir dökülmek üzereyken Cade’le tanışır. Cade Philadelphia’ya Teksas’taki sorunlarını geride bırakmak için gelmiştir. Sorunlarıyla ilgilenmek istemiyordur. Max bir kafede ondan erkek arkadaşımış gibi davranmasını istediğinde bu oyunu oynayabileceğini düşünür ve kabul eder...

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Ad:
Soyad:
E-posta:
Doğum tarihi:
Cinsiyet:
Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

“Daha fazla Cora Cormack
istiyorum!”

Sophie Jordan, yazar

“Kimse mizah ve romantizmi
Cora Cormack gibi yazamaz!”

Jennifer L. Armentrout, yazar

“Kahkaha+kalp
kırıklığı+heyecan=mükemmel
Cora Cormack kitabı.”

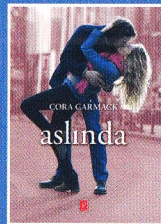
Monica Murphy, yazar

“Tutku, mizah, aşk ve
kalp kırıklığının
mükemmel karışımı.”

K.A. Tucker, yazar

Bazen kendinizi bulmadan önce kaybetmeniz gerekir. Mezun olduktan sonra Avrupa turuna çıkmak; hem de sorumluluk yok, anne baba yok, kredi kartı limiti yok! Bu, çoğu kızın hayali, tabii Kelsey Summers'ın da. Avrupa turuna çıkan Kelsey, güzel zaman geçirdiğini düşünür ama bu pek de doğru değildir. Kendini bulma yolculuğunda yalnız hisseder ve bulacaklarından korkar. Arayışındaki yalnızlığı içki ve dans geçiremezken Jackson Hunt'la tanışır. Jackson içkinin yerine macerayı koyar, her yeni şehirle Kelsey'ye ne istediğini, hayallerini bulmasında yardımcı olur. Ama Kelsey kendini tanıdıkça Jason'ı ne kadar az tanıdığını fark eder.

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI:

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

₺21.00

ISBN 978-605-9126-09-0

9 786059 126090